

Kızıl Bayrak

**İMF-TÜSİAD'ın yıkım programlarına devam etmek,
emperyalist savaşa alet olmak,
kardeş halkların kanını dökmek için bizden oy istiyorlar!**

***Düzen partilerine verilen her oy, İMF-TÜSİAD
yıkım programlarına onay vermek demektir...***

***Düzen partilerine verilen her oy,
çocuklarımızı haksız bir savaşta yitirmek,
emperyalist savaş suçuna ortak olmak demektir...***

Sermayenin seçim oyununu bozalım!

**Bağımsız devrimci sınıf
platformunu destekleyelim!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaş hazırlıkları ve Türk burjuvazisinin uğursuz rolü	3
"İMF solcuları" göreve hazırlanıyor	4
CHP kimin partisi?	5
İlke yoksunu reformist solun maskesi düştü	6-7
Amerikan halkı kendi tarihiyle yüzleşiyor!	8
ABD emperyalizminin Irak'a saldırı hazırlığı	9
Yasal çerçeveye sınırlanma kamu emekçileri mücadelesini zaafa uğrattıyor....	10
Gençlik geleceğe güvenle bakmak istiyorsa, çözüm "seçim" değil devrimdir!	11
12 Eylül'den 11 Eylül'e	12
Ölüm Orucu direnişçisi Hamide Öztürk şehit düştü. "Bayrağı sizden devraldık ve asla yere düşürmeyeceğiz".....	13
Seçimler ve devrimci sınıf çizgisi (Orta sayfa).....	14-16
Kapitalist sisteme karşı mücadele kadınların tek kurtuluş yoludur	17
MHP'nin yalanları ve gerçekler	18
Tayyipçi AKP..	
Amerikancı çizgiye ve İMF-TÜSİAD programına sadakat	19
Amerikan müdahaleciliği konusunda tarihçi Howard Zinn ile söyleşi.....	20-21
Alman işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı	22
11 Eylül ve sonrası.....	23
Faaliyette sabır, soluk ve kararlılık.	24
Şili'de askeri faşist darbe!	25
İngiliz gazeteci John Pilger ABD ve İngiltere'nin Irak'la ilgili yalanlarını gözler önüne serdi.....	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu şehitlerinin sayısı 97'ye yükseldi. DHKP-C davasından hükümlü Hamide Öztürk, direnişin 463. gününde Bayrampaşa devlet hastanesinde yaşamını yitirdi. 19 Aralık katliamını Bayrampaşa'da karşılayan Öztürk, saldırıdan sağ çıkan diğer devrimci kadınlarla birlikte Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'ne sevk edilmiş ve burada, 5. ekip içinde direnişe başlamıştı. 9 Eylül günü yitirdiğimiz Hamide Öztürk ile birlikte, direnişte şehit düşen devrimci kadınların sayısı da 39'a yükseldi.

***

İzmir temsilcimiz Ahmet Subaşı, İzmir 1. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından 3 ay hapis cezasına çarptırıldı. Suçu, *Kızıl Bayrak* gazetesinin bürosunda *Kızıl Bayrak* gazetesini bulunması. Ancak mahkeme AB'ye ayıp olmasın diye suçun adını değiştirmiş. Subaşı'nın suçu, "yetkili makamlarca verilen emirlere uymamak" olmuş. Tebligatta işte aynen böyle yazıyor. Sözde, basın yasalarında değişiklikler yapıp fikir özgürlüğü getirdiler. Peki değişen ne? Olay aynı, ceza aynı, sadece adını değiştirmek suretiyle kitabına uydurmuş oluyorlar. Dahası, bu "demokratik" gelişmeden önce toplatılmış yayınlarla ilgili uygulama farklıydı. Yayın, gazete bayii ve kitapçılarda bulunduğu takdirde el konuyor, aynı gazetenin bürosunda ise ve hele de İzmir büromuzda olduğu gibi 3-5 adet bulunuyorsa, genelde dokunulmuyordu. Dokunmaya kalkan olduğunda da arşiv hakkını hatırlatarak engelliyorduk. Şimdi demokratikleştik, böyle oldu. Zaten, 57. hükümetin her demokrasi paketinden payımıza böyle anti-demokratik uygulamalar düşmüştü. Giriştiği her reform hareketi, daha koyu bir gericilik olarak çıkmıştı karşımıza. Basın özgürlüğü adına karşılaştığımız bu yasakçılık da garip gelmedi bu nedenle. Ancak, elbette bu yöntemlerle haklarımızı kullanmamıza sınırlama getirmeleri mümkün değil. Her hal ve şartta *Kızıl Bayrak*'ı dalgalandırmayı sürdürüreceğiz.

***

Gazetemizin 7 Eylül 2002 tarih ve 2002/35 sayılı bir önceki nüshasında yaptığımız teknik bir hatadan dolayı okurlarımızdan özür diliyoruz ve düzeltiyoruz. 25. sayfada yer alan, "Barış ve Kürtler" başlıklı yazı, yurtdışı baskısında imzasız çıkmıştır. Yazı, Türkiye baskısında da görüleceği gibi, "PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları" imzası taşımaktadır.

Çıktı!

Türkiye'nin son 20 yılını toplama birliğinden bahsetmeden, öncelikle ve özellikle devrimci örgütlerin birliği yapmadığını görüyoruz. Devrimci örgüt fikrini ve pratiklerini istikrarlı bir şekilde taşıyan örgütlerin birliği, devrimci örgütün birliği için büyük önem taşımaktadır...

Devrimci örgüt fikri ve pratiğinden bu yana ve özellikle bu süreçte, devrimci örgütlerin birliği için büyük önem taşımaktadır. Devrimci örgütlerin birliği, devrimci örgütün birliği için büyük önem taşımaktadır. Devrimci örgütlerin birliği, devrimci örgütün birliği için büyük önem taşımaktadır...

Son 20 yılını toplama birliğinden bahsetmeden, öncelikle ve özellikle devrimci örgütlerin birliği yapmadığını görüyoruz. Devrimci örgüt fikrini ve pratiklerini istikrarlı bir şekilde taşıyan örgütlerin birliği, devrimci örgütün birliği için büyük önem taşımaktadır...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeler

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Örgütsel sorunlar

EKSEN YAYINCILIK

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/36 (76) • 14 Eylül 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Fiyat: 6.000.000 TL (KDV dahil)

11 Eylül'ün birinci yılında...

Emperyalist savaş hazırlıkları ve Türk burjuvazisinin uğursuz rolü

11 Eylül saldırılarının üzerinden bir yıl geçti. Bu bir yıl boyunca Amerika hergün yinelediği "terörizm" demagojisiyle, emperyalist çıkarları doğrultusunda planladığı saldırganlığına kılıf uydurmaya çalıştı. Çıkarları, dünya hakimiyetini pekiştirebilmek için Asya'ya yerleşmesini ve Ortadoğu'da egemenliğini pekiştirmesini gerektiriyordu. Bu, ABD emperyalizmi için petrol ve doğal gaz kaynakları üzerinde daha güçlü ve etkin bir denetim anlamına geliyordu.

Bu doğrultuda önce Afganistan'a yönelik emperyalist saldırı gerçekleştirildi. Eski ABD beslemesi Taliban rejiminin yıkılmasıyla sonuçlanan bu emperyalist saldırı savaşı binlerce Afganistan'lı sivilin hayatına mal oldu. Binlerce sivilin ölümü, bunu tamamlayan ve Cenk kalesi katliamında simgelenen sayısız savaş suçu, ABD'nin ve ona destek çıkan öteki emperyalist devletlerin umurunda değildi. ABD ve ortakları için önemli olan saldırıyı vesile ederek iç Asya'ya askeri olarak yerleşmek ve dolaysız işgal gücünün yanısıra uydu bir yönetimle Afganistan'a egemen olma idi.

Amerikan başkanı saldırının hemen arkasından yaptığı konuşmada saldırı hedefine Afganistan'la birlikte Irak ve İran gibi Ortadoğu ülkelerini de yerleştirmişti. Sonrasında hedef Irak'a daraltıldı. Ancak bu dünyadan aldığı tepkilerle de bağlantılı bir hedef daraltılmıyordu. Bush'un ünlü konuşmasında geçen, "ya bizdensiniz ya da karşımızda" sözleri boşuna değildir. Emperyalist haydutlar için saldırganlığına boyun eğmek, ses çıkarmamak yetmiyor; destek vermeyi, piyonluk yapmayı da şart koşuyorlar. Dolayısıyla Irak, Amerika'nın dünya hakimiyetini pekiştirmesinin önündeki tek engel değildir. Kendini tümüyle teslim etmeyen her ülke bu saldırganlığın hedefi olmaya adaydır.

Amerikan emperyalizminin "uluslararası terörizme karşı mücadele" demagojisiyle saldırganlığını artırması, 11 Eylül'ün sonuçlarından sadece biri. Bir diğer önemli sonuç ise, içte de baskı ve terörün artırılmasıdır. Üstelik bu sonuç sadece Amerika'da değil, Avrupa'nın belli başlı emperyalist devletlerinde de yaşandı ve yaşanmaktadır. 11 Eylül, emperyalizmin karakterinde bulunan ırkçılık ve gericilik bir kez daha ve dünya çapında azdırmış oldu. Amerikan, son bir yıldır, ancak Mc Carty dönemiyle kıyaslanabilir bir devlet terörüne maruz kalmış durumda. Sıradan Amerikalı "uluslararası terörizm" umacısıyla korkutulmak suretiyle, demokratik hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmasına razı edilmiştir. Benzer anti-demokratik gelişmeler, ırkçı-faşist politikadaki yükseliş, pek çok Avrupa ülkesi için de geçerlidir. Bugün de bu devletler, bir yandan Amerika ile çıkar çelişkileri yüzünden Ortadoğu emellerine açıktan destek vermezken, diğer yandan 11 Eylül ile estirdiği gericilik rüzgarını arkalarına almayı ihmal etmiyorlar.

Elbette yükselen gericilik ve saldırganlık sadece Amerika ve Avrupa ile sınırlı değil. Madem ki "terörizme karşı mücadele" bir haklıdır; o zaman her bir ülke kendi "terörist"ini teşhir edip imhaya yönelebilir. İspanya Batasuna'yı kapatır, Rusya Çeçenleri bastırır. İsrail tüm Filistin halkını terörist ilan eder ve tüm dünyanın gözleri önünde soykırımı girişir.

Bunlar, 11 Eylül'den bu yana, son bir yılda yaşananların sadece küçük bir bölümü. Oysa,

önümüzdeki dönemde yaşayacaklarımızı yaşamış olduklarımızı sayısız kez katlayacak niteliktedir. Zira, pek çok burjuva yorumcunun da teslim ettiği gibi, Irak'a yönelik bir saldırının, barut fıçısı tabir edilen Ortadoğu'yu tümünden ateşlemesi kuvvetle muhtemeldir.

Amerikan uşağı yönetimlerine rağmen Ortadoğu halkları arasında Amerika ve emperyalizm düşmanlığının ne kadar yaygın ve etkin olduğu biliniyor. Zaten pek çok Arap devletinin Amerika'yı açıktan desteklemekten çekinmesinin altında da kendi halklarının tepkisinden duydukları bu korku yatıyor. Amerika'nın saldırı tarihini durmadan ileri atması da bununla doğrudan bağlantılıdır. İngiltere dışında öteki emperyalist devletlerden henüz açık destek alamamasının da etkisi olmakla birlikte, saldıracağı ülke ve bölgeden beklediği tepki, kuşkusuz çok daha önemli bir nedendir. Bu yüzden de hazırlıkları bir türlü bitmek bilmiyor. Her geçen gün ihtiyaç duyulan asker ve silah sayısı artırılıyor. Her geçen gün bölgeye silah yığınağı büyüyor.

Türkiye, gerek Amerikan uşağı yönetimiyle, gerekse coğrafi konumuyla, baştan beri saldırı senaryolarının baş aktörü konumunda olan bir ülke oldu. Zaman zaman gündeme getirilen "bağımsız Kürt devleti" çekincesi ve masraflarının karşılanması talebi dışında, Türk devletinin Amerika'nın Irak'a saldırısına ve kendisinden beklenen role herhangi bir itirazı duyulmuyor. Hatta, Türk askerinin bir ticaret malı gibi gösterilerek aşağılanmasına ve buna karşı toplumdan yükselen "mehmetçiğin kanı pazarlanıyor" itirazlarına bile cevap verme gereği duyulmuyor. Tersine, her vesileyle ve her düzeyde Amerika ile "stratejik ortaklık" ilişkisi ve gereklerini yerine getirme sorumluluğu tekrarlanıyor.

Oysa, Türkiye halkı da diğer Ortadoğu halkları gibi anti-emperyalist bir geçmişe ve geleceğe sahiptir. Bu kendini Irak'a karşı emperyalist savaşa açık karşıtlıkta bir kez daha ortaya koyuyor. Dolayısıyla, bu saldırıda Amerika'nın yanında yer alması Türk devletini büyük sıkıntılara sokacak bir gelişme olacaktır. "Amerikan

askeri olmayacağız!" şiarı, Türkiye saldırıya doğrudan katılmadığı halde, daha Afganistan çıkarılması sırasında yaygınlaşmıştır. Bir de Türk ordusunun saldırıya dahil olması halinde tepkilerin ne düzeye çıkacağı, ne sonuçlar yaratacağı düşünülmelidir.

Ancak, Amerikan uşağı devlet şimdilik bu tür sorunları hesaba katmak istemiyor. Açıktan ifadelendirmemekle birlikte, hesaplarını, kadim tutkusu Musul-Kerkük üzerinden yapmayı tercih ediyor. Bölgede bir desteğe tartışmasız ihtiyaç duyan Amerika ise, Türk egemenlerinin Kürt korkusu ve Musul-Kerkük tutkusunu sonuna kadar kullanmakta tereddüt etmiyor. Kürt liderlerin Amerika'daki toplantının hemen ardından Türk devletini kışkırtıcı açıklamalar yapmaları sebepsiz değil. Açıklamaların içeriğine bakıldığında, Amerika'nın her iki tarafa da mavi boncuk gösterdiği görülebilmektedir. Sonuçta bölgenin kardeş halkları Türkler, Kürtler ve Araplar, Amerika'nın bölge hakimiyetini pekiştirmesi uğruna birbirleriyle savaşırılmak üzere hazırlanmaktadır. Kiminin yönetimi satın alınarak, kimisi diğerine karşı kışkırtılarak, kimi pohpohlanarak veya rüşvetle, ama bir biçimde bu halklar Amerikan askeri haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Bölgede en uğursuz rolü Türk devletinin üstlendiği çok açıktır. Amerikan işbirlikçiliğini hiçbir biçimde haklı çıkarmasa da, Iraklı Kürt liderlerin hiç değilse görünüm olarak "ulusal haklar" gibi bir gerekçeyle ortaya çıkma durumları söz konusudur. Oysa, Türk devletinin Irak saldırısına dahil olmasını açıklayacak tek nitelendirme emperyalizme bölge jandarmalığıdır. Geline yerde buna artık maşalık demek belki daha doğrudur. Bu maşalığı bugün için mazur göstermeye yönelik "Kuzey Irak'ta bir Kürt devlet" tehdidi bir aldatmacadan, üstlenilen rolü sözde "milli" bir kaygıyla perdeleme çabasından başka bir şey değildir. Başka türlü olsaydı bunun Türk devletini şimdiki tam tersi bir tutuma, Amerikan planlarına karşı çıkmaya yöneltmesi gerektirir. Öyle ya, bugünün bölge dengeleri içinde, Irak'a Amerikan müdahalesinin ardından bir Kürt devletinin kurulması ancak Amerika'nın icazeti ve gayreti sayesinde olanaklı olabilir. Bu çok açık olduğuna göre, Türk devletinin gerekçesi geçersizdir. Tıpkı, Amerika'nın Irak'a yönelik gerekçelerinin geçersizliği gibi.

Türkiye'nin saldırıya katılması, sadece komşusuna tecavüz edeceği için kötü değildir. Bu, emperyalist saldırganlığın her türünde görülen karşı tarafa yönelik haksızlık, kötülük, kırım ve katliamların yanı sıra, kendi halkını savaşa sürme ve kırdırma, üstelik emperyalizmin askerleri olarak kullanma uğursuzluğu anlamına da gelecektir. Egemenler açısından bunda fazlaca bir sorun bulunmayabilir. Kendi çocukları sürülmeyecektir nasıl olsa savaşa. Üstelik, krizdeki ekonomileri için savaşı imkana dönüştürmeye de çalışacaklardır. Her halükarda savaştan asıl zarar göreceği olan, iki tarafın işçi sınıfları ve emekçi halklarıdır.

Emperyalist saldırganlığı ve savaşı dizginleme görevi işçi sınıfı ve emekçi halklara düşmektedir. Irak saldırısına yönelik hazırlıkların yoğunlaştığı bugünlerde erken seçim oyunlarıyla oyalanan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri yaklaşan savaşa karşı döne döne uyarılmalı ve savaşı engelleme mücadelesine yöneltilmelidir.

“İMF solcuları” göreve hazırlanıyor

Sermaye seçimlere hazırlanıyor. Fakat bir problem var; ortada işçi ve emekçilerin karşısına çıkıp onların oylarını toplayabilecek güçte bir düzen partisi yok. Bu nedenle düzen cephesi son haftalarda işçi ve emekçileri aldatmaya dönük bir “alternatif” yaratma derdine düştü. Sonuçsuz kalan bir takım aramalardan sonra CHP üzerinde karar kıldıklarını ve her türlü olanağı kullanarak bu partiyi parlamaya çalıştıklarını biliyoruz.

CHP’yi emekçilere bir alternatif olarak sunma planı çerçevesinde başta emperyalizmin memuru Kemal Derviş ve işçi sınıfına sayısız ihanetten sabıkalı Bayram Meral olmak üzere kamuoyunda ismi duyulmuş pek çok kişi bu partiye katıldılar. Düzen medyasında da CHP’nin her geçen gün hızla güçlendiği, tek umut haline geldiği üzerine yoğun bir propaganda kampanyası başlatıldı.

CHP “sol parti” görüntüsü nedeniyle tercih ediliyor

Düzen bugün CHP’yi öne çıkarmaya çalışıyor. Elbette gelinen yerde bu, çaresizliğe çözüm bulma çabasından başka bir şey değildir. Siyasal istikrarsızlık sorununu kalıcı bir biçimde çözemeyen, hükümet darbesinden ve ittifak arayışlarından istediği sonucu alamayan İMF ve TÜSİAD allayıp pulladığı CHP’yi seçim oyununa sürmektedir.

Fakat herşeye rağmen CHP düzen açısından bir son çare değil tersine bir tercihtir. CHP değil de başka herhangi bir düzen partisi de Kemal Derviş ve Bayram Meral gibi uşaklarla takviye edilebilir, etkili bir medya kampanyası eşliğinde öne çıkarılabilir. Örneğin ANAP gürültülü bir Avrupa Birliği propagandası eşliğinde sahneye sürülebilirdi. Bu yapılmadığına ve CHP’de karar kılındığına göre, düzen açısından bunun bir açıklaması olmalıdır.

Elbette ki bu partiyi diğerlerinden ayıran şöyle bir avantajı vardır. CHP bir önceki seçimlerde yüzde 10 barajını aşamayıp meclis dışında kalmıştır. Böylelikle son 3.5 yıl boyunca düzen partilerinin uğradığı yıpranma ve itibar kaybından fazla etkilenmemiştir. Dahası geçmiş dönemde uğradığı yıpranma ve itibar kaybını da aradan geçen zaman sayesinde bir parça telafi etmiştir. Ama bu, CHP’nin düzen tarafından tercih edilmesinin ve “İMF solculuğu” yapmakla görevlendirilmesinin asıl nedeni değildir. CHP’nin bu misyona layık görülmesindeki asıl neden onun “solcu” kimliğidir.

Türkiye’de düzen solu asıl olarak DSP ve CHP tarafından temsil edilmektedir ve bugün savunduğu politikalar ne olursa olsun CHP, tıpkı Ecevit’in DSP’si gibi emekçilerin hatırı sayılır bir kesimi tarafından solcu bir parti olarak değerlendirilmektedir. Düzen solunun diğer temsilcisi DSP belli bir dönemdir hükümettedir ve gelinen yerde siyasal ömrünü doldurmuştur. 1999 seçimlerinde “solcu” ya da “işçi dostu” olduğu için Ecevit’e oy veren işçi ve emekçilerin ezici bir çoğunluğu DSP’nin kimin partisi olduğunu en açık şekilde görmüştür. Yani düzen soluna yüklenen görevleri taşıma sırası CHP’ye gelmiştir.

Sermaye “sol” koltuk değneği olmadan yapamaz

Bugün düzen solundaki parçalanmışlığa bakan sermaye sözcüleri “sol olmadan meclis olmaz, meclis olmadan demokrasi olmaz” diye yakınmaktadırlar. Gerçekten de demokrasi oyunu oynanan tüm kapitalist ülkelerin meclislerinde sağ ve “sol” partiler vardır. “Sol” partiler burjuva parlamentolarının olmazsa olmaz parçalarıdır. Türkiye’de de çoktandır bu kural uygulanmaya çalışılmaktadır. Çünkü bu göstermelik sol partiler sermaye yönetimini işçi ve emekçi yığınlarının gözünde meşru kılmanın en önemli araçlarından biri durumundadır. “Sol” partiler sayesinde siyasal iktidarı burjuva sınıf kimliği daha kolay gizlenmekte, baskı ve sömürü politikalarına karşı yığınlarda oluşan tepki “sol” partiler üzerinden düzen içi kanallara akıtılmakta, her türlü sorunda düzen partilerinin, meclis ve hükümetin yegane çözüm kapısı olarak algılanması da gene bu sayede daha kolay mümkün olmaktadır. Sermaye sınıfı bunu bir dizi tarihsel deneyimle somut olarak bildiği içindir ki, kendi siyasal sistemi içerisinde sol etiketli partilerin bulunmasına özel bir önem vermektedir ve bunun faydasını fazlasıyla görmektedir.

Düzen “sol”u en büyük yıkım ve katliamların da sorumlusudur

Düzen solunun en temel işlevi, sermayenin sömürü ve yıkım politikaları karşısında yığınlarda oluşacak tepkinin devrimci kanallara akmasını engellemektir. “Sol” partiler bu işi sadece yığınların bilincinde düzen kurumlarını meşrulaştırarak yapmazlar. Onlar aynı zamanda en acımasız sömürü ve zulüm politikalarının uygulanmasını üstlenerek de aynı şeye hizmet ederler.

Türkiye’nin tüm tarihi tanıklı ki, işçi ve emekçilere dönük en köklü ve kapsamlı hak gaspları “sol partiler”in iktidarda olduğu zamanlarda

yaşanmıştır. Örneğin bir sağ parti iktidarında aynı kolaylıkta meclisten geçirilemeyecek olan “mezarda emeklilik” yasası Ecevit hükümeti döneminde meclisten geçirilmiştir. Bunun gibi bir çok örnek sıralamak mümkündür.

Bu “sol” partiler insan hakları, demokrasi gibi değerlere de toz kondurmazlar. Fakat şöyle bir baktığımızda en vahşi katliamların, en büyük hukuksuzlukların, baskı ve şiddetin bu partilerin hükümetleri döneminde hayata geçirildiğini görürüz. Ulucanlar katliamı ortadadır; “demokratik sol” bir partinin başkanı olan Ecevit başbakandır. Amerika’ya ziyarete gitmeden önce “her ne olursa olsun devlet otoritesi sağlanacaktır” demiş, bir gün sonra Ulucanlar Cezaevi’ne saldıran katil sürüleri 10 devrimciyi katletmiştir. 19 Aralık katliamı da Ecevit’in, aynı anlama gelmek üzere de düzen solunun listesine kayıtlıdır. 20 cezaevine yapılan operasyonlarda 28 devrimci tutsak katledilmiştir. Ölüm oruçlarında kaybettiğimiz yüze yakın devrimcinin katledilmesinden de onlar sorumludur. ‘90’lı yılların başından bu yana düzen solu değişik parti isimleri altında bir kaç kez iktidara gelmiştir. Gerek Erdal İnönü’nün, gerek Murat Karayalçın’ın, gerekse de Ecevit’in hükümette olduğu tüm bu dönemler işçi ve emekçiler için ciddi hak gaspları,

devrimciler ve Kürt halkı için de büyük katliamlar, baskı ve zulümün arttırılması anlamına gelmiştir. Mesela, Kürt halkına karşı kirli savaşın en çok tırmandırıldığı dönem SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın’ın hükümette olduğu dönemdir. Gene Sivas katliamı Erdal İnönü’nün başbakan yardımcısı olduğu dönemde yaşanmıştır.

Demek oluyor ki, başka bir düzen partisi tarafından hayata geçirildiğinde ciddi tepkiler doğurabilecek büyük saldırıların, sol etiketli partilere ve onların sorumlu olduğu iktidarlara ihale edilmesi, sermayenin yönetim anlayışında bir kural haline gelmiş durumdadır.

Önümüzdeki dönem sermaye açısından yeni krizlere, demek oluyor ki yeni İMF-TÜSİAD istikrar programlarına gebe dir. Bunun anlamı işçi ve emekçilere dönük sömürü ve yıkım saldırılarının katlanarak sürdürülecek olmasıdır. Yani sıra Türkiye’yi de doğrudan ilgilendiren bir emperyalist savaş tehlikesi söz konusudur. Türkiye bu savaşta emperyalist ABD’nin safında yer alacak, Türkiyeli emekçiler emperyalizmin çıkarları için cepheye sürülecektir.

Bu tabloyu biraz yukarda söylediklerimizle bir arada düşündüğümüzde bir tek sonuca varabiliriz; sermayenin yeni bir “sol” hükümete ihtiyacı var. Çünkü sermayeye İMF-TÜSİAD programlarını kararlıca uygulayacak, emperyalist savaş konusunda kendisinden beklenenleri yerine getirecek bir hükümet gerekiyor. Ve bunları en az sorun yaşayarak, gelişecek işçi ve emekçi tepkisini en rahat aşarak yerine getirmeyi ancak bir “sol” iktidar yapabilir.

CHP’nin yer alacağı hükümetin de bir sömürü, yıkım ve savaş hükümeti olarak kurulması planlanmaktadır. Ve bu oyunu bozmak tümüyle işçi ve emekçilere bağlıdır. Tam da bu nedenle, sınıf devrimcilerinin bu dönem yürüteceği faaliyetin öncelikli hedeflerinden biri “İMF solcuları”nın yüzündeki maskelerin indirilmesi olmalıdır.

İşçi ve emekçilerin değil İMF ve TÜSİAD'ın çıkarlarını savunuyor...

CHP kimin partisi?

Sermayenin seçim sonrası döneme ilişkin umut bağladığı partilerin başında CHP geliyor. Düne kadar meclis dışında küçük bir parti olarak görülen ve ona göre değerlendirilen CHP, diğer düzen partilerinin tutulacak yanı kalmayınca bir anda sermayenin gözdesi haline geldi.

Şimdi sermaye CHP'yi seçim sonrası dönemdeki ihtiyaçlarına göre yeni baştan düzenlemeye girişmiş bulunuyor. İlk düzenlemeler CHP'nin ideolojik kimliği üzerinde yapıldı. Gerçi CHP geçmişten bu yana sermayeye sadık bir düzen partisi idi. Sermayenin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu hayata geçirmekte tereddüt etmezdi. Ama gene de seçimden sonra İMF programlarını kararlı bir biçimde uygulayacağına emin olmak gerekiyordu. Bunun için de partinin serbest piyasa ekonomisine ne kadar da bağlı olduğuna dönük açıklamalar yapıldı. CHP'nin eski politikalarının serbest piyasa ekonomisiyle ve İMF programlarıyla hiçbir biçimde çelişmediği, hatta bu programları en iyi CHP'nin uygulayabileceği özel olarak vurgulandı.

Bu yönelimi güvenceye alacak kadrolaşma ise Kemal Derviş'in CHP'ye girmesiyle başladı. Kemal Derviş'i başkaları da takip etti. İşçi ve emekçilerin "sosyal-demokrattır, emekçiden yana olur" türünden gerekçelerle oy verdiği CHP birkaç hafta içinde sola ve emeğe düşman ne kadar sermaye temsilcisi varsa onların istilasına uğradı.

Emperyalizmin ajanı: Kemal Derviş

Şimdi tabandaki geleneksel CHP'lilerin ve CHP'ye oy verenlerin hiç de alışık olmadığı bir kadro yapısı oluştu CHP'de. Bunların içinde kuşkusuz en fazla dikkat çeken Kemal Derviş. Emperyalistler tarafından

Türkiye ekonomisini idare etsin diye atanan Kemal Derviş, "çağdaş sosyal-demokrat" olduğunu iddia eden CHP'nin "ağır topu" artık. Meydanlarda işçi ve emekçilerin "emperyalizmin memuru" diye bağırdukları, "evine dön" diye ülkeden kovmak istedikleri bir adam şimdi kürsüye çıkıp onlardan "sosyal-demokrasi" adına oy isteyecek.

Tescilli sınıf haini: Bayram Meral

CHP'nin yeni kadroları arasında dikkat çeken ikinci önemli isim ise bilindiği gibi Bayram Meral. Son yıllarda işçi sınıfını sayısız kez aldatan sendikal ihanet çetesinin şefi Bayram Meral, Kemal Derviş'in isteği üzerine onunla birlikte CHP'ye girdi. Oysa düne kadar Kemal Derviş ve İMF hakkında söylemediği söz kalmamıştı Bayram Meral'in. Her fırsatta hükümete

veryansın ediyordu İMF programını uyguladığı için. Tüm bunların ne kadar büyük bir yalan olduğunu görmemiz için Kemal Derviş'in "sol ittifak" turlarına başlaması gerekiyormuş. Kemal Derviş turlamaya başlar başlamaz Bayram Meral de onun hakkında daha önce söylediklerini yalayıp yuttu. Basın açıklamalarını yapması için Türki-İş'in salonunu emperyalizmin bu ajanına kullandığı yetmedi, "solu birleştirmek" için onun peşinde dolanmaya başladı. Sonunda da Kemal Derviş'in tavsiyesiyle CHP'ye girdi, Ankara'dan milletvekili adayı oldu. Şimdi bir zamanlar işçilerin tepkisi yüzünden ağaçlara tırmanmak zorunda kaldığı Ankara sokaklarında aynı işçilerden oy isteyecek. "Bize oy verin" diyecek, "bize oy verin ki Kemal Derviş'le beraber meclise girelim. Göreceksiniz İMF programını en iyi biz uygulayacağız."

Ve diğer "aslan sosyal-demokratlar"

Erdal İnönü meydanlarda, televizyon konuşmalarında kendi partisine

umut bağlayanlara "aslan sosyal-demokratlar" diye hitap ediyordu. "Aslan sosyal-demokratlar"ın sınıfsal profili o günden bu yana epeyce bir değişti. Son milletvekili aday listeleri bu değişimin son somut örneği oldu. Önceki seçimlerde daha çok ANAP ya da DYP gibi partilerde görmeye alıştığımız sermayedarlar, sermaye örgütlerinin temsilcileri vb. kişiler bu kez CHP listelerinden aday olabilmek için çaba sarfettiler. Bir dizi bölgede de aday gösterildiler.

Bu haliyle CHP tam bir seçmeci dilenci çorbasına benzemiş görünüyor. Eğer CHP gerçekten işçi ve emekçilerin çıkarlarını şu ya da bu ölçüde savunan bir parti olsaydı, bu karışık durumu anlamlandırmak doğrusu çok zor olurdu. Fakat CHP "sol" parti olarak kabul edilmesine ve esasta bir emekçi tabanına oturmasına rağmen tümüyle sermayenin çıkarlarını savunan bir düzen partisidir. Bu temel gerçekten yola çıkıldığında görülecektir ki, asıl garip olan, Kemal Derviş ya da Bayram Meral'in CHP'ye gitmesi değil, emekçilerin bu partiye oy vermesidir.

CHP bugüne kadar söylendiğinin tersine hiçbir zaman işçiden-emekçiden yana bir parti olmamıştır. '70'li yıllarda yükselen toplumsal muhalefetin yarattığı koşullarda CHP'nin oynadığı rol işçi ve emekçi hareketinin önünde bir dalgakıran olmaktan öteye gitmemiştir. CHP'yi ilerici bir mevzi olarak görüp içinde çalışma yürüten ilerici, devrimci insanların niyetleri bu gerçeği zerre kadar değiştirmemektedir.

Son gelişmeler CHP'nin gerçek kimliğinin tümüyle açığa çıkmasına vesile olmuştur. Onun işçi ve emekçileri yeniden aldatmasına izin vermemek ve sınıf düşmanı kimliğini en yaygın şekilde teşhir etmek en başta sınıf devrimcilerinin sorumluluğudur.

CHP'nin internet sitesindeki tartışmalardan...

"Sağolasın Derviş! CHP'yi sayende tanıdık"

* "Kemal Derviş'in gelmesi çok şeyi değiştirdi bile. Bundan önce bizler CHP'nin sol ve Türkiye'ci olduğunu, Atatürk'ün partisi olduğunu zannederek CHP'ye oy verirdik, ama artık CHP'nin İMF'ye teslim olan bir parti olduğunu, Cumhuriyeti yıkmak ve sömürge yapmak için gönderilen İMF memurlarına bakanlık önercek kadar alçaldığını gördük ve uyandık. Sağolasın Derviş bizi uyandırdın. CHP'yi sayende tanıdık. Tabii ki oy vermeyeceğimiz partilerin içine CHP de girdi. Artık Atatürkçüler'den, emekçilerden,

küçük esnaftan kimse CHP'ye oy vermez ve vermeyecektir."

* "Ben de CHP'ye oy verecektim, tabii ki Derviş'e gel teklifi yapılmadan önce. 1977'lerden beri hep CHP'ye oy verdim, insanlara oy verdirttim. CHP'nin kalesi olan Tunceli'denim, tabii artık kale falan değil, Kemal Derviş'in CHP'ye davet edilmesi ile Tunceli'den bir milletvekili çıkaracak kadar oy alamayacaktır CHP."

“Solda ittifak” deneyimi...

İlke yoksunu reformist solun maskesi düştü

Reformist partilerin ittifak çabaları ancak kısmi bir sonuca ulaşabildi.

HADEP, EMEP, SDP, ÖDP ile düzen solundan SHP arasında başlayan görüşmeler EMEP, SDP ve HADEP'ten oluşan “Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu”nun kurulması ile noktalandı. İttifak çabalarından eli boş dönen SHP, son gün seçimlere katılmama kararı aldığını açıkladı. ÖDP ise, Sema Pişkinsüt'ün TDP'siyle seçimlere katılacak. Böylece ÖDP mecliste 3 milletvekili tarafından temsil edilmiş oluyor.

İttifak girişimleri aday listelerinin resmileştiği son gün olan 11 Eylül'den bir hafta önce kamuoyuna açıklandı. Bu bir hafta boyunca, ittifakın hangi ilkeler temelinde, hangi hedeflerle kurulduğu, güç birliği platformunun ne olduğundan çok, söz konusu partiler arasında cereyan eden paslaşma ve restleşmeler öne çıktı. Reformist partiler, burjuva diplomasisi alanında o kadar da usta olmamalarından olsa gerek, işbirliği pazarlıklarında öteki düzen partilerinin karikatürü konumunda kaldılar. Verdikleri çabanın içyüzü büyük ölçüde kamuoyuna yansdı. Bir hafta boyunca tam bir komedi sahnelendi.

İttifak çalışmalarını gün gün yansıtan Günlük *Evrensel* gazetesinin her yeni haberi, ertesi günkü sayısıyla yalanlandı. Örneğin 5 Eylül'de ilk sayfada “HADEP, SHP ve ÖDP anlaşır: İttifakın başkanı Karayalçın” başlığı altında şunlar yazılıydı: “HADEP, ÖDP ve SHP genel başkanlarının, seçimlere Murat Karayalçın başkanlığında ve DEHAP çatısı altında birlikte gidilmesi yönünde anlaşma sağladığı belirtilmiştir.” EMEP'in ise, seçim platformu müzakere edilmeden, Karayalçın liderliğindeki bir ittifakla seçime gidilmesine sıcak bakmadığı vurgulanıyordu.

6 Eylül tarihli *Evrensel*'de ise bir başka manşet yer aldı. Haberde HADEP, EMEP ve SDP'nin DEHAP çatısı altında “Emek Barış Demokrasi Bloğu”nu kurduklarına yer verildi. Bu arada SHP ve ÖDP'ye de ittifaka katılmaları çağruları yapılmıştı. Bloğa katılma ve destek çağruları izleyen günlerde de sürdü ve hep ilk sayfadan manşet olarak verildi. Nihayet 11 Eylül tarihli *Evrensel*'de, “SHP seçim ittifakına dahil oldu” başlıklı bir haber yayımlandı. Fakat aynı gün Karayalçın tersi bir açıklama yaptı. ÖDP'nin ise TDP ile seçime gideceği haberi basına yansdı.

İttifak girişiminin ve nihayet oluşan ittifakın gözler önüne serdiği ilk olgu, kendilerine ilerici-sosyalist yaftası takan reformist partilerin, düzen politikacılığı kulvarında epeyce mesafe almış olduklarıdır. Kendilerinin de itiraf ettiği gibi, daha en baştan ittifakın platformu vb. bir yana bırakılmış, lider, vitrin, adaylık paylaşımı vb.'nin pazarlığına ağırlık verilmiştir.

Bunu tamamlayan ikinci olgu ise, bu partilerin her birinin gelinen yerde daha da sağa kaymış olmasıdır.

EVRENSEL
6 EYLÜL 2002 ÇUMA TIL-2 SAYI:410 FİYATI:400.000 TL

HADEP, EMEP, SDP ve DEHAP 3 Kasım seçimleri için güç birliği yaptı

Emek Barış Demokrasi Bloğu

DEMOKRATİK HALK PARTİSİ
SDP
EMEP

ÖDP, SDP gibi partilere yöneliktir. Bu ittifak sürecindeki davranış ve beklentileri, bu partilerin son birkaç yılda epeyce gerilediğini gösteriyor. Düne kadar gene de kendilerine yakın gördükleri programların sahipleriyle yanyana gelmeye özen gösterirlerdi. Bugün ise kirli savaş hükümetlerinde yeralan bir Karayalçın'la ittifak yapmak için çırpınıp durabildiler.

İttifak süreci göstermiştir ki, bu reformist partiler sadece sağa kaymakla kalmıyorlar; düzen içindeki konumlarını pekiştirmek, burjuvazinin parlamentosuna girebilmek uğruna her türlü ilke ve değeri de kolayından bir kenara itebiliyorlar. Elbette reformizmin belkemiği yoktur. Fakat ağızlarına pelesenk ettikleri sosyalist ilke ve değerleri kitlelerin gözünün

içine baka baka çiğnemeleri ibretlik bir durumdur. Gerçek kimlikleri şimdi tüm çıplaklığıyla gözler önündedir.

Komünistler, herkesin kendi bayrağı altında toplanmasını sağlayan bu ittifak çabalarını bu açıdan anlamlı buluyorlar. Zira sınıfhareketinin önündeki en tehlikeli ve sinsî akım olarak dalga kıran rolü oynayan reformizm, şimdi maskesini indirmiş, kendi kendini teşhir etmiş oluyor.

“Karayalçın önderliğindeki sol bir ittifak için” ayrı bir parti olarak varlığını sürdürmekten bile vazgeçtiğini açıklayan ÖDP, ittifak çalışmaları sürecinde nasıl da çürümüş olduğunu göstermiş oldu. O artık bir düzen partisi olmak yolunda adımlarını hızlandırmıştır. ÖDP'nin düzen partisi olmak hevesi yeni de değildir. '99 seçimlerinden önce CHP'ye yamanma, tekelci burjuvazinin liberal kesimlerinden gördüğü destek ve pohpohlamaların hakkını verme,

Türkiye'de yaşanan son 5-6 yıllık süreç, sınıf ve kitle hareketinin durgunluğu, tersinden sermaye iktidarının tahkimattaki başarısı, reformistlerin gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmasının yolunu düzlemiştir.

HADEP'in yaşadığı süreç, seyrettiği rota biliniyor. Ulusal haklar mücadelesinin, hak ve özgürlüklerin önündeki en temel engel olan Türk sermaye iktidarının hizmetine koşma rotasıdır bu. Ya da anti-emperyalist taleplerden, barış söylemlerinden ABD'nin saldırganlığına ve Ortadoğu'daki olası emperyalist savaşa destek vermeye uzanan bir değişimdir HADEP'in yaşadığı. Bu konumuyla HADEP Kürt emekçi halkının değil, olsa olsa Kürt orta ve üst sınıflarının temsilcisi olabilir.

Karayalçın'ın SHP'si ile Pişkinsüt'ün TDP'si zaten reformist sola dahil değil. Bunlar sermaye düzenine göbekten bağlı düzen solunu temsil ediyorlar. Dolayısıyla sağa kaydıklarına dair söylenenler, Türkiye sol hareketinin reformist kanalını tutan EMEP,

aynı anlama gelmek üzere sermaye iktidarına yaranma çabalarıyla, bu hevesini ortaya koymuştu zaten. O dönemde Öcalan henüz İmralı platformunu açıklamadığı için, HADEP'in ittifak girişimlerini elinin tersiyle itmişti. ÖDP'nin Kürt ulusal sorununa devletçi yaklaşımını gösteren en çarpıcı davranıştır bu. ÖDP yönetiminin, kendine solcuyum, dahası insanım diyen herkesin tepki koymasına gerektiği F tipi saldırısı karşısındaki tavrı, bu partinin düzene entegrasyon yolunda gerekli mesafeyi almış olduğunu gösterdi. ÖDP, buna rağmen içinde yer alan ilerici, solcu potansiyeli de tasfiye edince, tümüyle kof bir düzen solu partisi haline geldi. Bugün Karayalçın SHP'sine sanılmakta gösterdiği "aşk" (ki bu "aşk" öteden beri CHP'ye karşı da vardır) bunun dolaysız bir ifadesidir. "Aşkın ve devrimin partisi" söylemiyle yola çıkan ÖDP gelinen yerde "aşkın ve düzenin partisi" ünvanına hak kazanmıştır.

ÖDP'den kopanların kurduğu Sosyalist Demokrasi Partisi, halihazırda ÖDP'nin başlangıç noktasında duruyor. Özellikle ÖDP'nin Kürt ulusal sorununa ve devrimci harekete yaklaşımından dolayı bir kopuş yaşamış olmasına rağmen, ÖDP, SHP, HADEP gibi partilerin yer aldığı bir ittifak girişimine katılmakta hiçbir sakınca görmedi. Dolayısıyla ÖDP'ye itirazlarını boşa düşürmüş, söylemleriyle çelişkiye düşmüş oldu. Böyle davranmaya devam ederse, ÖDP ile buluşması çok zaman almayacaktır.

Seçim ittifakı tartışmalarına "en sol"dan katılan EMEP'in sergilediği tutum ise son derece ilginçti. 5 Eylül tarihli *Evensel*'de EMEP yöneticilerinin sistemkar açıklamaları yayınlanmıştı. Zira bildikleri kadıyla HADEP, ÖDP ve SHP Karayalçın başkanlığında bir ittifakta anlaşma sağlamışlar, kendileri dışta kalmıştı. O gün, "Birlik platformu ve seçim deklarasyonu"nun önemli olduğunu vurgulayan EMEP'in "İMF ve savaşa karşı birlik" şianı *Evensel*'in manşeti yapılmıştı. Hemen ertesi gün ise, kendilerinin de yer aldığı "Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu"nun kuruluşunu ilan edip, heyecanlı ve övücü manşetler atıldılar.

Cumhuriyet yazarı Aydın Engin haklı olarak ilkeden yoksun bu bloğa çeşitli sorular yöneltti. Engin HADEP, EMEP ve SDP'nin kendi aralarında nasıl uzlaşmış olduklarını kendince "yorumlamaya" çalıştı: "Örneğin ya HADEP Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımını koşulsuz destekleme kararından caymıştır ya da SDP ve EMEP 'AB emperyalizmine kesinlikle karşı olma' çizgilerini askıya almışlardır." "Keza ABD'nin Irak'a eli kulağında benzeyen askeri saldırısına karşı ya HADEP, başkanının ağzından dile getirdiği tutumu benimsemekten vazgeçecektir ya da SDP ve EMEP Irak'a yönelen ABD saldırısına karşı bugüne dek söylediklerinden farklı bir çizgiye yöneleceklerdir."

Bu sorular *Evensel*'in başlıca yazarlarından İhsan Çaralan tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Çaralan, sanki daha birkaç gün önce birlik platformunun ve seçim deklarasyonunun öneminden bahsedip "İMF ve savaşa karşı birlik" şianını manşete çıkararak kendileri değilmiş gibi, Engin'nin yazısına ateş püskürerek, bu tür aydınları "gidişatı provoke edecek girişimlerde bulun"ma sorumsuzluğuyla suçlayabildi. "Sınıf ve kitle partisi" EMEP'in meclise girme hevesinin, parlamenter hayallerinin onu nasıl arsızlaştırdığına çarpıcı bir örnek bu. Eğer bu seçimlerde umdukları olmasa da kendilerine güvenlerini geliştirecek bir parça kitle desteği bulurlarsa, daha büyük tiyatrolar sahneyecekleri kesin.

İlkesizlik, dün söylenenlerin bugün unutulması, liberal hayalcilik reformizmin doğasında vardır. Dolayısıyla reformistlerin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere verecekleri hiçbir şey yoktur. Emekçilerin iktidarının, halkların kardeşliğinin, gerçek barışın, sosyalist demokrasinin tek adresi işçi sınıfının devrimci platformudur. Proleter olmanın sorumluluğu, ilkesizlikleri alkışlamayı değil, komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında sermaye iktidarına karşı amansız bir savaşı gerektirir.

TÜSİAD'dan seçime girecek tüm partilere mektup... Savaş ve yıkım programından şaşmak yok!

İşbirlikçi tekeli burjuvazinin örgütü TÜSİAD geçen hafta bir açıklama yaparak, seçime girecek tüm partilere gönderilmek üzere bir mektup hazırlığı içerisinde olduğunu duyurdu. Mektup TÜSİAD'ın beklentilerini içeriyor ve partilerden bu beklentiler çerçevesinde adım atmalarını talep ediyor.

Yapılan açıklamaya göre TÜSİAD'ın beklentileri esasta iki ana noktada toplanıyor. Bunlardan ilki IMF programlarının gereklerinden şaşmamak, ikincisi ise AB'ye uyum yasalarının çıkarılmasıdır. Mektup her ne kadar beklentilerin ifadesi olarak adlandırılrsa da, söz konusu olan düzenin temel yönetici gücü olduğu ölçüde bir direktif olarak görülmelidir. TÜSİAD bugünden, tüm partilerin uymak ve gereklerini yerine getirmek zorunda oldukları hükümet programını ilan etmiş oluyor. Onlara bunun dışında hiçbir manevra ve vaadde bulunmaması konusunda kesin sınırlar çiziyor.

TÜSİAD'ın bu tutumu, mektubu içeriği bir yana, biçim açısından da bu düzende işlerin nasıl yürütüldüğünü ortaya seriyor. Bugün en sıradan insanın dahi görebileceği gibi, tüm düzen partilerinin tek bir programı vardır. Bu program emperyalizmin ve ona göbekten bağlı tekeli burjuvazinin çıkarlarını esas alır. Bu çıkarlar doğrultusunda işçi ve emekçi milyonların yaşamını mahveden en acımasız yıkım ve kıyım politikalarının kararlıca yerine getirilmesini tek yol olarak görür. Bugüne kadar bundan milim şaşan bir düzen partisi ne görülmüştür ne de duyulmuştur. Partisel çıkarlarla niyetinden bağımsız olarak bu sınırları aşanlar anında cezalandırılır, diğerlerine ibret olsun diye sürüm sürüm süründürülür. Sadece yakın dönemde bunun sayısız kaba örneği var.

Bu düzende hükümet olmak bir yana seçimlere girmek için dahi ABD vizesi gerekir. Bunu bilmeyen de yoktur. Zaten hiçbir düzen partisi de bunu saklama gereği dahi duymaz. Hükümet olma olasılığı ufukta beliren parti lideri soluğu ABD'de alıp önünde rüştünü ispatlamaya çalışır, sınav verir. Sınavını geçemeyen

bilir ki hükümete girme şansı da oradaa bitmiştir. Örneğin bugün hükümet için en güçlü aday olarak gösterilen AKP'nin lideri Tayyip'in ABD sınavı dillere destan olmuştur. ABD'nin tüm yağmacı ve kıyıcı politikalarını açık açık kabullenip şaşaklayan Tayyip, efendinin önünde olmadık şaklabanlıklar yapmıştır. Bugün tüm düzen partileri bu gerçeğin bilincine hareket ediyor, tümünün programları aynı, hepsi IMF'ci, hepsi Amerikan'cı.

Bununla birlikte, hiçbir düzen partisinin burjuva siyaset arenasındaki tıkanmışlığa çözüm olamaması işbirlikçi burjuvaziyi farklı arayışlar ve müdahaleler içerisine de sokuyor. Bunun yakın dönemdeki en çarpıcı örneği Kemal Derviş'in Dünya Bankası'ndan doğrudan atamayla hükümetin başına oturtulmasıydı. Aynı Derviş şimdi de sistemli bir operasyonla CHP'nin başına oturtuldu. CHP'nin emekçi milyonların aldatılmasıyla bu memur da ekonominin başında olmaya devam edecek. TÜSİAD mektuba ilişkin yaptığı açıklamada, güçlü hükümet istediklerini belirterek tercihini de ortaya koyuyor. DB memurunun başına atandığı CHP bugün emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin tercihidir.

TÜSİAD'ın mektubu emekçi milyonlar için, ne düzen partilerinden ne de seçimden bir beklenti içerisinde olunamayacağını anlatıyor. Seçimler burjuvazi adına emek düşmanı programı uygulamak üzere burjuva partiler arasında salt bir nöbet değişimi olacaktır. Gelen gidenden farklı olmayacak, hatta emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin yeni dönem ihtiyaçlarından dolayı gelen çok daha acımasız, çok daha azgın bir saldırı hükümeti olacaktır. TÜSİAD bu nedenle ipleri bugünden sıkı tutuyor, bunun birlikte boş bir beklentinin oluşmasına da izin vermiyor.

İşçi ve emekçi milyonlar için tek kurtuluş yolu, bu düzenin gerçek yönetici gücü emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı örgütlü savaşıma atılmaktan geçiyor.

Küçükçekmece Belediyesi'nde toplu sözleşme...

Küçükçekmece Belediyesi'nde belediye işvereni ve Genel-İş Sendikası arasında yaklaşık 7 aydır süren toplu sözleşme görüşmeleri 10 Eylül günü anlaşmayla sonuçlandı. DİSK Genel-İş Sendikası'nın talep ettiği %25 ücret artışı işveren tarafından kabul edildi. Konuya ilişkin olarak Küçükçekmece Belediyesi Yol Yapım işyeri baş temsilcisi ile konuştuk...

- İmzalanan toplu sözleşme üzerine düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Temsilci: Toplu sözleşme imzalanmasıydı, grev için her şey tamamlanmıştı. 16'sından itibaren greve gidecektik. 10 Eylül günü yapılan görüşmede toplu sözleşme bağlandı. Bu tabii uzun bir süreç ve taban açısından iyi bir toplu sözleşme sayılabilir. Biten diğer sözleşmelere baktığımızda, İstanbul genelinde ortalamaya vurduğumuzda, eskisine nazaran yüzde olarak düşük. Diğer belediyelerde yapılan toplu sözleşmeler var, bunlar % olarak çok düşük ve çok kötü bitiyor. Bunlar tabii birbirine örnek oluyor. Diğer belediyeler oturduğu zaman diğerlerini örnek gösteriyor. Bu işçi sınıfı için gerçekten çok acı bir durum. Bunun için de sendikalara çok büyük iş düşüyor. Tabii ki tavandan tabana kadar bu sürece sahip çıkılması gerekiyor. Tabii bunun baş mimarı Büyükşehir belediyesinin toplu sözleşmeleri. Eğer onların toplu sözleşmesi iyi bir şekilde sonuçlansaydı, bu diğer belediyelerdeki sözleşmeleri de olumlu etkilerdi. Çünkü her tarafta Büyükşehirin toplu sözleşmesi bekleniyordu. Büyükşehirin bu şekilde bitmesi diğer sendikaları da zora soktu.

- Toplu sözleşme sürecinde sendikaların tutumu nasıldı? Sözleşmenin kazanımları ne oldu?

Temsilci: Ben kendi adıma söyleyim, iyi bir toplu sözleşme yapılmadı. Ama diğer taraflar örnek gösterildiği zaman yapılacak bir şey yok. Şu anda bir Bakırköy'ü, bir Avcılar'ı, bir Bahçelievler'i örnek alıyorsun, hiçbiri birbirini tutmuyor, hepsinin arasında fark var. Gerçekleşen toplu sözleşmelerle karşılaştığımızda bizimki iyi. Tabii ki daha iyi olmasını dilerdik.

- İmzalanan toplu sözleşmeye tabandan bir tepki geldi mi?

Temsilci- Tabandan bir tepki olmadı. Çünkü tabanın görüşü alınarak toplu sözleşme imzalandı. Her toplantıya gidilirken tabanla görüşülüyordu. Genel-İş Sendikası tabanla birlikte çalıştığından, bu konuda bir sıkıntı yok.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

11 Eylül saldırısının birinci yıldönümü...

Amerikan halkı kendi tarihiyle yüzleşiyor!

Birinci yıldönümünde 11 Eylül saldırılarında ölenler ABD'de ve dünyanın dört bir yanında şatafatlı törenlerle, paranoya ve güç gösterilerinin gölgesinde anıldı. ABD'de ordu ve güvenlik kuvvetleri en üst düzeyde alarma geçirildi. Füzelere aktif savaş başlıkları takıldı. Tam bir teyakkuz durumu yaşandı. Çok yaygın olmamakla birlikte 11 Eylül'ün yıldönümünde Amerikan karşıtı gösteriler de yapıldı. (Tayland, Filipinler, G.Kore, Irak).

Başlangıçta, NATO'nun 5. maddesi (müttefiklerden birine yapılan bir saldırının diğerlerine de yapılmış sayılması) ilk kez bu olay vesilesiyle işletilerek can evinden vurulan ABD'ye destek verilmişti. Fakat verilen bu resmi ve zorunlu destek, aradan geçen bir yılın sonunda Amerikan savaşına aktif desteğe dönüşmedi. Aksine, "gerekirse yüz yıl sürecek", "ya bizden yanasın ya onlardan" söylemiyle bu saldırıları kendi egemenlik savaşının başlangıcı yapma girişimine gösterilen tereddütler gittikçe arttı, halklar ve emekçi yığınlar nezdinde eylemli protestolara konu oldu.

Bu nedenle birinci yıldönümünde düzenlenen törenlerden, Afganistan saldırısından sonra Irak ve diğer ülkelerin hedefe çakılmasıyla iyice artan itirazları ve tepkileri kırmak yönünde yararlanmanın büyük bir önemi vardı. Nitekim tüm hazırlıklar buna göre yapıldı. Ölen masum insanların hayatı, yakınlarının gözyaşları, terörizmin kanlı yüzü, terör dehşeti bir kez daha pazarlandı. ABD halkının bu tür saldırılar karşısında ne kadar da "savunmasız" olduğu, yeni saldırılara hazırlanmak, teröristleri mutlaka yok etmek gerektiği vaazları birbirini izledi. Bir kez daha "Amerika gerekirse tek başına bu savaşı sürdürür" tehditleri savruldu. Kısacası, birinci yıldönümünde 11 Eylül, terör paranoyasını yayma, halklara tehdit savurma, Amerikan savaşını içerde ve dışarda kabul ettirme temalarına dayalı olarak işlendi. Peki ABD'li savaş çetesi bunda ne kadar başarılı oldu-olabiliyor?

Tüm bu ikiyüzlü gösteriler sürerken, bir taraftan da Amerikan Merkezi Komuta Karargahı'nın Ortadoğu'yu ateşe vermek üzere Katar'a taşınmaya başlanması dikkatlerden kaçmıyor. ABD, tüm uluslararası anlaşmaları hiçe sayarak kendi hukukunu, kendi savaşını dayatıyor. Yaklaşan Irak savaşı, başka boyutlarıyla, Amerikan halkının da temel gündemlerinden birini oluşturuyor. Ve görüldüğü kadarıyla bu zorunlu dikkat ve ilgi, emperyalistlerin "terörle savaş" sınırlarında tutmak istedikleri çerçeveyi aşmış bulunuyor. Amerikalıların kafasındaki soru şu: Amerika ne yapmaya çalışıyor?

"Yüzyılın en büyük terör felaketi" olarak sunulan bu saldırının arkasındaki kuşular, karanlık noktalar aydınlığa kavuşmadığı gibi, her gün başka sorular soruluyor. Ortada bir güvenlik zaafından öte, kasıtlı bir yönlendirmenin, bilinçli bir ihmalin olup olmadığına ilişkin ciddi iddia ve tezler atılıyor ortaya. Saldırığı düzenleyen Bin Ladin ve Taliban'ın yıllarca CIA tarafından eğitilip ABD emrinde çalışması, aradan geçen bir yıla rağmen bu eski uşak takımının yakalanamaması bile başlı başına bir kuşku ve güvensizlik kaynağı.

Bununla paralel olarak Amerikan halkı artık niçin bu saldırılara hedef olduğunu, bunu hak etmek için ABD'nin ne yaptığını da ucundan başlayarak sorgulamaya başlıyor. "Bu saldırıya uğramak için ne

yaptık?", "Yoksul halklar niçin ABD'den nefret ediyorlar?" Şimdi Amerikan halkı, Amerikan tekeli sermayesinin bu çok sınırlı saldırıyı vesile ederek başka halklara karşı başlattığı yeni haksız savaşlardan yükselen dumanlar eşliğinde bu sorulara yanıt arıyor. Şaibeli bir seçimle iktidara gelen Bush'un arkasında duran büyük tekellerin yolsuzluklarını, savaşa ayrılan devasa bütçeyi, kitlesel tensikatları tartışıyor. Bu tanıklık, bu sorgulama ister istemez bir hesaplaşma ihtiyacını ve olanağını da beraberinde getiriyor. Kaçırılan, tam anlamıyla kullanılmayan fırsatlar bu vesileyle bir kez daha vücut buluyor.

Bu tarihi sorgulamanın gecikmiş olmasının elbette açıklanabilir nedenleri ve gerçekleşebilmesinin koşulları var. Bu nedenlerden ilki, Amerikan halkının savaşın yol açtığı yıkımları en az yaşayan bir halk olmasıdır. İkincisi, yılları bulan anti-komünist propandanın sersemletici etkisidir.

Amerikan toprakları iki dünya savaşının da yıkımını yaşamadı, acılarına yakından tanık olmadı. Hep düşük bir savaş faturası ödedi Amerika. Aslında, yüzyıllar boyunca birer yabani hayvan gibi avlanıp soyları kurutulan yerli halkların (Kızılderililer) katledilmesinin, İngilizlere karşı bağımsızlık savaşlarının, Güney-Kuzey İç Savaşı'nın dışında ABD toprakları hiçbir zaman sıcak savaş cephesi olmadı. Kendi topraklarında yüzyıl boyunca tanık olduğu belki de en yakın ve en açık savaş sahnesi, İkinci Dünya Savaşı'nda Japonların Pearl Harbor baskınıdır. Ki bu da bütünüyle askeri alanla sınırlı bir baskından ibarettir.

Fakat, kendi topraklarını, kendi sivil halkını savaş cephesinden uzak tutmayı başaran aynı Amerika, dünyanın nerdeyse her karış toprağında halklara savaş açtı. Milyonlarca insanı katletti. Ülkeler işgal etti, darbeler tezgahladı. Yaşam standartı oldukça yüksek olan Amerikan halkının bu uzak topraklardaki savaşlara ilişkin algısı hep sınırlı ve çarpık kaldı. Amerikan'ın gücü üzerine yapılan propaganda her zaman inandırıcı, başka topraklardaki yürütülen savaş çoğunlukla haklı bulundu. Ta ki, uzaktan hoş gelen

davul ve top sesleri yerini, savaş cephesinden tabut içinde dönen askerlere ve acı çılgınlara bırakmaya kadar. Vietnam halkının kahramanca direnişi bu algının da, propagandanın da tersine dönebileceğinin tek değil ama en etkili örneklerinden biridir sadece. Ve bedeli çok ağırdır; 56 bin ABD'li askere karşın Vietnam halkı 3 milyona yakın vatandaşını kaybetmiştir. Emperyalizm şimdi, bu türden yeni örneklerle ebelik ediyor.

Gerekirse yüzyıl sürecek bir "terörizmle savaş" tanımının ne olduğu, yol açacağı sorunlar kamuoyunun gündemine henüz yeni yeni oturuyor. Emperyalizmin dizginlerinden kopmuş pervasız saldırganlığı ve savaş histerisi, dikkatleri kaçınılmaz olarak bunun kaynaklarına yöneliyor. Ortada umacı olarak kullanılacak bir komünün tehlikesi de yok. Onun yerini her an her yerde ortaya çıkabilen, her an ABD çıkarlarını vurmaya hazır, görünmez bir düşman almış, daha doğrusu yaratılmış bulunuluyor: Terörizm! Her an her yere saldırganın mantıklı fakat çok kuşkulu, çelişkilerle dolu bir gerekçesi. Sineması, medyası, Beyaz Sarayı, Pentagon'u, silah ve petrol tekelleri hep bunu konuşuyor. Amerikan halkı ise, bugün terörist denilip hedefe konulanların (Usame Bin Ladin, Saddam vb.) bir zamanlar dost kuvvetler olarak desteklenmesine bir açıklama bulamıyor. Amerikan halkı, savaşların kaynağını (ulusal sömürüyü,

yoksuluğu, ezilmişliği, haksızlığı) terörizme indirgemeye, terörizmle çarpıtmaya çalışan egemenlere eskisi kadar kolay prim vermiyor artık. Bu çarpıtmanın "uygarlıklar çatışması" gibi faşizan bir teoriyle gerekçelendirilmeye çalışılmasını ise ürkücü buluyor. Emperyalist savaş çıkırtkanları, bir sorgulama ihtiyacını dayatan tarihsel deneyim birikimini bizzat kendi elleriyle yarattılar ve yaratmaya devam ediyorlar. Savaşı emperyalist metropollere yaygınlaştırma riskini ve yıkımı büyüterek buna hizmet ediyorlar.

Şimdi yığınlar, Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra, kapitalizmin kendi başına bir savaş kaynağı olduğunu yeniden öğreniyorlar. Şarbon sporlarının Amerikan laboratuvarlarında üretildiği ve sağa-sola postalandığı bilgisi kesinleşir kesinleşmez, şarbonlu mektupların niçin bıçakla kesilir gibi kesildiğini anlıyorlar artık. Dev savaş uçağı filolarının kendilerini korumak için niçin havalanmadığını, o gün buna kimlerin karar verdiklerini biliyorlar. Afganistan'a saldırının arkasında başka hesaplar olduğunu görüyorlar.

Şimdi Amerikan halkı, bütün dünya halkları, 11 Eylül saldırılarının yol açtığı yıkım ve dehşet tablosunu yüzlerce, binlerce kez katlayan Hiroşima'yı, Nagazaki'yi, Vietnam'ı resmi ideolojinin çarpıtma ve telkinlerinden uzakta, özgürce yorumlama ve anlama şansına daha fazla sahipler. 11 Eylül'de uğradıkları saldırının yarattığı korku ve paniği bilinçli olarak körükleyen egemenlerin ne yapmaya çalıştıklarını biliyor, asıl korkulması gerekenin bu terör ve korku imparatorluğu olduğunu görüyorlar.

Bunun için 11 Eylül saldırısının acılarını yaşayanlar hep bir ağızdan "intikam yeminleri etmeyin, savaşı durdurun" diyorlar. Emperyalist tekellerin ise, buna yeni haksız savaşlar açarak yanıt vermekten başka bir politikası ve bir seçeneği bulunmuyor.

Günün yakıcı görevi, bu yıkıcı ve haksız savaşlardan halklar arasındaki kardeşlik köprüsünü güçlendirerek, kalıcı barış için devrimci sınıf mücadelesini yükselterek yararlanmaktır.

ABD emperyalizminin Irak'a saldırı hazırlığı

Emperyalist-kapitalist sistem '90'lı yıllarda "Yeni Dünya Düzeni"ni ilan etti. Yeni düzenin ilk uygulama alanı Körfez savaşı ile Ortadoğu oldu. Yüzbinlerce Iraklı katledildi, Irak baştan sona tahrip edildi. '99'da Yugoslavya'nın yıkımıyla devam eden emperyalist saldırganlık, 11 Eylül sonrasında büsbütün azgınlaşarak Afganistan'a yöneldi. Ardından hedef ülkeler listesi genişletilerek, işgalin başka ülkelere yayılacağı ilan edildi.

Demokratik kazanımların gaspedilmesi süreci hızlandı

11 Eylül saldırısı, sadece yeni ülkelerin işgalinin, Amerikan kuklası yönetimlerin kurulmasının değil, aynı zamanda ülke içi demokratik kazanımların gaspedilmesinin ve polis devleti uygulamalarının hayata geçirilmesinin de bir olanağına çevrildi.

Amerika'da son dönemde kabul edilen yeni bir yasayla birçok hak fiilen ortadan kaldırılırken, devlet, muhalif olma ihtimali olan insanları da fişlemeye başladı. PATRIOT (vatansever) olarak bilenen bu yasa ile devlet güçlerine, izinsiz ev baskınları, iletişimin dinlenmesi ve "şüpheli" kişileri gizlice takip edilmesi ve hakkında hiçbir suçlama yapılmadan aylarca hapiste tutma yetkisi tanındı. Bu anti-demokratik baskılar Müslüman ve özellikle Ortadoğu kökenlilere karşı bir yıldan beri fiilen uygulanıyordu. Bu yasa ile bu uygulamalar genelleşmiş oldu.

Yasanın bir diğer dikkat çekici yanı ise, muhalif kesimler üzerinde sistemli bir baskı kurmayı ve fişlemeyi amaçlıyor olması. Eylemlere katılanlar, özellikle küreselleşme karşıtları potansiyel "terörist" muamelesi görmeye başlayacaklar. Zira emperyalist egemenler bu eylemlere katılanları El Kaide militanları ile aynı kefeye koyan açıklamalar yapıyorlar. Öte yandan kitapçılara, kütüphanelere ve gazete bürolarına, kendilerinden satın ya da ödünç alınan kitap, dergi ve gazetelere ilişkin bilgiyi devlete verme zorunluluğu getiriliyor. Bu uygulama ile sol-sosyalist yayınları okuyanlar anında fişlenecekler.

Diğer emperyalist ülkeler de 11 Eylül'ü vesile ederek polis devletine geçiş doğrultusunda önemli adımlar attılar. Burjuva demokrasisinin beşiği kabul edilen Avrupa ülkelerinde birçok hak gaspedilirken, muhaliflere karşı baskılar arttı ve kıta çapında sistem karşıtlarının hareket alanını daraltan polisiye önlemler alındı. Yabancılar karşı ırkçı saldırılar yoğunlaştı, vb.

"Teröre karşı ittifak" çatırıyor

Afganistan'ı yakıp yıkmaya, ardından ülkeyi işgal edip kukla bir yönetimi başa geçirmenin gerekçesi Bin Ladin ve El Kaide'nin bu ülkede üslenmesiydi. Amerikan saldırganlığı büyük bir destek bulmuş, emperyalist ülkeler başta olma üzere Türkiye gibi uşaklar da Afganistan işgalini hararetle desteklemişler, "teröre karşı ittifak" kurmuşlardı.

Ancak ABD Afganistan bahanesiyle Hazar bölgesindeki eski Sovyet cumhuriyetlerine de askeri güç yığıdı. Afganistan'da kalıcı olduğunu ilan etti. Böylece petrol ve doğalgaz yönünden zengin olan bu bölgeye yerleşti. Haydut başı ABD bu amacına ulaşırken, Bin Ladin'in adı unutuldu, El Kaide'yi kimse hatırlamaz oldu. Zira yeni hedef belirlenmişti bile: Ortadoğu.

Sıra Ortadoğu'ya gelince "teröre karşı ittifak" çatırdadı. Çünkü bölge üzerinde diğer emperyalist

odakların da hesapları var. Bölge barındırdığı petrol rezervleriyle diğer emperyalistlerin de hayati çıkarlarını doğrudan ilgilendiriyor. Bu nedenle Amerika'nın kuyruğuna takılmaktan uzak duruyorlar. Haliyle bu iş Türkiye gibi onursuz uşaklara kaldı.

Irak'a saldırı için zemin hazırlama çabaları

50 yılı aşkın bir süredir siyonist işgali her bakımdan destekleyen Amerikan emperyalizmi bölge halklarının derin nefretini kazanmış durumda. Filistin halkına karşı vahşi bir şekilde devam eden işgal, yıkım ve katliamlara karşı oluşan tepki, Ortadoğu'ya saldırmayı riskli hale getirmiştir. Bundan dolayı bölgenin en önemli direnç noktası olan Filistin halkını ezmek için her yola başvuruldu. Ama Amerika'yı arkasına almış, en modern silahlarla donatılmış ve tarihin tanık olduğu en kıyıcı güçlerden biri olan siyonist ordu bu emeline ulaşamadı.

Filistin direnişi, ağır kayıplar verilmesine, halkın işsizliğe, yoksulluğa, açlığa ve ölüme mahkum edilmesine karşın halen kırılabilmiş değil. Bu gerçeğin farkında olan haydut Bush ve kasap Sharon, sorunu geçici olarak geri plana itip oluşan tepkiyi yumuşatmaya çalışıyorlar. Irak'a saldırı hazırlığı kapsamında kabul edilmesi gereken bu konudaki ilk açıklama Sharon'dan geldi. Katliamlar günübürlük devam ederken, Sharon aniden barış açısından yeni olanakların ortaya çıkmaya başladığına dair bir açıklama yaptı. Irak'a saldırı için zemin hazırlamayı amaçlayan bu açıklamanın elbette hiçbir inandırıcılığı yok. Sharon gibi kanlı bir katilin barış diye bir sorunu olamaz. Amaç, Irak'a saldırdıktan sonra Filistin direnişine yeniden yüklenip tamamen ezmek için zaman kazanmaktır. Bu hesapların tutması durumunda Ortadoğu'da yeni bir düzenleme yapmak mümkün olabilecektir. Ancak gelişmelerin seyri sadece saldırganların hesapları tarafından belirlenmeyecektir. Bölge halklarının anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeleri durumunda bu hesaplar altüst olacaktır.

Dayanaktan yoksun bir savaşın hazırlıkları sürüyor

11 Eylül'ün yıldönümünde savaş çığırtkanlığı yapan Bush ve ekibi Irak'a saldırı için hiçbir dayanağına sahip değil. "Teröre karşı" başlattıkları "haçlı seferleri"nin gerekçelerinden biri olan Bin Ladin'in Irakla ilişkisi olduğuna dair herhangi bir kanıt yok. Ortaya atılan iddiaların uydurma olduğu bilindiği için, kimse tarafından ciddiye alınmıyor.

Bu nedenle ABD Irak'ta kitle imha silahlarının bulunduğu iddiasını öne sürüyor. Eski denetçiler bu iddianın tersini belgeleriyle ortaya koydukları zaman, Saddam yönetimini devirmekte kararlı olduklarını ve kendilerine uşaklık yapacak bir yönetimi başa getireceklerini ilan ediyorlar. Gerçek niyetlerini gizlemeye bile gerek görmüyorlar.

Bu saldırgan politika "önleyici vuruş hakkı" olarak ifade ediliyor. Buna göre Amerikan emperyalizmi, herhangi bir ülkenin kendi çıkarları açısından tehdit oluşturduğunu ilan edip saldırıya geçebilir. Bu tutum diğer emperyalistler tarafından bile "orman kanunları"nın geri getirilmesi olarak değerlendiriliyor.

ABD, İngiltere, İsrail ve Türkiye dışında destek bulabilmiş değil. Kuşkusuz yırtıcı dışlerini gösterdiğinde peşine takılacak başka kuyrukçular bulacaktır, ama bir yıl öncesi ile kıyaslandığında, "teröre karşı ittifak" diye bir şeyin kalmadığı görülüyor.

Bu saldırganlık ABD kongresinde bile tepki yaratıyor. Demokratlar, Irak'a saldırmak için ortada ikna edici nedenler bulunmadığını, Bush'un saldırıya geçmeden önce bu konuda ikna edici belgeler ortaya koymasını gerektiğini savunuyorlar. Bu yaklaşım Bush'un partisi Cumhuriyetçiler saflarında da taraftar buluyor.

Amerikan emperyalizmi istediği desteği bulmasa da, tüm hazırlıklarını savaşa göre yapmaktadır. Askeri yığınak, silah ve yedek parça depolama, değişik bölgelerden Ortadoğu'ya güç kaydırma vb. bunun somut göstergeleridir. Bush ve Blair tarafından yapılan açıklamalar da bu hazırlığı tamamlamaktadır. Hiçbir ülkeden destek bulmasalar dahi Irak'ı işgal etmek konusunda kararlı olduklarını tekrarlayıp duruyorlar.

11 Eylül saldırılarında ölenlerin kanı üzerine politika yapmayı sürdüren ABD yöneticileri artık hiçbir uluslararası kural, yasa ve anlaşmayı tanımayacaklarını, belirleyici olanın Amerikan silah ve petrol tekellerinin çıkarları olduğunu ilan etmiş bulunuyorlar. Bu haydutlar, ölen Amerikalılar için yas tutulmasını isterken, yoğun bir biçimde yüzbinlerce insanı katletmenin hazırlıklarını yapıyorlar.

Gelişmelerin yönü, Ortadoğu'nun hızla bir felakete doğru sürüklenmekte olduğunu gösteriyor. Emperyalist haydutların kesintisiz bir hazırlık içinde olmalarına karşın, bu savaşa karşı ciddi bir tepki ortaya konulamıyor. Bu suskunluğa son verilemediği koşullarda, emperyalist savaş ve saldırganlığın önü daha da açılacak, halkların ödeyeceği faturalar daha ağır olacaktır. Tüm güç ve olanaklarımızı bu suskunluğu parçalamak için seferber etmek günün acil görevlerinden biridir.

Yasal çerçeveye sınırlanma kamu emekçileri mücadelesini zaafa uğrattıyor...

Hak kazanımının yolu fiili-meşru mücadeleden geçiyor!

Kamu sendikaları ile hükümet yetkililerinin sürdürdüğü görüşmelerin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, konu 4 Eylül'den itibaren Uzlaştırma Kurulu'nda görüşülmeye başlandı. 7 Eylül'e kadar üç kere toplanan kurul sendika ve hükümet temsilcilerinin görüşlerini aldı.

KESK ve Kamu-Sen tarafından Kurul'a iletilen görüşlerde, 2002 yılındaki enflasyon oranının, DPT tarafından belirlendiği gibi, yüzde 35 olmadığına dikkat çekilerek, yıl ortalamasının yüzde 40 olduğu bildirildi. Maaş artışlarında bu rakamın esas alınması istendi. Sendika temsilcileri 2003 yılında en düşük kamu çalışanının taban aylığının asgari geçim standardı esas alınarak net 638 milyon liraya çıkarılmasını ve aynı yıl için artış oranlarının da ilk altı ay için yüzde 20, ikinci altı ay için de yüzde 20 olarak belirlenmesini talep ettiler. Ayrıca, kamu çalışanlarının ücretleri arasındaki 1/16 oranındaki farklılığın da giderilmesini istediler.

Kamu İşveren Kurulu ise, 2002 Eylül-Aralık dönemi için zam isteğine, bütçe büyüklüklerini saptıracağı gerekçesiyle karşı çıktığını bildirerek, 2003 yılı içinde kamu çalışanlarının aylıklarında yapılacak artışın ekonomik programda belirlenen hedefleri saptırmayacak şekilde ilk altı ay için yüzde 10, ikinci altı ay için yüzde 7 olarak belirlenmesini istedi.

Uzlaştırma Kurulu tarafların görüşünü aldıktan sonra, Eylül ayından itibaren geçerli olmak üzere en düşük dereceli çalışana brüt 90, net 62 milyon, en yüksek dereceli çalışana ise brüt 65, net 40 milyon iyileştirme ve 2003 yılı için de toplam %25 zam artı %10 enflasyon farkı tavsiye etme kararı aldı.

Uzlaştırma Kurulu, sosyal haklara yönelik önerisinde ise, net 22 milyon 855 bin lira olan aile yardımının 40 milyon 812 bin liraya, iki çocuklu bir aile için 3 milyon 165 bin lira olan çocuk yardımının 16 milyon 370 bin liraya, 31 milyon 17 bin lira olan ölüm yardımının 48 milyon 975 bin liraya, 2 milyon 448 bin lira olan doğum yardımının da 163 milyon liraya yükseltilmesini kararlaştırdı. Kurul'un önerisi önce liderler zirvesinde görüşülecek, ardından Bakanlar Kurulu'nda ele alınarak bir karara bağlanacak.

Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler'in uzlaşmanın brüt 80 milyon lira civarındaki bir artış üzerinde sağlanmakta olduğu yönlü açıklaması dışında, görüşmelerin olduğu son nokta bu.

Konu Kurul'da görüşülürken, KESK görüşmeleri lehlerine sonuçlandırmak amacıyla bir dizi ilde basın açıklamaları, iş bırakma/yavaşlatma, faks çekme vb. eylemler düzenledi. Bu eylemler her eyleme katılan sınırlı sayıdaki aktif üyeler üzerinden planlandı. Zira iş bırakma gibi bir eylem biçimini önüne koyan bir sendikanın bunu işyerlerinde adım adım örmesi gerekirdi. Oysa KESK, eylem kararlarını apar topar almış, eylemleri bir gün önceden sendika şubelerine asarak duyurmuş, işyerlerini eylemlerin haberinden dahi yoksun bırakmıştı.

KESK yönetiminin hedefi ücretlerde 100 milyonluk artış sağlamak ve devleti sosyal yardımlarda iyileştirmeye razı etmektir. Bu nedenle yapılacak eylemler hem devleti zora sokmayacak türden olmalı, hem de devletin izin verdiği çerçevede

gerçekleşmeliydi. KESK yönetiminin bu geri tavrına rağmen 5 Eylül günü iş bırakarak alana çıkan, üstüne üstlük bir de yürüyüş yapan sınırlı sayıdaki kamu emekçisi devleti kızdırmaya yetti. İstanbul'da eylemin yapıldığı akşam şube yöneticilerinin evleri geceyarısı basıldı, yöneticiler gözaltına alındı. Ertesi gün bu gözaltı terörü kitlesel olmayan eylem ve açıklamalarla protesto edildi. Devlet KESK'ten, Kamu-Sen gibi "uslu" eylemler bekliyordu. Bu beklentilerinin bir sonucu olsa gerek, Mehmet Keçeciler'in Sami Evren'i telefonla aradığı, 11 Eylül'deki Bakanlar Kurulu'nda memurların taleplerinin ele alınacağını belirttiği ve eylemlerin bu tarihe kadar ertelenmesini istediği, Evren'in ise işyerleri önünde eylem yapan memurların şimdilik alanlara çıkmasını engellediklerini, ancak eylemlerin dalga dalga büyüyeceğini söylediği basına yansıdı.

KESK yönetimi, iki milyon kamu emekçisinin çıkarını ilgilendiren bir süreci devletle uzlaşma ve görüşme çerçevesinde, devletin çizdiği sınırlarda çözmek niyetinde. Sami Evren "Kurul adeta devlet tarafı gibi davranmış, tarafsızlığına gölge düşürmüştür. Kurul'un yaşanan gerçek ücret kayıplarını, yoksulluk ve sefaleti bir kenara bırakıp bütçe imkânlarını dikkate alan tavrı bizleri hayal kırıklığına uğratmıştır" açıklamasıyla "uslu" olmasının karşılığını alamadıklarından dolayı yaşadığı hezimetini dile getirmiştir. Evren'in Uzlaşma Kurulu'ndan beklentiye girebilmesi için bu Kurul'un emekçi temsilcilerinden oluşması gerekirdi. Oysa Uzlaşma Kurulu Yüksek Hakem Kurulu Başkanı'nın başkanlığında çalışma ekonomisinden 4 öğretim üyesi olmak üzere toplam 5

kişiden oluşuyor. Kısaca Kurul, sermayenin hizmetinde olan kurumlardan seçilmiş kişilerden oluşmaktadır. Bu Kurul'dan emekçilerin çıkarı için bir beklentiye girmek için ya politik açıdan kör ya da ihanet içinde olmak gerekir.

Büyük bir olasılıkla Kurul'un tavsiyesi üç aşağı beş yukarı Bakanlar Kurulu'nda onaylanacaktır. Devlet, toplu sözleşme ve grev hakkı olmayan yasayla elini kolunu bağladığı sendikaların bu sonuca razı olmaktan başka çaresi olmadığını bilmektedir. Çünkü KESK'i mücadelecilik kimliğinden sıyırmak ve "yasal"lık kılıfına sokmak için bu yasa öne sürülmüş bir tuzaktı. KESK'in yasa öncesinde, sonrasında ve görüşme sürecinde başvurduğu eylem biçimlerine bakıldığında, izlediği uzlaşmacı ve pasif çizginin yola çıktığı tahrifat görülecektir.

Ekonomik hak kazanımlarının yanı sıra sosyal ve demokratik hak kazanımları için taleplerin net olarak belirlenmesi, planlı ve uzun vadeli bir eylem programının çıkarılması, iş bırakma, genel grev gibi hak alıcı eylem biçimlerinin adım adım örülmesi gerekmektedir. Uzlaşma Kurulu'nun kararına itiraz eden ve eylemlere devam edileceğine dair açıklamalarda bulunan Sami Evren, bugüne kadar uzlaşma mantığıyla "yasal" zemini kullanmıştır. "Yasal"lıkla sınırlı bu zemin, hak kazandırmadığı gibi mevcut hakların da gaspına yol döşemiştir. "Yasal" çerçevenin kazanımı, kullanımı ve korunması için de fiili-meşru mücadele hattı gerekmektedir. Fiili-meşru zeminden yoksun, "yasallık"la sınırlı bir mücadele kazanımdan çok kayıp getirmektedir. Mücadelenin ve kazanımların teminatı fiili-meşru mücadele hattıdır.

Eğitim emekçileri süreci ve KESK'i tartışıyor

Yeni eğitim-öğretim yılının başlamasıyla birlikte Eğitim-Sen 4 No'lu Şube bir genel üye toplantısı yaptı. Toplantının gündem maddelerinden biri olan TİS süreci ile ilgili olarak, şube yönetimi ve üyeler tarafından Genel Merkez ve KESK'e yönelik eleştiriler oldukça fazlaydı.

Sürecin başından beri KESK'in aldığı tutum, uzaklaşılan fiili ve meşru mücadele hattı, görüşmeler sürerken şube ve üyelerin hiçbir şekilde bilgilendirilmemesi, bilgi almak için arandığında da görüşmeler hakkında bilgi verilmemesi vb. sıkça eleştirilen konulardı. Demokratik merkezîyetçi bir işleyiş değil de sadece merkezîyetçi bir sistemin hakim olduğunu dile getiren üyeler, TİS sürecindeki olumsuzlukların kaynağının sahte yasanın çıkış dönemine kadar uzandığını belirttiler.

Toplularlaşmaya hazır olunması için işyeri temelinde örgütlenmiş bir sendika yaratma çalışmalarının yapılması gerektiği belirtilen toplantıda, TİS sürecinde sadece ekonomik taleplerin öne çıktığı, olayın sadece 70 milyon mu 100 milyon mu meselesine indirildiği ve bunun taban tarafından benimsenmediği vurgulandı. KESK'in artık sadece ücret sendikacılığı yaptığını ve bunu bile beceremediğini söyleyen emekçiler, demokratik, sosyal ve özlük hakların da TİS'de

öncelikli olması gerektiğini belirttiler.

KESK'in bu pasif tutumunu Kamu-Sen'le ayu masaya oturmuş olmasına bağlayan bir üye, bu hatadan bir an önce dönülmesi ve devlet eliyle kurulmuş bir sendikadan farkımızın ortaya konmasını istedi.

16 Eylül'de Aksaray Metro önünde yapılacak olan bordro yakma eyleminin de gene emekçiler tarafından benimsenmeyen bir eylem biçimi olduğu, '90'lı yılların başında sıkça yapılan bu eylem biçiminin günün ihtiyaçlarını karşılamadığı, sürecin bu ve benzeri içi boş eylemler değil, şalteri indirecek tarzda eylemleri dayattığı vurgulandı. Ve TOS zamanında yapılan 4 günlük işbırakma eyleminin hala hafızalarda canlılığını koruduğunu ve böylesi eylemlere ihtiyaç olduğuna dikkat çekildi.

KESK'in kabul edilemez bu tutumlarının hesabının sorulması ve Eğitim-Sen 4 No'lu Şube üyeleri olarak bu konuda ortak bir tutum belirleyip basınç uygulanması gerekliliği üzerinde duruldu.

Yeni eğitim-öğretim döneminin başlamasıyla birlikte gündemde olan eğitime katkı payı ve kayıt paraları konusunda Genel Merkez'in net bir tutum belirlememesi de eleştirilen konular arasındaydı.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

Gençlik geleceğe güvenle bakmak istiyorsa, çözüm “seçim” değil devrimdir!

Seçimlere hazırlığın ilk ayağı olarak ABD, IMF, AB ve TÜSİAD'a bağlılık yeminleri edip gerekli taahhütleri vermek için birbiriyle yarışan düzen partileri, seçim bildirileri ve başlattıkları seçim turlarıyla, işçi ve emekçilerin oyunu alabilmek için hummalı bir propaganda çalışması içine girmiş durumdadır. Bu çalışmanın önemli bir ayağını da 4 milyonluk yeni katılımı birlikte seçmenlerin önemli bir bölümünü oluşturan gençliğin oyunu alabilmek oluşturuyor. Bu nedenle her biri gençliğe gelecek imkanı sağlamaktan dem vurup, “iş ve eğitim olanağı yaratacağız” yalanlarını birbiri ardına sıralıyor. Bu sahneler yıllardır her seçim döneminde tekrarlanıyor. Bugüne kadarki uygulamaları ile gençliğe gerçekte ne verdikleri ve “yeni”, “genç” örnekleri ile sunulanların ne ifade ettikleri ortada.

Bugüne kadar yaptıkları bundan sonra yapacaklarının teminatıdır!

Bizler eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim isterken, onlar paralı eğitimi, YÖK yasa tasarılarını, ÖSS sınavlarını, AOÖBP'yi, gerici-faşist eğitim müfredatlarını, soruşturmaları ve benzeri saldırıları uyguladılar.

Bizler insanca çalışabileceğimiz bir iş isterken, onlar hergün binlerimizi kapı önüne koyup, diplomalı işsizler ordusuna yeni neferler eklediler. Ağır ve sağlıksız çalışma koşullarında sefalet ücretlerini dayattılar.

Bizler yaşanabilir bir gelecek isterken, onlar kanımızı ABD haydutuna pazarlıyorlar. Eğitim ve sağlığa ayrılan payı her yıl daha da kısarken, silahlanmaya ve savaşa ayrılan payı arttırıyorlar.

Bunlara karşı çıktığımızda, polis ve jandarma copu, hukuk ve soruşturma terörü, gözaltı ve işkenceler, F tipi hücreler ile karşımıza dikiliyorlar.

Kimi “sağ”, kimi “sol”, kimi “ortayol”, kimi de “İslamcı” yaftasıyla karşımıza geçip binbir türlü vaatte bulunup oy isteyenlerin, geçen seçimlerde de aynı vaatleri sıraladığını ve ardından ise tüm bu saldırıların uygulayıcısı olduklarını unutmamalıyız. Şimdi bunlar içinden hangisine oy versem diye düşünmenin değil, şu soruları sormanın zamanıdır.

Amerikancı düzen partilerine oy vermek, bu saldırıları onaylamak ve bundan sonrakileri kabullenmek anlamına gelmiyor mu?

Bu ülkede işçi ve kamu emekçilerinin maaşlarının IMF tarafından belirlenmesi; ABD istedi diye, bölgenin yıkıma uğratılacağı, Irak ve Türkiye halklarının kanının akacağı bir savaşa sürülecek olmamız; sermayenin birliği AB'ye girebilmek için istenen yasaların demokratikleşme yalanıyla hızla onaylanması, tüm bunlar bu ülkeyi gerçekte kimin yönettiğini, düzen partilerinin kime hizmet ettiğini ve bu seçimin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını göstermiyor mu?

Bizden istenen seçim; ABD, AB, IMF ve TÜSİAD'ın isteklerinin kim tarafından uygulanacağını ve bizi kimin sömüreceğini seçmemizden başka bir şey değildir.

Sermayenin “Genç”, “Yeni” ve “Ak” partileri

'99 seçimleri sonrası iktidara gelen 57. DSP-MHP-ANAP hükümetinin sonu kendinden önceki hükümet

partilerinden pek farklı olmadı. Geçen seçimlerde yüzde 22 oy alarak birinci parti olan DSP bugünkü anketlerde yüzde birlerde, yine diğer hükümet ortakları da DSP ile aynı kaderi paylaşarak barajın altına düşmüş durumda. Dünün bu en büyük üç partisi 3 yıllık uygulamalarının sonucu olarak şimdiden sandığa gömülecek durumda.

Hükümetin dışında olan partilerin büyük bir bölümü için de benzer bir durum söz konusu. Bu nedenle bu partilere güvenini yitiren seçmenin düzen sınırları içinde tutulması için yerine yalnızca ismi yeni olan bir takım partiler konuyor. Bu partilere konulan isimlere ve kullandıkları argümanlara bakmak ise, gençliği kazanabilmeye yönelik yaptıkları hesapları görmeye yetiyor. Bunların başında ise AKP, YTP ve Genç Parti geliyor. AKP ve YTP'nin kadrolarının tümünün dün SP ve DSP'sinde olduğu düşünüldüğünde, değil politik bakımdan kişi olarak da hiçbir yenilikleri olmadığı görülüyor. Bu partilerin kurucuları yıllardır düzen siyasetinin tanıdık yüzleridir. Milletvekilliğinden belediye başkanlığına, bakanlığa kadar birçok yerde görev yapmışlardır. Bu görevleri sırasında işçi ve emekçi halkın, gençliğin sorunlarıyla ne kadar ilgilendikleri ortadadır. Bu iki partinin yeniliği açısından söylenilebilecek tek şey ABD ve AB'ye uşaklıkta, IMF programlarına bağlılıkta, DSP ve SP'den daha iddialı olduklarıdır. Gelelim Genç Parti ve lideri Cem Uzan'a; çünkü içlerinden siyaset arenasının tek “yeni”si o. Holdinglerin, gazetelerin, bankaların, televizyon ve radyoların patronluğundan sonra parti liderliğine de soyunan Cem Uzan'ı biraz da yakından tanıyalım.

Uzan hakkında açılan davalarda isnat edilen suçlar:

Halka açık Çukurova Elektrik AŞ'nin (ÇEAS) paralarını grup bankaları Adabank ve İmar Bankası'nda düşük faizle tutarak şirketi zarara uğratmak, SPK'ya muhalefet, emniyeti suistimal.

Kepez Elektrik hisselerini kendi şirketine satarak haksız kazanç sağlamak.

Motorola şirketini 1.5 milyar dolar tutarında dolandırmak.

Siyasi Partiler Yasası'nın, yalnızca Türk vatandaşlarının siyasi parti kurma hakkına sahip oldukları açık hükmüne rağmen, Ürdün vatandaşlığına geçip sonra da parti kurmak. Hakkında açılmış bunca dava olan Cem Uzan'ın milletvekili seçilebilmek için gösterdiği azim, öyle görünüyor ki, bir an önce dokunulmazlık zırhına bürünmek istemesinden kaynaklanıyor. İngiltere'den sınırsız oturma izni almasına rağmen İngiltere'de görülen Motorola ve Nokia davası sonucu İngiltere'deki tüm mal varlığına el konulmasından ders çıkarmış olsa gerek, milletvekili olabilmek için hiçbir şeyi esirgemiyor. Kurduğu partinin seçim hakkını kazanamamış olmasından dolayı “YDP”yi

satın alarak ismini Genç Parti olarak değiştirdi. Üyesi dahi olmadığı partiyi satın alarak genel başkan olan Uzan, “paranın açamayacağı kapı yok” dercesine hiçbir engel tanımıyor. Vergi yüzüsüzleri listesinin en başında yer alan Uzan, halkın karşısına geçip alay edercesine “devlet, devlet gibi olacak” diyor.

İMF'ye sırtını dayayan, İMF'den alınan kredileri bankaları aracılığıyla hortumlayan ve bunun faturasının ise emekçi halka ödetilmesinde hiçbir sakınca görmeyen bu zatı muhterem, şimdi de kalkıp ikiyüzlüce İMF'yi eleştiriyor. Uzan bu servetini İMF'ye ve onun uşağı devlete borçludur. Bu kurumlara el uzatması kendi varlık zeminini ortadan kaldırması anlamına gelir. Bu nedenle de Uzan'ın bu sözlerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. İMF ve uşağı sermaye devleti Uzan'ların çıkarlarını temsil ettiği sürece onun en sadık savunucusu hiç kuşkusuz Uzan'ın kendisi olacaktır. Bugüne kadar yolsuzluğun, hırsızlığın her birini yapacaksın, bir düzine sanatçıya konser verdirip dinlemeye gelen kitleyi kendi taraftarın gibi sunacaksın, hatta konser alanlarında boş kalan yerleri fotomontajla adam kopyalayarak doldurup, gazetende “Uzan mucizesi” diye sunacaksın, sonra kalkıp ben yaş itibarı ile diğerlerinden daha “genç”im, sizi temsil ediyorum, diye karşımıza geçip oy isteyeceksin.

Alternatifsiz değil!

Bu ülkedeki işçi ve emekçilerin emeğini çalarak lüks ve sefahat içinde yaşayanlar, bizleri eğitimsiz ve işsiz bırakanlar, kanımızı ABD haydutuna pazarlayanlar, boğazına kadar hırsızlığa, yolsuzluğa, sahtekarlığa gömülmüş olanlar bizleri temsil edemezler.

Kurtuluşumuz fabrikalarda anamızın-babamızın emeğini çalanlarda, bizlerin yüzüne okulların kapılarını kapatanlarda, işsiz bırakıp, ağır çalışma koşullarında sefalet ücretine mahkum edenler de değildir.

Gençliğin kurtuluşu, ezenlere karşı ezilenlerin safında mücadele etmekte, devrim ve sosyalizm davasını yükseltmektedir. Başka bir alternatifimiz, başka bir seçimimiz yoktur.

12 Eylül'den 11 Eylül'e...

Türkiye'nin gündemini 22 yıl sonra bile etkilemeye devam eden 12 Eylül darbesinin yıldönümünde, Türk basını, bir yıl önce yaşanan bir başka olayın, Amerika'nın ikiz kulelerine yönelik saldırının yıldönümünü anmayı tercih etti. Tüm dünyanın nasıl da saldırılarda ölen 3 bin Amerikalı'nın yasını tuttuğunu anlattı. Dünya, jandarmasının bu kara gününde kararlar bağladı.

Ama, aradan geçen 22 yıldan sonra bile hala bu ülkenin ufku kararmaya devam eden 12 Eylül konusunda, çoğu basın-yayın organında tek kelime bile bulamazdınız. Acaba, 650 bin kişinin gözaltına alınıp işkenceli sorgulardan geçirilmesi, bunlardan 230 bininin, 7 bini idam istemiyle olmak üzere yargılanması, 517'sine idam cezası verilmesi, 171'i işkence ile, 444'ü "kuşuklu" biçimde, 14'ü açlık grevinde, 114'ü silahla, 43'ü güya gözaltında "intihar" ederek, 73'ü yine gözaltında öldüğü halde "doğal ölüm" raporu verilmek suretiyle ve 50'si idam edilerek, toplam 909 kişinin (ki bu sayı sadece resmi kayıtlara geçenlerdir, gerçek sayı çok daha yüksektir) ölümü, üstelik de kendi ülkelerinde, kendi halklarından insanların, çok daha mı önemsiz onlar için? Öyle olduğu içindir ki 12 Eylül'ü es geçiyor, 11 Eylül'e sayfalar ayırıyorlar. Bu, medyanın gerçek vatanını, gerçek sahibini göstermesi açısından önemli bir belge sayılmalı.

Gelelim, 12 Eylül'ü hatırlayan ve hatırlatmaya çalışan sınırlı sayıdaki basın organına.

Bu gazetelerin yayınladığı kadarıyla, 12 Eylül darbesinden bugüne; bir, generallerin anti-demokratik anayasası kalmıştır. Bir de gazeteci, yazar, aydın vb.'lerinin kötü anıları. Tabii bir de demokratik rejimin engellenmesi adına burjuva parlamentonun dağıtılması, partilerin kapatılması, siyasetçilerin yasaklanması. Yasaklar çoktan kalktığına, partiler ve parlamento işlemeye başladığına ve anılar da çoktan

küllendiğine göre, eski defterleri karıştırmamın fazla bir anlamı kalmadığı düşünülebilir. Fakat böyle değildir.

Medyanın 12 Eylül defterini kapatma gayretinin altında biraz da 11 Eylül yatmaktadır.

Dönemin hemen tüm askeri-faşist darbelerinde olduğu gibi, 12 Eylül darbesinde de Amerikan parmağı olduğu biliniyor. Ancak, 11 Eylül'e ulaşmak için bu kadar yeterli değildir. Asıl, faşist cunta eliyle gerçekleştirilen uygulama ve değişikliklerle ulaşılabilir 11 Eylül'e. 12 Eylül cuntası, Amerika'nın "yeşil kuşak" projesini Türkiye'de en ileri düzeyde uygulayan rejim olmuştur. Generallerin ağzında Türk-İslam sentezi adını alan proje gereği, Türk devleti, resmi öğretim kurumlarını adeta tarikatlara emanet etmiş, dinsel gericiliğin önünü sınırsız biçimde açmıştır. "Yeşil kuşak" esasta bir Amerikan projesi olmakla ve Amerikan çıkarlarını temsil etmekle birlikte, Türkiye'deki uygulaması, zamanlama açısından egemen sınıfın ihtiyaçlarıyla da örtüşmüştür.

Buradan, darbenin asıl amacına da ulaşıyoruz.

Darbeci generaller, her ne kadar burjuva parlamentonun dağıtılması, partilerin kapatılması, siyasetçilerin yasaklanması vb. yoluyla "tarafsız" bir görüntü yaratmaya çalışsalar da, darbenin, aslında bir sınıfın hizmetinde ve bir başka sınıfa karşı gerçekleştirildiği gerçeği gizlenememiştir. Bugün, yıldönümünde darbeyi hatırlayanlar bile işin bu asıl yanını ortaya koymuyor. Fakat, sermaye sözcülerinden birinin "şimdi gülme sırası bizde" sözleriyle darbeyi selamladığı unutulmadı. Ve darbecilerin ilk bildiride sergiledikleri genel grev korkusu ve işten atma ihtian...

Darbecilerin işlediği tüm suçların, son tahlilde, sınıfa karşı işlenmiş kabul edilmesi gerektiği bir yana; bir de doğrudan, daha ilk günden başlamak suretiyle sınıfa yöneltilmiş olan saldırıların bilançosu var. Darbecilerin, dinsel

gericiliğin yükselmesi yanında ikinci büyük başarısı da burada, sınıf hareketine vurdukları darbeye ortaya çıkıyor. Ve darbenin gerçek sebebi de.

12 Eylül darbesi yükselen sınıf hareketine ve devrimci harekete karşı gerçekleştirilmiştir.

Devrimci hareketin bir kuşağı işkence, infaz ve idamlarla kırılmak suretiyle büyük oranda tasfiye edilmiş; işçi hareketi örgütlenme yasaklarıyla, binlerce öncü işçinin yıllar boyu süren yargılamaları, büyük işletmelerde dolaşınlan kara listeler vb. yollarla sanayiden tasfiyesi sonucu bastırılabilmiştir. Ülkenin bugünkü geriliği, asıl olarak, ilerlemenin bu tek dinamisinin kırılmış olması yüzündendir. Devrimci hareket ve işçi hareketi doğal gelişmesini sürdürebilmiş olsaydı, bugün, burjuva politikacıların "AB'nin önünde engel" diye yakındıkları faşist yasalarla hiçbir kalmazdı. Ne örgütlenme ve ifade yasakları, ne DGM'ler, ne diğer yasaklar.

Buradan, demokratikleşmenin tek gerçekçi imkan ve dinamisine ulaşabiliriz. Bu da işçi sınıfının devrimci mücadelesidir. Erken seçim hazırlıklarına hız verildiği günümüzde, bir kez daha, demokrasi üzerine yalan ve demagoji furyası başlamış bulunuyor. AB'ci burjuva partiler bir yandan, reformist sol diğer yandan, demokrasiyi götürüp gerici parlamentoya bağlamakta yarışmaktalar. Ve elbette, demagojileriyle, bir kısım işçi ve emekçinin de aklını çelmeleri söz konusu. Sınıf devrimcileri, yayılmaya çalışılan bu demokrasi yalanlarını da boşa çıkaracak bir propaganda faaliyetini, seçim çalışmalarını dahilinde yoğunlaştırmak, sahtekarlıkları teşhir etmek, gerçekleri sergilemek durumundalar.

12 Eylül'ün tahribatlarını gidermenin, sınıf hareketini yine gündemi belirleyecek bir düzeye çıkarmamın, onu devrimcileştirmekten başka bir yolu bulunmuyor.

Menemen'de kitlesel şenlik

6-9 Eylül tarihleri arasında Menemen Belediyesi'nin düzenlediği "Kurtuluş Şenlikleri" yapıldı. Binlerce insanın katıldığı şenliklerde tiyatro gösterimi, konserler ve standlar ilgi çekti. Ticari amaçla açılan standların yanı sıra PSA Derneği, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi, Ceylan Yayıncılık, TAYAD, ÖDP, DSİP ve EMEP stand açtı. İşçi ve emekçiler tarafından standlara ilgi oldukça fazlaydı.

İzmir İşçi Bülteni okurları tarafından İşçi Bülteni'nin yaygın satışı yapıldı. Son çıkan iş yasa tasarılarına ilişkin Öncü İşçi Platormları'nın çıkarmış olduğu broşürün dağıtımı da yoğun bir şekilde yapıldı. İşçi ve emekçilerin ilgisini ve beğenisini toplayan *İzmir İşçi Bülteni* kolluk güçlerini rahatsız etmiş olacak ki, satış yapan bir okuru gözaltına almak istediler. Ancak diğer kurumların ve insanların sahiplenmesiyle bunu gerçekleştiremediler ve broşürün dağıtımını engelleyemediler.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sendika ağaları muhalif işçileri disiplin kuruluna verdi

Adana Genel-İş 2 No'lu Şube Yönetimi, sözleşme bitiminde Seyhan Belediye Başkanı'nın konuşmasını protesto ettikleri için, biri işyeri temsilcisi olmak üzere 9 işçiyi disiplin kuruluna verdi.

Seyhan Belediyesi işçileri sözleşmenin talep ettikleri artışla bitirilmemesine oldukça tepkiliydiler. Sendikacılar da sözleşmeden memnun olmadıklarını dile getiriyorlardı. Ancak bazı sendika yöneticilerinin timsah gözyaşları döktükleri aldıkları tutumla açığa çıktı. Sendika bürokratları kendilerine karşı çıkan, kendi varlıkları için tehdit oluşturan dürüst işçileri disiplin kuruluna vererek sindirmeyi hedefliyor. Bunu yaparken kendisine muhalif diğer unsurlara da gözdağı vermeye çalışıyor.

SY Kızıl Bayrak/Adana

ÖSS'de değişen bir şey yok!

ÖSYM 2003 yılından itibaren geçerli olacak sözde bir reform paketi açıkladı. ÖSS'de yapılacak değişikliğe göre, taban puanı 105'den 160'a yükseltildi. ÖSS puanları 100 ila 300 arasında değişecek. Lisans programları için ise 120 yerine 185 puan sistemi uygulanacak. Bu değişikliğin amacı ise "binbir farkla okul kaçırma dönemlerini sona erdirmek"miş. Yani tercih yaparken açıkta kalma, üst tercih yerine alt tercih yapma sorunu da ortadan kalkacak deniyor.

Ancak yapılan değişiklikler sadece sayısal hesaplamaları kolaylaştırmak için. Oranlama yapıldığında, herhangi bir değişikliğin olmadığı görülecektir. Sorun sayısal oyunlarla çözülemez. Öğretilen gerici müfredatla sınavda sorulan sorular arasındaki mesafe, 11 yılı 3 saatlik sınavla değerlendiren mantık ve parası olan için eğitim varoldukça, bu sorunun çözümü mümkün değildir.

Sınav sistemi yerli yerinde duruyorken, AOBP varlığını koruyorken, bir değişiklikten söz etmek mümkün değildir. Yapılan değişiklik yalnızca açıkta kalan yüzbinlerce öğrencinin tepkilerini yatıştırmaya hizmet eden bir aldatmacadır.

ÖSS'de yapılan diğer bir değişiklik ise AOBP'de %3'lük bir artma olmasıdır. Adaylar kendi alanlardaki bir bölümü seçerse bu payın etkisi %17'den %21'e çıkarıldı. Farklı bir alan seçerse etkileme payı %8'den %3'e düşecek. Ancak ÖSS başarı ortalamasında, okul notu düşük olup, diploma notu yüksek olan bir öğrenci yine AOBP'den nasibini olacak. O öğrencini AOBP başarı puanının eskisi gibi yine düşük olacak.

Bu eğitim sistemindeki gedikler rakamlarla oynanarak kapanamaz. Bu sene 2017 lise birincisi üniversiteye giremedi. 1 milyon 500 bin adaydan sadece 322 bin 370'i üniversiteye girebildi. Geri kalan bir milyonu aşkın öğrenci, çektikleri o kadar sıkıntıya rağmen açıkta kaldı.

Yapılması gereken "Herkes sınıvsız üniversite hakkı" talebiyle mücadeleyi yükseltmektir.

ÖSS kaldırılmalı! Herkes sınıvsız üniversite hakkı!

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

Ölüm Orucu direnişçisi Hamide Öztürk şehit düştü...**“Bayrağı sizden devraldık ve asla yere düşürmeyeceğiz”**

F tipi cezaevlerine karşı devrimci tutsakların başlattığı Ölüm Orucu Direnişi 700. günlere ulaştı. Direniş boyunca yüzlerce tutsak eşsiz bir iradeyle direnerek ağır bedeller ödedi ve canları pahasına bedel ödemeye devam ediyor. Hamide Öztürk de her türlü zora rağmen 463 gün boyunca ilmik ilmik öreerek büyüttüğü direnişin 97. şehidi olarak tarihin şanlı sayfalarında yerini aldı.

1970 yılında Antakya’da doğan Öztürk, 1990’da meslek yüksek okulundayken gençlik mücadelesine katıldı ve şehit düşene dek onurlu mücadelesini sürdürdü. Bu yıllarda 11 kez alındığı gözaltılarda gördüğü ağır işkenceler, ağabeyinin Mersin’de polisler tarafından katledilmesi, devletin katliamcı yüzünü en açık şekilde görmesini sağladı.

11 Nisan 1996’da İstanbul 2 No’lu DGM tarafından DHKP/C üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi’ne konuldu. ‘96 Ölüm Orucu Direnişi’nin 3. Ekibi’nde yer aldı. 19 Aralık Katliamı’nı 6 bayan tutsağın diri diri yakılarak katledildiği C-1 koğuşunda tüm vahşetiyle yaşadı. Tanığı olduğu bu katliamı şu sözlerle anlatıyordu: “19

Aralık direnişimiz, Sağmalcılar direnişimiz büyük bir kahramanlıktır.. Elimizde kendimizi savunacak veya koruyacak birşey yoktu. Barikat kurmadık. O bombardıman içinde saatlerce direndik... Direnişimizin görkemi gerçekten çok büyük. Koğuşumuzda yaşanan vahşet de çok büyük. 6 yoldaşımızı diri diri yakılar..”

Bayrampaşa’dan Bakırköy Cezaevi’ne götürülen Hamide Öztürk burada Ölüm Orucu Direnişi’ne katılmak istiyor ve “Mücadelenin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa ve bu ihtiyaçlar bizim zaferimizi bedellerle getirecekse, Ölüm Orucu gibi bir eylemde görev almak benim için büyük bir şeref olacaktır” diyordu. Ve 5. Ekip’te yerini aldı. Direnişe ‘96 ÖO şehidi olan Altan Berdan Kerimgiller’e verdiği sözü yineleyerek başladı: “Özellikle ‘96 Ölüm Orucu eylemi, bu eylemde 3. Ekip’te yer almam ve Berdan’ın katabalkının başında ona verdiğim söz benim için önemlidir. ‘Bayrağı sizden devraldık ve asla yere düşürmeyeceğiz’ demiştim.”

Direnişin ilerleyen günlerinde Bayrampaşa Hastanesi’ne kaldırılan Öztürk, verdiği sözü tutarak,

bayrağa asla leke sürdürmeden kalanlara devretti ve 9 Eylül akşamı direnişin 97. şehidi oldu.

11 Eylül’de ailesi ve yoldaşları tarafından “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganlarıyla Adli Tıp’tan alınarak, memleketi Antakya’ya götürüldü.

Hamide Öztürk, Türk devletinin AB yolunda attığı “büyük adımlar” ve “demokratikleşme” balonunun şişirildiği bir süreçte şehit düşerek, tüm gerçeği bir kez daha gösterdi. F tipi cezaevlerini Türkiye’ye yaptırtan Avrupalı emperyalistlerdir. Tutsaklara karşı sınırsız işkence ve tecritin had safhada sürdürülmesini onaylayanlar, “AB kriterlerine uygundur” diyenler, daha uçmadan sönen demokrasi balonunun altında kalanlar, yine aynı Avrupa ülkeleri ve onların sadık uşağı Türkiye’den başkası değildir. Demokratikleşme yalanının arkasında duran tek gerçek, sermaye sınıfının kanlı ve katliamcı yüzüdür. Madalyonun diğer tarafında duran cezaevlerini modernleştirme, sağlığı bozulan tutsakların affedilmesi vb. oyunlar mutlak bozulacaktır. Ve ezilenler yüzyıllardır yaşadığı zulüm ve baskıya karşı er geç ayağa kalkarak ödenen tüm bedellerin hesabını tek tek soracak ve asla affetmeyecektir.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

“Ölümler durdurulsun, tecride son!”

6 Eylül Cuma günü saat 12:30 da, “Ölümlerin durdurulması ve tecridin kaldırılması” amacıyla, yeni Adalet Bakanı’na Bursa Merkez PTT’den faks çekme eylemi yapıldı. Basın açıklamasında eski Adalet Bakanı’nın tavrı ve eylemleri eleştirildi. Yeni Adalet Bakanı’nın bu durumu devam ettirmesi üzerinde durularak, yeni ölümlerin olmaması talebi dile getirildi. Slogan atılmasına izin verilmeyen eylem alkışlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

İzmir’de 1 Eylül etkinlikleri...***İHD’den basın açıklaması...***

31 Ağustos günü saat 17:00’de İHD Yönetim Kurulu tarafından İHD önünde mum yakma eylemi yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde basın açıklaması metni şube başkanı tarafından okudu. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Emek Platformu’nun basın açıklaması...

1 Eylül’de yapılması düşünülen mitinge İzmir Valiliği’nin izin vermemesi üzerine Emek Platformu tarafından aynı gün kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Konak Sümerbank önünde yapılan açıklamaya yaklaşık 1500 kişi katıldı. Eylemde “ABD askeri olmayacağız!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Yaşasın adil, eşit, demokratik barış!” sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Hamide Öztürk ölümsüzlüğe uğurlandı!

97. Ölüm Orucu şehidi Hamide Öztürk 12 Eylül günü Antakya’nın Harbiye beldesinde ölümsüzlüğe uğurlandı. Cenazeye ÖO şehidi Yusuf Kutlu’nun babası ve Yazgülü Güder Öztürk’ün ailesi de katıldı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı cenaze töreninde “Hamide Öztürk ölümsüzdür!” yazılı bir pankart açılarak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında sık sık “Hamide, Ahmet, Yazgülü Öztürk ölümsüzdür!”, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın halkların kardeşliği” vb. Arapça ve Türkçe sloganlar atıldı, devrimci türküler ve marşlar söylendi.

Hamide Öztürk, mezarı başında devrim

şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra, uğrunda savaştığı ve ölümsüzleştiği bayrağıyla gömüldü. Hamide Öztürk vasiyeti gereği, 1995 yılında Mersin’de polis tarafından katledilen ağabeyi Ahmet Öztürk ve 19 Aralık katliamında Bayrampaşa Cezaevi’nde yakılarak katledilen ve Ahmet Öztürk’ün eşi olan Yazgülü Güder’in yanına gömüldü. Cenazeye İstanbul’dan gelen bir grubun yanı sıra *Emek ve Adalet, Atılım ve Kızıl Bayrak* okurları katıldı.

Hatay, Hamide Öztürk’le birlikte zindan direnişi sürecinde içerde ve dışarda olmak üzere 6. şehidini güneşe uğurlamış oldu.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Seçimler ve devrim

Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanılısamalara karşı uyarıp devrimci sınıf mücadelesi çizgisine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya bakacaktır.

Mevcut koşullarda, bağımsız devrimci sınıf adaylarıyla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, bunu bağımsız devrimci sınıf tutumunu vurgulamanın ve etkin bir seçim kampanyası yürütmenin bir olanağı olarak kullanmak, partinin seçimlerde izleyeceği davranış çizgisinin somutlanmış biçimidir. Bu kampanyanın amacı hiç de oy toplamak değil, fakat devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Seçim çalışmasında başarının ölçüsü de bu olacaktır.

Siyasete yönelik ABD kaynaklı IMF-TÜSİAD komplosu üç yıllık hükümet ortaklığını krize soktu ve erken seçimin gündeme girmesiyle sonuçlandı. Irak'a yönelik emperyalist savaştan ya da kokuşmuş burjuva siyaset sahnesinin kendi iç hesap ve çekişmelerinden dolayı ertelenebileceği üzerine çeşitli spekülasyonlar sürse de, Türkiye giderek daha yoğun bir biçimde seçim atmosferine giriyor. Her çeşidiyle Amerikancı düzen partileri kadar parlamentarizme eklenmiş çeşitli türden reformist sol partiler de kendi cephelerinden erken seçime hazırlanıyorlar.

Aynı hazırlığı devrimci sınıf partisi olarak partimiz de kendi cephesinden yapıyor. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı, kitlelerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim dönemini devrimci amaçları çerçevesinde kullanmaya hazırlanıyor. Doğal olarak düzen partileri ve düzen icazetine sığınmış reformist sol partilerin seçimlere yaklaşımı ve buna yönelik hazırlığı ile devrimci sınıf partisinin yaklaşımı ve hazırlığı arasında temelden ve ilkesel nitelikte fark vardır.

Buna geçmeden önce seçim dönemine girilirken Türkiye'nin içinde bulunduğu genel durum, işbirlikçi tekeli burjuvazinin yeni döneme yönelik ihtiyaçları ve bununla bağlantılı olarak seçimlerden beklentisi üzerinde kısaca duralım.

İçerde IMF saldırı programına uyum

Ekonomideki yapısal bunalımın ve borç köleliğinin iflasın eşğine getirdiği bir Türkiye kapitalizmi gerçeği ile yüzyüzeyiz bugün. Bu olgu, tam bir zorunluluk halinde, işbirlikçi burjuvazinin bugünkü iç ve dış politikasının çerçevesini de belirlemektedir. İçerde, emekçileri sosyal yıkıma sürükleyen, ülkeyi ise sınırsız ve engelsiz biçimde emperyalist sömürü ve yağmaya açan IMF programı uygulanmaktadır. Dışarda ise, iç durumla sıkı sıkıya bağlantı içinde, Türkiye'yi çevreleyen kriz bölgelerinde Amerikan emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları çerçevesinde siyasi-askeri roller üstlenilmektedir.

Türkiye yıllardır borç ödemeye endekslenmiş bir IMF programı uyguluyor ve tüm göstergeler bunun daha yıllarca uygulanmak istendiğini gösteriyor. IMF ile halihazırda imzalanmış anlaşmalar mevcut saldırı programının en az üç yıl daha uygulanmasını gerektiriyor. Önümüzdeki üç yılı içerisinde 60 milyar dolar borç ödeme zorunluluğu işbirlikçi burjuvazinin ve onun adına ülkeyi yönetenlerin önünde zaten başkaca da bir yol olmadığını gösteriyor. TÜSİAD'ın tüm düzen partilerinden, uygulanmakta olan IMF programını seçimler sonrasında da uygulamaya devam edeceklerine ya da bu uygulamayı destekleyeceklerine dair güvence vermelerini, dahası bunu seçimler öncesinde açıkça ilan etmelerini istemesi, işbirlikçi tekeli burjuvazi yönünden bu konudaki kesin tutumu ve zorunluluğu anlatıyor.

Yeni dönemde hükümet ortağı olmak hazırlığındaki CHP'nin bu isteğe şimdiden net bir yanıt vermesi ve IMF memuru Derviş'i saflarına alarak bu konuda fiilen de güvence vermesi, işbirlikçi tekeli burjuvazinin bu konudaki kesin ihtiyacını görmesinden, bu ihtiyaca yanıt vermeksizin onun adına hükümet olmak şansı bulamayacağını bilincinde olmasından kaynaklanıyor. Onun düzen solu adına bir koldan yaptığını, düzen saği adına öte koldan Tayyipçi AKP yapıyor. Bu güvenceleri alan işbirlikçi tekeli burjuvazinin gelinen yerde yeni hükümet dönemine bu iki partiyi hazırlama yoluna gitmesi de bu çerçevede yerli yerine oturuyor.

Özetle, yıllardır uygulanmakta olan saldırı programına önümüzdeki yıllarda da devam edilecektir; değişen yalnızca uygulayıcı durumundaki hükümet ile onu oluşturacak partiler bileşimi olacaktır.

Dışarda emperyalist saldırganlığa ve savaşa uyum

İşçi sınıfı ve emekçiler payına sosyal yıkım, işsizlik, yoksulluk ve açlık anlamına gelen IMF saldırı ve yıkımı programı, ülke payına ise kaynakların yağmalanması, birikmiş zenginliklerin emperyalist tekelere peşkeş çekilmesi; sanayi, bankacılık, iletişim, enerji vb. temel alanlardaki en kilit konuların emperyalist tekelin etkisine ve egemenliğine açılması anlamına geliyor. Borç köleliğinin ürünü ve borç ödemeye dayalı bu saldırı ve yıkım programının dış politikadaki bedeli ve sonuçlarının iç politikadakinden aşağı kalır yanı yok.

Bugüne kadar bu bedel Balkanlar'da, ardından da Afganistan'da ABD emperyalizminin çıkar ve

ihtiyaçları doğrultusunda müdahale, savaş ve işgal gücü olarak aktif görevler üstlenmek oldu. Halihazırda Afganistan'da üstlenilen işgal komutanlığı sorumluluğunun siyasal ve askeri faturası, artan karışıklıklara bağlı olarak önümüzdeki dönemde kendini belirgin biçimde gösterecektir. Afganistan geneline genişletilmesi planlanan bu sorumluluğu Türkiye'den devralmaya aday herhangi bir ülke halihazırda yok ortada. Yuları sıkı sıkıya Amerikan yönetiminin elinde olan Türk devletinin ise bu sorumluluğu kolayca ortada bırakmak gibi bir olanağı yok. Afganistan batağının yükü, ABD ile birlikte, onun işgal gücü konumundaki Türkiye'nin üzerine kalacak gibi görünmektedir.

Fakat ABD'nin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmenin sonuçları kendini asıl olarak Ortadoğu'ya yapılmak istenen kapsamlı müdahale üzerinden gösterecektir. Türk devleti halihazırda NATO'nun Ortadoğu'daki ileri karakoludur. Türkiye, ABD'nin bölgeye yönelik saldırı ve müdahalelerini değişmez askeri üssüdür. Bunlar yetmezmiş gibi, daha bir de ABD ve İsrail ile birlikte Ortadoğu halklarına karşı kurulmuş üçlü saldırgan askeri ittifakın da içindedir.

Irak'a karşı gündeme gelecek emperyalist savaşla birlikte bu uğursuz konum ve utanç verici rol yeni boyutlar kazanacaktır. Irak'a karşı savaşta Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılacağı kesindir, bu konuda bir belirsizlik ve tartışma yok. Türk ordusunun savaşta ABD hesabına nasıl ve ne ölçüde yer alacağı ise gelişmelere bağlı olarak şekillenecek. ABD emperyalizmi Irak'a karşı hazırladığı savaşı temelde Türkiye üzerinden gerçekleştirmek istemektedir. Borç köleliği ve IMF anlaşmalarıyla Türkiye üzerinde iyice ağırlaştırılmış bulunan emperyalist vesayet ilişkisi, ABD'ye hesabını bu doğrultuda yapma olanağı ve kolaylığı sağlamaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin ve onun adına ülkeyi yönetmekte olanların tutumunu tayin edecek olan da temelde budur. Yani "IMF tarafından ABD hesabına satın alınmış" olmak gerçeği karşısında ortada fazlaca bir tercih imkanı da yoktur. En fazlasından emperyalist cephedeki iç çatlakların sağladığı sınırlı bir manevra alanı vardır ki, bu alanda olayların nasıl gelişeceği de henüz yeterince açık değildir.

Sonuç olarak, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi, Türkiye'nin siyaset sahnesini yeniden düzenlerken, içerde IMF programını uygulayan, dışarda ise emperyalist saldırganlık ve savaşın gerektirdiği bir politikayı uysalca izleyen bir yeni hükümet arayışı peşindedir. Amerikancı/IMF'ci düzen partilerinin, özellikle de seçimlerin ardından hükümet olma şansı yüksek görünenlerin, tam da bu iki temel konuda aykırı bir tek kelime etmemeleri, dahası IMF programını uygulayacakları konusunda açıkça güvence vermeleri, onların bu ihtiyacı net bir biçimde algıladıklarını ve buna tam uyum gösterdiklerini ortaya koyuyor.

Baskı ve terör rejimine uyum

Fakat bunları organik olarak tamamladığı halde pek öne çıkmayan, çıkması da istenmeyen bir üçüncü temel sorun daha var. Bu, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte anayasal, yasal ve kurumsal çerçevesi oluşturulmuş, Kürt halkına karşı kirli savaş yılları

nci sınıf çizgisi

içinde alabildiğine geliştirilip yetkinleştirilmiş baskı ve terör rejiminin olduğu gibi korunmasıdır. Bu, işbirlikçi teknelci burjuvazi için temel önemde bir başka ihtiyaçtır. Kurumsal ve yasal temeliyle bugünkü yapı korunmaksızın, IMF programlarını bugünkü acımasızlığıyla uygulamanın kolay olmayacağını, bu uygulamaların biriktirdiği hoşnutsuzluğun kolay dizginlenemeyeceğini işbirlikçi burjuvazi, onun adına ülkeyi yöneten “düzen bekçileri” çok iyi bilmektedirler.

Bu ihtiyacı çok iyi algıladıklarından dolayıdır ki, sağ ve soluyla burjuva düzen partileri de baskı ve terör politikasına ve onun taşıyıcısı olan kurumsal yapıya yönelik herhangi bir eleştirel tutum ortaya koymadıkları gibi, demokratik hak ve özgürlükler alanında da herhangi bir vaatte bulunmamakta, demagojik düzeyde bile olsa kitlelerin dikkatini bu alana çekmemeye özel bir özen göstermektedirler. Erken seçim kararıyla birlikte gündeme getirilen AB’ye uyum yasalarıyla yapılan makyajın olduğu kadarıyla kitleler üzerindeki aldatici etkisini bu konuda susmanın, demokratik hak ve istemleri tartışma dışı tutmanın bir imkanı saymaktadırlar.

Dikkate değer olan olgu, bu tutumun düzen icazetine sığınmış reformist solda da yansımalarını bulabilmesidir. IMF programı çerçevesinde yaşanan sosyal yıkımın sonuçları ve Amerika eksenli emperyalist savaş hazırlığı üzerine kolayından solculuk taslayan bu partiler, faşist baskı ve terör rejiminin kurumsal yapısı, bu çerçevede temel demokratik hak ve özgürlükler üzerine kayda değer herhangi bir istem ileri sürmemekte, teşhir ve propaganda çalışmalarında buna fazlaca yer vermemektedirler. Sırtını devlete dayamış İP’in bu konuda tümüyle susması (açıklanmış bulunan seçim bildirgelerinde buna ilişkin tek kelime yok!), ÖDP ve HADEP’in ise bu konudaki söylemlerini “Kopenhag Kriterleri”ne endekslemeleri anlaşılır bir durumdur. Fakat AB’ye karşı görüldüğü halde “demokrasi bloku” adı altında AB çözümünü kuyruğuna takılan EMEP ile “majestelerinin komünist partisi” olmaya soyunan (ve bu konuda sermaye medyasından çok bilinçli bir destek, teşvik ve kayırma gören) SİP-TKP cephesinde de durum özünde farklı değildir. Öylesine ki, EMEP seçimlere ilişkin önemli bir parti toplantısının “sonuç bildirgesi”nde sorunu “anti-demokratik tüm yasalardan kurtulma” olarak koymakla yetinmiştir (17-18 Ağustos tarihli “*Sonuç Bildirgesi*”). SİP-TKP ise seçim gündemiyle bağlantılı olarak düzen partileri ile kendisini bir dizi sorun üzerinden karşılaştıran bir temel parti metninde bu kadarını bile yapmamış, bu konuyu tümünden atlayabilmiştir! (“*Düzen Partileri Bir Yana TKP Bir Yana*”).

“Terbiyeli sol”un temel siyasal hak ve özgürlükler mücadelesi, bununla bağlantılı olarak baskı ve terör rejimi üzerine bu suskunluğu da rastlantı değildir. Düzenin icazetine sığınmış olmak “hassas” siyasal sorunlarda, özellikle de devlet ve iktidar sorunlarında suskun kalmayı, bunun yerine genel bir müsamaha ile

karşılanan iktisadi ve sosyal sorunlar üzerine solcu gevzelekle yetinmeyi gerektiriyor. Buradaki davranış tam da hücre saldırısı alanındaki davranışın genelleşmiş bir yansımasıdır. Hücre saldırısını kendi dışında görmek ve bu alanda pratik değeri olan herhangi bir siyasal davranıştan özenle kaçınmak, işin özünde kendini devletle sorunlu görmemekle (ne de olsa hücre saldırısı “devlete kafa tutanlara” yönelik bir saldırıydı) aynı anlama gelmekteydi.

yalnızca Amerikancı/İMF’ci düzen partilerinin değil, düzen icazetine sığınmış fakat hala da devrimcilik iddiası taşıyan bu solcu düzenbazların da maskesini indirmek için gerekli çabayı gösterebilmelidir.

İhtiyaçlara uyumlu hükümete bugünden hazırlık

İMF-TÜSIAD kaynaklı hükümet komplosu, siyasî yaşamı emperyalizmin ve teknelci burjuvazinin yukarıda sıralanan yeni dönem ihtiyaçlarına göre yeniden belirlemeye yönelik bir girişimdi. Buna yönelik hükümet darbesi önden tasarlandığı şekliyle başansız kalmış olsa da, bu doğrultudaki çabalar yeni duruma uyarlanmış biçimiyle ve tüm hızıyla halen sürmektedir. Geleneksel düzen sağını kendi içinde toparlayamayan burjuvazi, gelinen yerde çözümü “merkez sağ” iddiasıyla ortaya çıkan dünün şeriatçısı Tayyipçi AKP üzerinden aramak zorunda kalmış durumda. Bu zorunluluk, AKP’nin herşeye rağmen elde etmiş görüldüğü seçmen desteğinden geliyor. AKP’nin cömert “değişim” vaatleri, “merkez sağ” çizgide ve her bakımdan düzenle uyumlu hareket hareket etme iddiası, buna yönelik arayışları kolaylaştırmış bulunuyor. Halihazırdaki güçlük daha çok 28 Şubat’la bağlantılı politik ve psikolojik sorunlardan kaynaklanıyor. Tayyipçi AKP ikiyüzlü takiyeci bir tutumla böyle olmadığını ısrarla söyleyip dursa da, toplumda böyle bir algılamının önüne geçilememesi bir handicap oluşturuyor.

Bu, ABD ile TÜSIAD’ın sözcülüğünü yaptığı işbirlikçi burjuvaziden çok 28 Şubat’ın aktörü düzen ordusu için bir sorun. ABD için sorun yok, zira AKP yıllardır ABD’nin desteği ile yönlendirilen gelişmelerin bir ürünü. Tayyip belediye başkanlığından beri ABD’den destek görüyor ve AKP’yi kurmadan önce ondan özel icazet almış durumda. TÜSIAD’ın sözcülüğünü yaptığı işbirlikçi burjuvazi için sorun yok, zira AKP’nin yeni kimlik üzerinden topluma pazarlanması ve yeni hükümetin güçlü adayı olarak meşrulaştırılması tam da TÜSIAD’ın orduya özel raporuyla hız kazandı. Bunu holding medyasının “değişim” kimliği üzerinden Tayyip’i topluma pazarlaması izledi.

Gelinen yerde bu konuda onlar cephesinden de bir sorun yok. Olması için fazla bir neden de yok; zira Tayyipçi AKP bu raporun verdiği mesajı zamanında aldı ve o günden beri ABD’nin ve teknelci burjuvazinin yeni dönem ihtiyaçlarıyla tam bir uyum içinde hareket edeceği konusunda söylem ve fiili düzeyde inandırıcı güvenceler vermek için olağanüstü bir çaba harcadı. Sözü tutarsa burjuvazi için bir sorun kalmıyor, tutmazsa 28 Şubat’ın ikinci bir versiyonu burjuvazi için yakın geleceğin bulunmaz bir olanağı olarak yedekte duruyor demektir.

EKİM

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı 229, Eylül 2002, 700.000 TL.

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

Seçimler ve devrimci sınıf çizgisi

Siyasete yönelik ABD kaynaklı IMF-TÜSIAD komplosu üç yıllık hükümet otaklığın krize soktu ve erken seçimin gündeme girmesiyle sonuçlandı. Irak’a yönelik emperyalist savaştan ya da kocaşmış burjuva siyaset sahnesinin kendi iç hesap ve çekişmelerinden dolayı emelenilebileceği üzerine çeşitli spekülasyonlar sürse de, Türkiye giderek daha yoğun bir biçimde bir seçim atmosferine giriyor. Her çeşidiyle Amerikancı düzen partileri kadar parlamentarizme eklenmiş çeşitli türden reformist sol partiler de kendi cepheslerinden erken seçime hazırlanıyorlar.

Aynı hazırlığı devrimci sınıf partisi olarak partimiz de kendi cephesinden yapıyor. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı, kitlelerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim döneminde devrimci anaçları çerçevesinde kullanmaya hazırlanıyor. Doğal olarak düzen partileri ve düzen icazetine sığınmış reformist sol partilerin seçimlere yaklaşımı ve buna yönelik hazırlığı ile devrimci sınıf partisinin yaklaşımı ve hazırlığı arasında temelden ve ilkesel nitelikte fark vardır.

Buna geçmeden önce seçim dönemine girilmeden Türkiye’ni içinde bulunduğumuz genel durum, işbirlikçi teknelci burjuvazinin yeni döneme yönelik ihtiyaçları ve bununla bağlantılı olarak seçimlerden beklentisi üzerinde kısaca duralım.

İçerde IMF saldırı programına uyum

Ekonomideki yapısal bunalımın ve borç kübeliğinin iflasın eşliğine getirdiği bir Türkiye kapitalizmi geçişi ile yürüyeniz bugün. Bu olgu, tam bir zorunluluk halinde, işbirlikçi burjuvazinin bugünkü iç ve dış politikasının çerçevesini de belirlemektedir. İçerde, emekçileri sosyal yıkıma sürükleyen, ülkeyi ise sınırsız ve engelsiz biçimde emperyalist sömürü ve yağmaya açan IMF programı uygulanmaktadır. Dışarda ise, iç duruma sıkı sıkıya bağlanan içinde, Türkiye’yi çevreleyen kriz bölgelerinde Amerikan emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları çerçevesinde siyasî-sakeri roller üstlenilmektedir.

Türkiye yıllardır borç ödemeye endekslenmiş bir IMF programı uyguluyor ve tüm göstergeler bunun daha yıllarca uygulanmak istendiğini gösteriyor. IMF ile halihazırda imzalanmış anlaşmalar mevcut saldırı programının en az üç yıl daha uygulanmasını gerektiriyor. Önümüzdeki üç yıl içerisinde 60 milyar dolar beş ödeme zorunluluğu işbirlikçi burjuvazinin ve onun adına ülkeyi yönetenlerin önünde zaten başkaca da bir yol olmadığının göstergesi. TÜSIAD’ın tüm düzen partilerinden, uygulanmakta olan IMF programını seçimler sonrasında da uygulamaya devam edeceklerine ya da bu uygulamayı destekleyeceklerine dair güvence vermelerini, dahası buna seçimler

Temel siyasal sorunlara, baskı ve terör rejimine, bunun aracı olarak baskıcı devlet aygıtına dokunmayan, devrimci iktidar sorunu bir yana temel demokratik hak ve özgürlükler uğruna bile açık ve etkin bir ajitasyondan özenle kaçınan bu solculuk türü elbette düzen egemenlerinin gözünden kaçmıyor, tersine, gittikçe daha çok ve daha açık bir ilgi ve kayırmanın konusu oluyor. 12 Eylül’le yaratılan ve yıllar öncesinden devletin “Milli Siyaset Belgesi”nde kayda geçirilen bir solculuk türü (siyaset belgesinin deyimiyle “ılımlı sol”) ile yüzyüze olduğumuza göre, bütün bunlar kuşkusuz şaşırtıcı da değildir.

Fakat bütün bunlardan girmiş bulunduğumuz seçim faaliyeti dönemi için çıkarılması gereken temel önemde bir sonuç ve bununla bağlantılı görevler var önümüzde. Komünistler ve onlarla birlikte herşeye rağmen bugün devrimci konumunu koruyan herkes,

Siyasal yaşam üzerindeki gücü ve vesayeti ne olursa olsun, ABD ile işbirlikçi burjuvazinin halihazırda benimsediği ve mevcut koşullar içinde biraz da zorunlu gördüğü bir çözüme düzen ordusunun yöneltebileceği bir itiraz olamaz. Çok çok Refah Partisi döneminin anılarını bir basınç ve tehdit eksenini kullanarak Tayyipçi partinin ayağını denk almasını ve hata yapmamasını sağlayabilir.

Kaldı ki, AKP'ye hazırlanan hükümet ortağı bu konuda bir başka güvence olarak görülmektedir. Hükümetin olanaklıysa büyük, fakat hiç değilse küçük ortağı olarak Derviş CHP'si bu çerçevede hazırlanıyor. Bu da bir Amerikan ve TÜSİAD tercihi ve Derviş'in CHP tercihi bunun böyle olduğunun en tartışma götürmez kanıtı.

Kuşkusuz Derviş üzerinden CHP'ye yapılan operasyon muhtemel bir hükümet ortağı olarak Tayyipçi AKP'yi dengeleme hesaplarının çok ötesinde ve üzerindedir. '90'lı yılların başında, birbirini izleyen Demirel ve Çiller hükümetlerine SHP'yi ve ardından onun ad değiştirmiş biçimi CHP'yi hükümet ortağı olarak kullanmanın bu ağır kirli savaş ve sosyal saldırı döneminde faydasını fazlasıyla gören burjuvazi, bundan daha fazlasını son üç yıllık hükümet döneminde DSP üzerinden gördü. Emekçilere ve devrimcilere salt sağ partilere dayalı bir hükümetle kolay kolay cesaret edemeyeceği tarihi önemde bir dizi saldırıyı, burjuvazi Ecevit'in DSP'si sayesinde bu dönemde hayata geçirmeyi başarabildi.

Koalisyon hükümetlerine sol yaftalı parti ortaklığı, emekçileri şaşırtmanın ve nispeten daha kolay dizginleyebilmenin temel önemde bir olanağıdır artık Türk burjuvazisi için. Son üç-dört yıldır DSP üzerinden elde edilen bu yarar, DSP'nin artık posası çıkarıldığı için, yeni dönemde bu kez CHP üzerinden elde edilmek isteniyor. CHP ise kendisinden beklenenin bu olduğunun tam olarak bilincindedir. Derviş'i saflarına almakta gösterdiği olağanüstü gayret, IMF programını kararlılıkla uygulayacağına dair net açıklamalar ve nihayet gündemdeki emperyalist savaş konusunda çok bilinçli suskunluğu, beklenene fazlasıyla karşılık vermeye hazır olduğunun başlıca göstergeleridir. Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye hizmette, emperyalist dayatmalara ve IMF reçetelerine harfiyen uymada CHP'nin DSP'yi çok gerilerde bırakacağından ise kuşku duyulmamalıdır. Bunu bugünden işçilere ve emekçilere anlatmak, onları kendilerini bekleyen bu yeni tuzağa karşı şimdiden uyararak ve seçim sonuçlarına umut bağlamak yerine devrimci sınıf mücadelesi yolunu tutmaya çağırarak, devrimci seçim çalışmasının temel unsurlarından biridir.

Seçimler ve parlamento karşısında üç temel davranış çizgisi

Burjuva düzen partileri için seçimlerde kendi ilke, amaç ve programlarını anlatmak diye bir sorunu yoktur; zira aralarında bu konuda gerçekte herhangi bir fark yoktur. Hükümet olmayı başarırlarsa izlemek durumunda kalacakları çizgi, uygulamak durumunda kalacakları program aynıdır ve kendileri dışında önden hazırlanmış halde onları beklemektedir.

Buna rağmen 3-4 yılda bir gündeme gelen burjuva parlamentosu seçimleri, burjuva düzen partileri için çok özel bir siyasal önem taşırlar. Zira seçimler onlar için, aldatici ve ikiyüzlü vaatlerle kitlelerin edilgen oy desteğini almak ve böylece siyasal yaşamda kendilerine rant sağlayacak etkin bir güç olmak için biricik fırsattır. Onlara bu fırsatı değerlendirebildikleri oranda, bir dahaki seçimlere kadar siyasal yaşamda şu veya bu ölçüde bir rol oynama olanağı elde edeceklerdir. Buradan sağlayacakları siyasal destek onlara, iki seçim arası dönemde kitlelere artık bir daha başvurmaksızın siyasal yaşama katılma olanağı verecek ya da bir dahaki seçimlere kadar siyaset dışı

tutacak, böylece siyasette etkin olmanın nimetlerinden yoksun bırakacaktır. Burjuva düzen partileri için siyasal yaşam temelde parlamenter yaşamdır ve bundan dolayı da seçimlerde kitlelerin oy desteğini almak ve parlamentoda sandalye kazanmak onlar için temel önemde bir siyasal sorundur. Bu nedendir ki seçimlerde varlarını yoklarını ortaya koyarlar; her türlü yalan, demagoji ve temelsiz vaatle kitleleri aldatmayı seçim çalışmalarının eksenine koyarlar ve sermaye gruplarının desteğiyle bunun için muazzam harcamalar yaparlar.

Tümüyle düzen icazetine sığınmış bulunan, bu çerçevede resmi siyaset sahnesinde meşrulaşmayı amaçlayan ve temelde parlamenter bir güç olmak hayali peşinde koşan her çeşidiyle sosyal-reformist sol partiler için de durum özünde farklı değildir. Bunlar elbette, halihazırda parlamenter bir güç olamamanın da etkisiyle, siyasal yaşam ve etkinliklerini seçimler dönemiyle sınırlamıyorlar. Tam da böyle bir güç olabilme hedefi çerçevesinde, gündelik siyasal yaşam içinde kitleleri etkilemeye çalışıyorlar. Ama devrimci amaç ve hedeflerden, buna yönelik bir konumlanış ve stratejiden tümüyle yoksun bu partiler için nihai hedef parlamenter bir güç olmaktır. Bunu ister IP, ÖDP ve kısmen EMEP gibi artık açıkça ortaya koysunlar, isterse SİP-TKP ile öteki bazıları gibi şimdilik gizleme gereği duysunlar sonuç değişmez, buldukları konum üzerinden hepsi aynı kaçınılmaz yolun yolcusudurlar.

Gerçeğin ne olduğunu görebilmek için bu partilerin seçim platformlarına ya da bildirelerine bakmak bile yeterlidir. Burada devrimci amaç ve hedeflere, bunu gerçekleştirmenin temel yol ve yöntemlerine ilişkin işçilere ve emekçilere söylenmiş tek bir cümle bulmak mümkün değildir. Tüm bu platform ya da bildireler, temel siyasal sorunlar üzerine, özellikle de devlet ve iktidar sorunu üzerine açık ve dolaysız bir tek kelime söylememeye ortak bir özen gösteriyorlar. Bu ne şaşırtıcıdır ne de rastlantı; zira onlar devrimci amaçlardan tümüyle yoksundurlar, düzenin yasallık cenderesine teslim olmuşlardır ve ortaya koydukları hedeflere ancak yasalara uyarlanmış barışçıl mücadele çizgisiyle ve parlamenter yolla ulaşmayı hedeflemektedirler. Bundan dolayıdır ki tüm bu partilerin açıklama, bildiri ya da bildirelerinde burjuva parlamentarizminin teşhiri ve devrimin propagandası (ki bu seçimlere katılsa bile her devrimci parti için temel önemde ilkesel bir sorundur) üzerine bir tek söz bulmak mümkün değildir. Temel siyasal sorunlar üzerine suskunlarını kurum olarak seçimler ve burjuva parlamentosunun gerçek işlevi ve içyüzüne ilişkin suskunluklarıyla birlikte ele alınız, bu partilerin gerçek konum ve nitelikleri konusunda yeterli bir fikir edinebilirsiniz.

Devrimci sınıf partisi için ise durum temelden farklıdır. Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılsamaya mahal vermemeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun içyüzünü ve temel işlevini teşhir

etmenin; devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsatından başka bir şey değildir.

Seçimler dönemi burjuva düzen partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasal yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeyle devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır. Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildireleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

Bağımsız devrimci sınıf çizgisi

Bu genel çerçeve, partimizin gündemdeki seçimlerde izleyeceği somut çizgiye de açıklık kazandırmaktadır. Partimiz seçimlere kendi bağımsız devrimci

sınıf platformuyla katılacaktır. Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanılsamalara karşı uyararak devrimci sınıf mücadelesi çizgisine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya bakacaktır.

Mevcut koşullarda, bağımsız devrimci sınıf adaylarıyla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, bunu bağımsız devrimci sınıf tutumunu vurgulamanın ve etkin bir seçim kampanyası yürütmenin bir olanağı olarak kullanmak, partinin seçimlerde izleyeceği davranış çizgisinin somutlanmış biçimidir. Bu kampanyanın amacı hiç de oy toplamak değil, fakat devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Seçim çalışmasında başarının ölçüsü de bu olacaktır.

Devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek demek, normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girmek, buna uygun bir planlama ve organizasyonu gerçekleştirmek demektir. Burjuva düzen partilerinin siyasette rant kapılarını aralamak için, reformist sol partilerin burjuva siyasal sahnede kendilerine yer açmak için harcadıkları enerjiyi, devrimci sınıf partisi militanları işçi sınıfının bağımsız hareketini geliştirmek ve devrim davasını büyütme için harcayacaklardır. Bu ise onlarla kıyas kabul etmez bir şevk, enerji ve yoğunlukla çalışmayı gerektirir.

Seçim dönemi parti örgütleri ve militanlarının bunun gerektirdiği bir bilinç, enerji ve inisiyatifle hareket etmelerini gerektirmektedir. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı ve işçiler ile emekçilerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim atmosferi, parti örgütleri ve militanları için gerçek bir devrimci seferberlik dönemi olabilmelidir.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Eylül 2002 tarihli 229. sayısının başyazısıdır...)

...devrimci amaç ve hedeflerden, buna yönelik bir konumlanış ve stratejiden tümüyle yoksun bu partiler için nihai hedef parlamenter bir güç olmaktır. Bunu ister IP, ÖDP ve kısmen EMEP gibi artık açıkça ortaya koysunlar, isterse SİP-TKP ile öteki bazıları gibi şimdilik gizleme gereği duysunlar sonuç değişmez, buldukları konum üzerinden hepsi aynı kaçınılmaz yolun yolcusudurlar.

Kapitalist sisteme karşı mücadele kadınların tek kurtuluş yoludur

3 Kasım seçimlerinde düzen partilerinin seçim konvoylarında yine kadınları göreceğiz. Emekçi kadınlar her seçim döneminde olduğu gibi, ya kendilerine, ya çocuklarına ya da eşlerine bir iş bulabilme umuduyla bu partilerin propagandasını yapacak, gece gündüz peşlerinden koşturacaklar. Sermaye partilerinin kimi din kisvesi altında, kimi milliyetçiliği kullanarak, kimi de sol söylemlerle kadınları peşlerinden sürükleyecek.

Oysa özellikle son yıllarda kadınların ne kadar yoksullaştıkları ortada. Üretim çeşitli alanlarında yer alan kadınlar, sistemin krizinden ağır bir biçimde etkilenmektedirler. Eğitimden, sağlıktan, iş güvencesinde yoksun olan kadınların sayısı her geçen gün artmaktadır. Aile ekonomisine bir parça katkıda bulunabilmek için hem evde hem de işte, sosyal güvenceden yoksun olarak gece yarılarna kadar

çalışmaktadırlar.

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün yaptığı araştırmalara göre, çalışan kadınların %52.3'ü sosyal güvenceye sahip değildir. Sahip olanlar ise sürekli olarak işsiz kalma tehdidi altındadır. Son bir yılda yaşanan ekonomik krizlerde işten atılanların önemli bir bölümünü kadın işçiler oluşturmaktadır. Hiçbir geliri ya da sosyal güvencesi olmayan, ücretsiz aile işçisi olarak çalışan kadınların oranı %70'in üzerindedir.

Kapitalist sistem kadının yoksulluğunu gün geçtikçe artırıyor. Dünya yoksullarının %70'i kadınlardan oluşuyor. Türkiye'de yoksulluk sınırının altında yaşayan 27 milyon kişinin üçte ikisi kadınlardır. Kasım ve Şubat krizleriyle sigortalı olarak çalışan kadınların oranı %22'ye düşmüştür. Sosyal güvenlik kapsamındaki nüfusun ancak %13.8'i

kadındır. Esnek çalışma yasasından en çok zarar göreceği olanlar da yine kadınlardır.

Tarım sektörü ise kadınlar için bir başka ağır sömürü alanıdır. Tarım işçisi kadınlar gündeğumundan batımına kadar yazın kavurucu sıcaklarda, kışın dondurucu soğuklarda çalışırlar. Bu kesim her türlü sosyal güvenceden yoksundur. Ekonomik zorluklar içinde yaşayan emekçi kadınlar köylerde feodal baskıların ezici ağırlığı altında bunalmaktadırlar. Sermaye partileri için kırsal alandaki kadın nüfusu her zaman kolay bir oy deposu olarak görülmektedir. Feodal ilişkilerin gücü, eş kime oy verirse kadının da ona oy vermesini zorunlu kılmaktadır. Ya da oy kullanmada büyük toprak sahiplerinin tavrı belirleyici olabilmektedir.

'99 istatistiklerine göre ücretli olarak istihdam edilen kadınların %59.3'ü tarım sektöründe çalışmaktadır. IMF programlarını uygulayan iktidarlar tarım emekçisi kadınları da yoksullaştırmıştır.

Kadınların sorun yaşadığı alanlardan biri de eğitimidir. Kız çocuklarının eğitim görmelerinin önüne set çekilmiştir. Sadece Türkiye'de değil, IMF programı uygulayan bütün bağımlı ülkeler kadınların eğitiminde düşüş yaşanmıştır. UNESCO verilerine göre, dünyada okuma-yazma bilmeyen 876 milyon insanın üçte ikisi kadınlardan oluşuyor. 2001 verilerine göre Türkiye'de okuma-yazma bilmeyen kadın nüfus oranı %20.1, erkeklerde ise %5.4'tür. 2001-2002 öğretim yılında 152 bin 703 kız çocuğu okula gönderilmemiştir. Kürt illerinde ise bu durum had safhadadır. 15-49 yaş arası eğitimsiz kadınların %42'si Diyarbakır, Erzurum ve Urfa'da yaşamaktadır.

Yıllardır süren savaşlarda en fazla zarar gören kesim yine kadın emekçiler olmuştur. Son on yıl içinde tecavüze uğrayan, katledilen, yoksullaşan, kadın ticareti yapan mafyanın eline düşen değişik uluslardan kadınların haddi hesabı yoktur. Körfez krizinde binlerce kadın ve çocuk katledilmiştir.

Türkiye'deki emekçi kadınlar bu savaşa dur demek zorundadır. Iraklı yoksul emekçi kadınların, çocukların, halkın katledilmesine sessiz kalamayız. Seçim konuşmalarında hiçbir parti lideri ABD'nin Irak'a saldırısını ağzına almamaktadır. Çünkü onlar bu savaşta emperyalist haydutların ortaklarıdır, tüm çabaları tekellerin çıkarlarını koruyup kollamaya yöneliktir. Bunların kirli yüzlerini görmek zorundayız.

ABD'nin Irak'a saldırısında eşlerimizin, çocuklarımızın, kardeşlerimizin kanı dökülecektir. Analar, askere gönderilen gençlerin bir başka halkı katletmesine izin vermemelidir. Bu savaşa karşı tüm analar, emekçi kadınlar birleşmelidir. Kadınlar tepkilerini ortaya koyduklarında savaş karşıtı mücadeleye önemli bir katkıda bulunmuş olacaklardır.

Seçimlerde hangi koalisyon iktidara gelirse gelsin, uygulayacağı tek program IMF-TÜSIAD programı olacaktır. Bunlar bir taraftan esnek üretimi hızla yasallaştırmaya çalışırken, bir de savaş ekonomisinin ağır faturasını sırtımıza yükleyeceklerdir. Binlerce işçi işten atılacak, sosyal yıkım daha da artacaktır. Bunların karşı çıkmanın tek yolu, işçi ve emekçileri kurtuluşa taşıyacak olan komünist işçi partisinin bayrağı altında birleşerek mücadele etmekten geçmektedir.

Seçimler ve kadınlar

Tarihe baktığımızda, kadınlar için oy hakkının uzun mücadeleler sonucunda elde edildiği görülür. Kadının, eşitlik mücadelesinin başlangıcından beri bu talep dile getirilmiştir. Kadının eşitlik mücadelesi, üretimde tuttuğu yerin bilince çıkarılmasıyla başlamıştır. Ve bu bilinçle de temsil edilme, seçme ve seçilme hakları bir ihtiyaç olarak fark edilmiştir.

Kadınların seçme ve seçilme hakkını elde etmeleri her ülkede farklı zamanlara, denk düşer. Ancak bu yanıltıcı olmamalıdır. Çünkü kapitalizmin tarihte ilerici rolü oynadığı dönemde dahi bu hak kadına verilmemişti. 1789 Fransız devriminin açtığı yeni dönemde kadınların kurucu mecliste temsil edilmeleri kabul görmemiş, kurucu meclis, devrimi birlikte yaptığı kadınlardan evlerine dönmelerini istemiştir. Fransa ancak 1944 yılında kadınlara seçme ve seçilme hakkını tanımıştır. Kadınların bu haklarını alabilmelerinde, mücadeledeki tutumları belirleyici olmuştur.

Kapitalizm kadınları üretim alanlarına çekerek tarihte ileri bir adıma vesile olmuştur. Kadınların ucuz emeğini kullanarak kârlarını artıran kapitalistlere karşı kadınların ekonomik, sosyal ve siyasal haklarını savunmaları gündeme gelmiştir. Tarihe 8 Mart'ı miras bırakan kadınların talepleri arasında; sendika, 8 saatlik işgünü gibi taleplerin yanında oy hakkı talebi de bulunmaktadır. Kadınların bu taleplerinin nasıl kanla bastırıldığı da yine tarihsel bir örnektir. İşte bu nedenle kapitalizmin demokrasi ve özgürlük anlayışı ancak egemen sınıfının (burjuvazinin) çıkarıyla sınırlıdır. Uzun mücadeleler sonunda kuşkusuz kimi talepler elde edilmiştir. Ama fırsatını bulduğunda geri almak için bekleyen burjuvazinin gölgesi unutulmamalıdır.

Öte yandan kapitalistler nasıl kadınları ucuz emek gücü olarak kullanıyorsa, oylarını da kendi egemenliğinin temsili parlamentoda onaylatmak için kullanmanın hesabını da yapar. Kendi sömürü düzenini toplumda meşru kılmanın bir aracı olarak kullanılır oylar. Kadınların toplumdaki geri durumları, eğitim ve diğer sosyal olanaklardan uzaklıkları, onların bu aldatmacada kullanılmasına neden olur.

Kadınların oy talebi, 20. yüzyıl başlarında İngiltere ve ABD'de ekonomik, sosyal, siyasal eşitlik mücadelesinin bir simgesi haline getirilmiştir. Bu aynı zamanda mücadelenin oy hakkına indirgenmesi olarak da yorumlanabilir. Tabii ki bu, sınıflı toplumlarda her sınıfın kadınlarının farklı olduğu gerçeğine işaret eder. İşçi ve emekçi katmanların kadınlarının önceliğinde yoğun iş saatlerinin düşünülmesi, ücret artışı, çalışma koşullarının düzenlenmesi, ondan sonra oy hakkı talebi gelirken, egemen sınıfa mensup kadınların ilk talebi oy hakkı olmuştur.

Ülkemiz örneğinde de benzer bir durum söz konusudur. 1935 yılında "Türk Kadınlar Birliği" denilen, M. Kemal tarafından burjuvazinin kadınlara kurdukları bu örgüt, seçme ve seçilme hakkı verildikten sonra "esas işlevini tamamladığı" gerekçesiyle kendini lağvetmiştir. Ama aynı dönemlerde işçi kadınlar, ücret artışı ve sendika istiyorlardı.

O dönemde dikkat çekilmesi gereken bir nokta da şudur: Resmi anlayışın dışında kurulan tüm kadın örgütleri, dernekleri kapatılmıştır. Kadına seçme ve seçilme hakkı ise o dönem Türkiye cumhuriyetinin "batılılaşma", "modernleşme" ihtiyacının ürünü olarak verilmiştir. Kadınların diğer ülkelerde sokak gösterileri, parlamento işgalleri sonucu elde ettikleri bu hak Türkiye'de tepeden verilmiştir, kağıt üzerinde olması da bu nedenledir. Zaten bu hakkı ancak resmi ideolojiye yakın kadınlar kullanmışlar ve kendilerine bu hakkı bahşeden Türk devletine de gereken desteği sunmuşlardır.

Kadınlar bu sistemde, burjuvazinin kendi sınıfsal egemenliğini pekiştirme, ezilen sınıflar arasında sessiz destek bulma aracı olarak kullanılıyor. Hitler'inde en büyük destekçilerinin Alman kadınları olması, Hitler'in onlara özel ilgi göstermesi boşuna değildir. Yeni neslin üretiminde ve eğitiminde kadınların rolünü unutmamak gerekir. "İnsan soyunun kadın yarısı"nın önemi görülmeli ve gücü sosyalizm mücadelesine aktırılmalıdır. Kadınların seçimi sosyalizm olmalıdır.

R. Deniz

A. Engin

MHP'nin yalanları ve gerçekler

MHP, Nisan '99 seçimlerinden bugüne, İMF-TÜSIAD programlarına sadakat ve ABD emperyalizmine uşaklıkta, bir koalisyon ortağı olarak kendisinden bekleneni fazlasıyla yerine getirdi.

MHP'nin en çok oy alan ikinci parti olarak koalisyon ortağı olması konusunda ilk başta tereddüt yaşanmıştı. Fakat bir süre sonra MHP cilalanmaya başladı. Sermaye medyası, söz birliği etmişçesine, özellikle DSP'ye oy vermiş sol seçmen kitlesini ikna etme çabasına girişti ve bu işi ustaca yaptı. Gene de medyanın, MHP'nin hafızalara kazınan katliamcı kimliği unutturması mümkün olmadı.

MHP rejim tarafından kirli savaş sürecinde oldukça güçlendirilmişti. Askere gidenler, özellikle Kürdistan'da sıcak çatışmalar içinde askerlik yapanlar, ya aşırı milliyetçi propagandayla iyice zehirlendiler ya da savaştan psikolojik sorunlarla döndüler. ANAP-DYP hükümeti döneminde hoşnutsuzlukları artan geleneksel sağ kitleler kendileri için en iyisinin MHP olacağına karar verdiler. Bu arada MHP işçi-emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu istismar etmesini de bildi. Öyle ki, kullandığı argümanlar, yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı mücadele, işsizliğin ortadan kaldırılması ve özellikle milyonlarca gence iş olanağı yaratmak gibi vaatlerin üstüne oturuyordu. Bu argümanlarla belli bir etki yarattığına şüphe yok. Özelleştirmenin durdurulması, hayat pahalılığının ortadan kaldırılması gibi o günün öne çıkan sorunlarını işlemiş olması, önceki seçimlerde ANAP, DYP, RP'ye verilen oyların MHP'ye dönmesini sağladı.

MHP'den aday olan milletvekillerinin birçoğu sicilli katil ve çeteciydi. Ama burjuva medya bunu perde arkasına iterek, MHP'nin iktisatçı, hukukçu ve

ekonomistlerini önplana çıkardı. Devlet Bahçeli'nin ekonomist olmasının ülkenin ekonomik sorunlarının çözümüne önemli katkılar sunacağını yazdılar. Bütün bunlar MHP'nin değiştiği, modernleştiği propagandasıyla içiçe işlendi. Oysa MHP özünde aynı MHP idi.

Nisan '99 seçimlerinde yukarıdaki argümanlarla politika yapan, kirli savaş sürecinde iyice sağa kayan kesimlerin gönlünü çelen MHP, 3.5 yıllık icraatı boyunca kendini yeniden yeniden yalanlamış oldu. Usulsüz ihalelerde, yolsuzluklarda, kitlelere yönelik saldırılarda en ön safi hep MHP'liler tuttular.

MHP "bir yıl özelleştirme yapmayacağız" dedi, İMF programındaki bütün özelleştirmelere onay verdi. Özelleştirmelerdeki yolsuzlukların ya bizzat öznesi ya da kollayıcısı oldu. Telekom'un satışı sırasında Telekom'daki rantını kaybetmemek için hükümetle pazarlık yapmış olduğu halde, İMF'nin karşı çıkması nedeniyle bunu elden kaçırdı. TEAŞ'ın özelleştirilmesi gündeminde mecliste ANAP için verilen gensoru önergesini reddederek koalisyon ortağını korudu. Milliyetçiliği kimseye bırakmayan MHP, ne kadar milliyetçi ve vatansaver olduğunu ülkeyi özelleştirmelerle yabancı şirketlere altın tepsi içinde sunarak gösterdi. Türki Cumhuriyetler'in birçoğunda MHP'li milletvekilleri aracılığıyla ülkücü çetelere inşaat ihaleleri verildi. MHP'li sivil faşistler, örneğin Alaattin Çakıcı gibiler özelleştirme ihalelerini de yönettiler.

MHP 5 aylık hükümet ortağıyken, mezarda emeklilik yasası meclisten geçirildi. 17 Ağustos depreminin ardından 10 binlerce ölü ve yaralı varken,

işçi ve emekçiler depremin acısını ve şokunu yaşıyorken, koalisyon ortakları fırsat bu fırsat deyip İMF'nin isteğini yerine getirdiler. Yasanın meclisten geçmesiyle, MHP'ye bağlanan umutlar tepkiye dönüşmeye başladı. MHP'ye üye olan binlerce emekçi bu partiden istifa etti.

Kamu emekçilerine sahte sendika yasası dayatmasına da MHP'nin büyük emeği geçti. Yine "esnek üretim" yasa taslağının hazırlanması MHP'li hükümet sayesinde mümkün oldu. Çalışanların asgari ücrete mahkum edilmesine, asgari ücretin sefalet ücretinin altında olmasına önemli katkısı oldu. 3.5 yıllık koalisyon hükümeti boyunca 400 civarında saldırı yasasına imza attı. Uluslararası tahkim, endüstri bölgeleri yasası gibi düzenlemelerle yeraltı ve yerüstü kaynaklar emperyalist tekelere peşkeş çekildi.

Bu saldırıların icraatçısı bir parti, milliyetçi ve vatansaver değil, ancak satılık bir uşak olabilirdi. Böyle olduğu içindir ki MHP, Mayıs '01'de İMF'nin isteği doğrultusunda "15 günde 15 yasa"nın çıkarılmasında aktif rol oynadı. İMF'ye verilen niyet mektupları için her zaman arkasındayız sözünü ağızlarından eksik etmediler.

MHP'liler, AB'ye uyum yasaları içinde idamın kaldırılmasına ilişkin yapılan tartışmalarda pek de içlerine sindirememiş olmalanna rağmen, 2001 yılında "ulusal program"ı onayladılar. Mecliste diğer düzen partilerinden ayrı düşünüyor gibi görünseler de, idamın kaldırılmasına yönelik söylemleri bir seçim yatırımudur. İMF yasalarını onaylayan MHP'nin kullanabileceği tek malzeme olarak, A. Öcalan'ın idamı kalmıştır. Kölelik ve peşkeş çekme yasalarını onaylarken milliyetçiliklerini bir tarafa bırakıyorlar da, idam, anadilde yayın ve eğitim konularında milliyetçi kesiliyorlar. MHP bu ikiyüzlü politikasıyla tabanını kandırmaya çalışıyor.

Ama faşist MHP'nin gençlik kitlelerini zehirleyecek şovenizm zehiri tükenmiştir. İşsizlere iş vaadinde bulunamayacaklardır. Yolsuzluklar için propaganda malzemeleri de yoktur. Özelleştirmeler denilse, en alası MHP ortaklığında gerçekleştirildi. Komşu ülkelere saldırgan politikaların takipçisi oldu. ABD'nin yanında savaşa katılma çıkırtkanlığını en başta MHP'liler yapmaktadır.

MHP hükümet ettiği dönemde sadece İMF ve TÜSIAD'a uşaklık etmiştir. Bundan sonra da aynı şeyi yapacaktır. Belki MGK'nın desteğini hep arkasında görecektir, ama artık emekçi kitleler nezdinde güvenilirliğini yitirmiştir.

Çözüm seçimde değil devrimde!

Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere yönelik en kapsamlı saldırıları 57. hükümet döneminde gerçekleştirdi. Ardı arkası kesilmeyen bu pervasız saldırılara rağmen krizine bir çözüm bulamadı. Yıllarca ekonomik sıkıntıların ve enflasyonun en önemli nedenlerinden biri olarak ileri sürdükleri "terör" sorununu çözmüş olmalarına rağmen, ekonomik sıkıntıların hafiflemesi bir yana giderek ağırlaştı. Bu da göstermektedir ki kriz yapısaldir ve nedeni kapitalist sistemin kendisidir. Sistem o kadar tıkanmıştır ki, seçimlerle hiçbir parti iktidara tek başına gelemediği gibi var olan partilerin birçoğu %10'luk barajı aşamamakta, hükümetler çok partili koalisyonlardan oluşmaktadır.

57. hükümet sermaye sınıfının çıkarları için uygulanan İMF reçetesinin en katı ve kararlı uygulayıcısı oldu. Bu hükümet üzerine düşen misyonunu oynadı. Kitlelerin gözünde yıpranmış olması nedeniyle sermaye Ecevit'i gözden çıkardı. Çünkü yıpranmış bir hükümet olarak, yeni dönemde sermayenin çıkarlarını karşılamaktan uzaktı.

Artan iç ve dış borçlar önümüzdeki dönem sermaye devletini daha büyük sorunlarla yüzyüze bırakacaktır. Bunu hafifletmek mümkün olmadığı gibi yeni ve daha ağır krizler kaçınılmazdır. Bu krizlerin faturasının kimlere çıkarılacağı ise bellidir. Bu nedenle kim seçilirse seçilsin işçi ve emekçileri yine hüsrana beklemektedir. Bu da göstermektedir ki, sermayenin asıl saldırıları önümüzdeki dönemde, 58. hükümet döneminde gerçekleşecektir.

Derviş'in CHP'ye geçmesi, hem sermayenin niyetine hem de yeni dönemde CHP'nin

misyonuna ayna tutmaktadır. Ne kadar allanıp pullanarak iktidara gelse de, CHP'li hükümet 57. hükümeti aratacak saldırıların uygulayıcısı olacaktır. Zaten sermaye en büyük katliam ve saldırıları kendini "sol" olarak niteleyen partiler zamanında hayata geçirmiştir. Bu bile yeni dönemde işçi ve emekçilerin ağır saldırılarla karşı karşıya olduklarını görmek için yeterlidir.

Bu nedenle, CHP'nin desteklenmesi bir yana işçi ve emekçiler gözünde teşhir edilmesi gerekirken, sendika bürokratları yıllarca oynadıkları uğursuz rollerini şimdi seçimler vesilesiyle bir kez daha oynamaktadırlar. Türk-İş'in başındaki hainler CHP'den aday olarak, bir kez daha işçileri aldatmak istemektedirler. İleri sürdükleri "işçilerin haklarını korumak için meclise gidiyoruz" gerekçesi koca bir aldatmacadır.

Bugüne kadar işçileri satmak dışında hiçbir şey yapmayanların meclise girdikten sonra Derviş'le kolkola İMF politikalarının kararlı uygulayıcıları olacakları kesindir. Sermayenin ajanı haline gelmiş bu alçaklardan bir gün mutlaka yaptıklarının hesabı sorulacaktır. Sermaye sınıfı kaçınılmaz sonunu görmektedir, bugün tek derdi günü kurtarmaktır.

Bunun için sermayenin seçime, işçi ve emekçilerin ise devrime ihtiyacı vardır. İşçi ve emekçilerin tek kurtuluş yolu devrimdir. Ancak devrim bir sihirli değnekle gerçekleşmeyecektir. İşçi sınıfı devrime ancak kendi partisinin programı ve bayrağı altında birleşerek ulaşabilir.

Tayyipçi AKP...**Amerikancı çizgiye ve İMF-TÜSİAD programına sadakat**

3 Kasım'da yapılacak genel seçimlerden kendilerini rahatlatarak bir siyasal tablonun çıkması için, burjuvazi tüm olanaklarını seferber etmiş durumda. Bugün yapılan tüm kamuoyu yoklamalarında Tayyip Erdoğan'ın AKP'si birinci parti konumunda. Burjuvazi AKP'nin önünü kesmenin "sol"da birlikle mümkün olduğunu düşünüyor. Bundan dolayı Derviş ekseninde "solda birlik" çalışmalarına hız verildi, ama bu gerçekleştirilemedi.

Peki, gündeme kasetler, mal varlıkları ve sözleriyle gelen Erdoğan'la anılan bu partinin, AB, İMF, ABD hakkındaki düşünceleri neler? Ortadoğu'da yaşanan süreç hakkında neler söylüyor? Ekonomik programı nedir?

AKP, ekonomide liberal, fikirde sözde demokrat, özel yaşamda çağdaş muhafazakar bir programa sahip. En belirgin diğer özelliği ise, tabanın tepkisinin çeken olaylara ilişkin tutumunu hiçbir şey söyleyemeyerek geçiştirmesi. Buna en iyi örnek İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği katliam ve yıkımlar ile Irak'a saldırı konusudur.

AKP'nin emperyalist tekellerin en etkin sömürü mekanizması olan İMF hakkındaki görüşleri diğer düzen partilerinden hiçbir farklılık taşımıyor. TOBB eski başkanı ve ekonomiden sorumlu genel başkan yardımcısı Ali Coşkun bu konudaki görüşlerini şöyle açıklıyor:

"Biz İMF'ye karşı değiliz. Ayrıca devlette de devamlılık esastır. Ancak, ülke gerçeklerini anlatarak daha gerçekçi politikalar izleyeceğiz. İMF hedefler koyar, bunun nasıl yapılacağını konuşuruz. Bu zamana kadarki İMF politikalarının başarısızlığı ise programı destekleyecek sürdürülebilir siyasi otorite bulunmamasıdır. Bu yüzden ülke ekonomisi için yararlı olan hususlar gerçekleştirilmedi. Bazı konular ise kısa vadede Türkiye gerçeklerine uymadığı için ters etki yaptı. Doğal olarak halkın nazarında da bu olumsuzluğun sorumlusu İMF gözükmeye başladı. Halbuki ne İMF ne de Kemal Derviş sorumludur. Asıl sorumlu hükümettir. Programın eleştirilecek yönü ise sadece parasal politikaların öne alınmasıdır."

Programlarında yabancı sermayenin önemine vurgu yapan ve İMF ile ilişkilerin ulusal çıkarlar doğrultusunda sürdürülmesinin önemine değinen AKP, önümüzdeki dönemde İMF politikalarını en iyi uygulayacak parti gözükmüyor. Çünkü programlarında İMF programlarının uygulanabilmesi için gerekli altyapı mevcut. Buna göre; 1) Özelleştirmeyi benimser. 2) Uluslararası rekabet gücünün artırılmasını destekler. 3) Devletin ilke olarak her türlü ekonomik faaliyetin dışında olması gerektiğini benimser. 4) Piyasa ekonomisini savunur. 5) Garanti altına alınmış mülkiyet haklarını korur. 6) Hızlı ve şeffaf özelleştirme.

AKP'nin borçlar hakkındaki programı ise, "hızlı özelleştirmeyle elde edeceği gelirlerle borcu kapatmak".

Yabancı sermayenin önemli olduğunu, bunun için gerekli altyapının oluşturulacağını programına koyan AKP, AB'nin bu konuda ülke için bir atılım olacağını ve ülkeyi zenginleştireceğini iddia ediyor. Tabii AB'ye bir diğer destek nedeni ise Genelkurmay ile ilişkileri. AB'ye girişle ordunun fonksiyonunun gerileyeceğine, rahat bir siyasal alan açılacağına inanıyor.

ABD ile ilişkilere gelince. AKP bu ülkede hükümet olmak için ABD'den icazet almanın şart olduğunu çok iyi biliyor. Bu konuda derslerini iyi çalışıyor. Erdoğan ABD gezisiyle kendini Amerikan makamlarına kabul ettirmek için elinden geleni yaptı.

ABD'nin AKP'ye ilişkin tutumu 3 Kasım sonrasında anlaşılacak. Eğer seçim sonrasında Tayyip bir hükümet kurarak güvenoyu alırsa, kendini ABD'li efendilerine kabul ettirmiş demektir.

AKP'nin Filistin halkının katledilmesi ve Irak'ın karşı karşıya bulunduğu emperyalist saldırı konusundaki tutumunda ise hiçbir açıklık yok. Bu tür konularda takkiyeye başvuruyor, ya da susarak geçiştiriliyor. Programının dış politika bölümünde Ortadoğu'ya ilişkin şunları söylüyor: "Ortadoğu'da akan kan tüm dünya kamuoyunda olduğu gibi, bu bölge ile yakın kültürel ve tarihi ilişkileri olan Türk halkını da üzmemekte ve endişeye sevk etmektedir. AK parti din ve ırk ayırımı yapmaksızın, kime ait olursa olsun, dökülen kanın ve gözyaşının acilen durdurulmasını sağlayacak tek yolun, kalıcı bir barıştan geçtiğine inanmaktadır. Bu çerçevede Türkiye, barışın tesisine yönelik çabaları desteklemeye devam edecektir."

Oysa bugün ABD Irak'a saldırı konusunda kesin kararını vermiş durumda ve bu saldırıda en büyük müttefiki Türkiye. Türkiye'de ise seçim gündemde ve burjuva partilerin hiçbiri savaşa karşı çıkmıyor. Bu, tavrı en çok merak edilen AKP için de geçerli. AKP Irak'a yapılacak saldırı konusunda bugüne kadar herhangi bir açıklama yapmış değil. Programında her ülke ile ilişkileri tek tek sıralamasına rağmen, tabanında rahatsızlık konusu olan İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği vahşi saldırılarla ilgili tek bir kelime bulunmuyor. İsrail'le askeri alanda bir işbirliği mevcut, bu konuda da söylenen bir şey yok. Kısaca ateşten gömlek olan Ortadoğu konusunda AKP net bir tavır açıklamaktan kaçınıyor. Böylece hem tabanına hem de emperyalist efendilerine hoş görünmeye çalışıyor.

Ekonomi hakkındaki görüşlerine İMF ile ilişkiler çerçevesinde değinmiştik. Temel anlayış "piyasa ekonomisi". Özelleştirmede tabana ve yerel güçlere dayanma, üç yıl esnaftan vergi almama ve esnafın KOBİ'lere dönüştürülmesi politikaları savunuluyor.

Programda yer alan "rekabet gücü yüksek bir ülke kurabilmek için" ilkesi ise çok şeyi anlatıyor. Bunun için; "İşgücü maliyetini azaltma ve istihdamı teşvik edici yasal düzenlemeleri hızla tamamlama, sigorta primlerini makul seviyeye çekme" vb. program maddeleri arasında. İşgüvencesi ise "işçi ve işvereni mağdur etmeyecek şekilde hayata geçirilecektir."

Kısacası, "rekabet gücünü arttırmak" için kurlsız bir iş yaşamını programlarına almış durumdadır. Eğer hükümet olurlarsa, bu konuda bir hazırlık yapmaları da gerekmiyor. Çünkü kurulacak hükümetin önüne ilk gelecek yasa, sözde "bilim kurulu" tarafından hazırlanan yeni iş yasasıdır. "Rekabet gücünü arttırmak" için kapitalistlerin kurlsız sömürüsüne olanak tanıyan bu yasa, AKP'yi yeni yasa hazırlama zahmetinden kurtarıyor. İşçi ve emekçilere vaadedilen ise, yoksul insanların tespit edilerek, bunlara sadaka türünden yardımların verilmesi. Kısacası, İMF politikalarını hayata geçirmeyi taahhüt eden bir ekonomik program.

AKP siyasal alanda da özgürlük anlayışına sahip olduğunu savunuyor. Bu anlayış nedir? "Düşünce, ifade, inanç, eğitim, örgütlenme ve teşebbüs özgürlükleri başta olmak üzere, bütün sivil ve siyasal özgürlükleri; çoğulculuğun, barış ve uzlaşmanın temel şartı olarak görüyoruz." Yani her alanda özgür olacağız, ama temel şartı barış ve uzlaşma olmak zorunda. Kiminle barış ve uzlaşma? Tabii ki sermaye sınıfı ve

emperyalist odaklarla. Nasıl demokratlar olduklarını ise tüzüklerinde yer alan "lider ve parti aleyhine düşünce beyanı" kesin ihraç nedeni sayılır ve ön seçim zorunlu değildir maddeleri göstermektedir.

"Sermaye sınıfının seçimlere, işçi sınıfı ve emekçilerin devrime ihtiyacı var!" Tabii ki bu hedefe öyle kolayından ulaşılamayacaktır. Komünistlerin önünde devrimci mücadeleyi ileriye taşımak için müdahalelerde bulunma görevi durmaktadır. 3 Kasım seçimleri de bunun en iyi araçlarından biridir.

İzmir'de KESK eylemleri...**Kamu emekçileri iş bıraktı...**

Kamu sendikaları ile hükümet yetkilileri arasında süren "toplu görüşme"nin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine KESK tarafından bir dizi eylem kararı alındı. Bu eylemlerden ilki 5 Eylül günü iki saatlik iş bırakma şeklinde yapıldı.

Saat 11:00'de işyerlerinde yapılan basın açıklamalarıyla başlayan eylem saat 12:00'de kamu emekçilerinin Konak Sümerbank önünde toplanmasıyla son buldu. Buradaki eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Basın açıklamasından sonra saat 13:00'te işbaşı yapmak üzere eylem bitirildi.

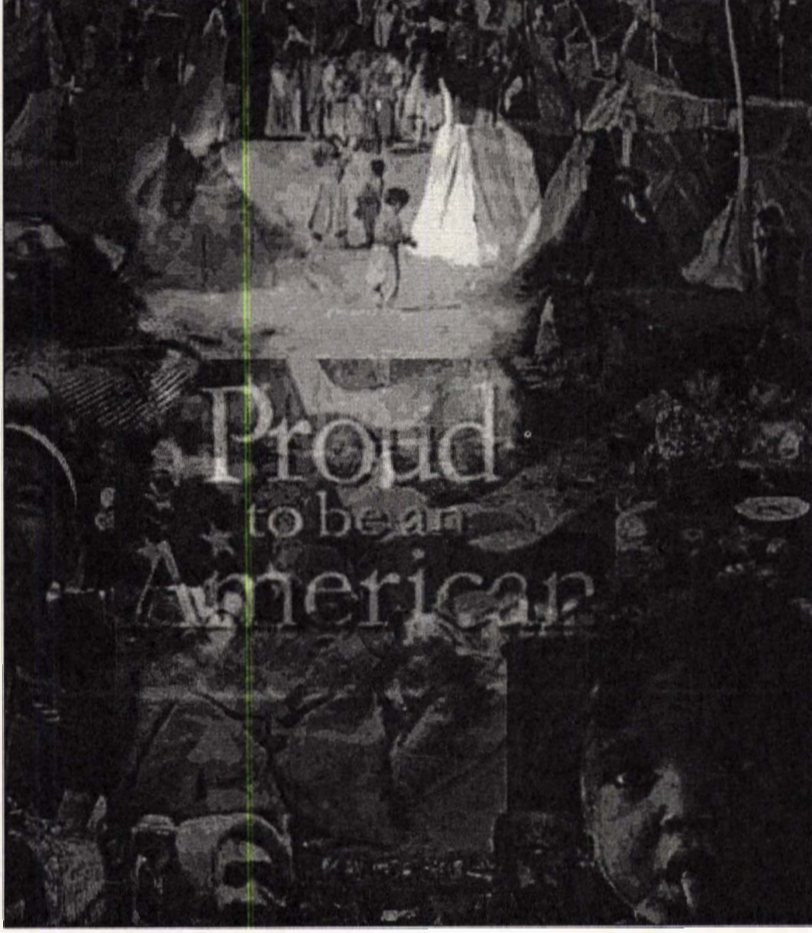
Eylemde "Sadaka değil topluözleşme!", "Topluözleşme hakkımız grev silahımız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Söz bitti sıra grevde!", "Direne direne kazanacağız!", "Genel grev genel direniş!" sloganları atıldı.

10 Eylül'de ise işyerlerinde topluca bildiri okuma eylemi yapıldı. KESK üyesi emekçilerin yoğun olduğu yerlerde yapılan eylem öğle tatili sırasında hayata geçirildi.

BES'ten eylem...

Adli tatilin başladığı gün olan 6 Eylül'de BES Şube tarafından İzmir Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde basın metnini okuyan Musa Sever, insanca yaşam ve çalışma koşullarının düzeltilmesini, DGM'lerin kaldırılmasını talep etti.

Amerikan müdahaleciliği konusunda tarihçi Howard Zinn ile söyleşi...**“Örgütlü mücadelemize güvenmeliyiz”**

George W. Bush Afganistan'ın bombalanmaya başlandığını söylediğinde “Biz barışçı bir ulusuz” dedi. Buna ne diyorsunuz?

Belli ki Bush hiç tarih okumuyor veya hatırlamıyor, hatta yakın dönemi bile hatırlamıyor. Çok uzun zamandır savaflara ve askeri müdahalelere bulaşmış durumdayız.

19. yüzyıla geri gidin. Kıta boyunca ilerlerken yüzlerce kere savafla giriştiğimiz Amerika'nın yerlilerine barışçı bir ulus olduğumuzu söyleyemezsiniz. 1898'de ABD Filipinler'le savafla girişti.

20. yüzyılda Orta Amerika'da tekrar tekrar askeri müdahaleler yapıldı. 20. yüzyılda Karayip adalarına 20 yılda 20 kere müdahale edildi. Sonra 1. Dünya Savaflı'na girişimiz var. 1914'de Meksika'ya müdahale ettik.

1927'de denizcileri Nikaragua'ya gönderdik, sonra, 2. Dünya Savaflı'na girdik. Bu savaflın bitiminden bu yana bitmek tükenmek bilmeyen ölçülerde savafla karıştık.

Dünyanın en büyük yıkımına sahne olan 2. Dünya Savaflı'nın bitiminden beş yıl sonra, 1950-53 arasında Kore'de savafla girdik.

Sonra hemen Hindicini'de Fransa'nın savaflını desteklemeye başladık, Fransız silahlarının %80'ini biz sağladık.

1950'lerde ABD açıkça savafla girmede, ama bir dizi alçakça operasyon gerçekleştirdi. İran ve Guatemala hükümetleri bu operasyonlarla devrildi.

Vietnam'da savafla başlar başlamaz Dominik Cumhuriyeti'ne asker gönderildi. Vietnam'ın yanı sıra Kamboçya ve Laos'ta da savafla girişildi.

Bu dönemde kendi muhalefetine karşı savaflan Endonezya hükümetine çok büyük yardımlar yapıldı. Endonezya'da bu iç savafla yüzbinlerce insan öldü.

Sonra 1975'de ABD Endonezya'nın Doğu Timor Adası halkına karşı savaflını desteklemeye başladı. Burada da yüzbinlerce insan öldü.

1978'de daha Rusya Afganistan'a girmeden ABD

gizlice bu ülkedeki asi güçlere silah gönderiyordu. Dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'ın Askeri Danışmanı Zbigniew Brzezinsky Rusya'nın bu 10 yıl sürecek savafla ABD tarafından sürüklendiğini söylemekteydi. Rus-Afgan savaflı Afganistan'ı harabe haline getirdi. Sonra ABD hızla aradan çekildi. Usame Bin Ladin dahil desteklediğimiz köktendinci akımlar Afganistan'da iktidarı aldı. Bu arada 1980'de Ronald Regan Başkan oldu ve Nikaragua'da alçakça bir savafla giriştik. Reagan'ın “özgürlük savaflıları” diye adlandırdığı kontraları yarattık. Bu böyle sürüp gidiyor. 1983'de küçük Grenada adasına müdahale ettik.

Sonra baba George Bush geldi. İktidara gelir gelmez Panama'da savafla girişti, binlerce insan öldü. İki yıl sonra bölgeye asker yerleştirmek için Kuveyt'in işgalini bahane ederek Körfez'de savaflıydık.

Daha sonra Clinton yönetimi 1998'de Afrika'da ABD konsolosluklarının bombalanmasına

misilleme olarak Afganistan ve Sudan'ı bombaladı.

Clinton yönetiminin son günlerinde Kosova'da halka yapılan korkunç şeyleri önleme bahanesi ile Yugoslavya'ya savaflı ilan edildi. Savaflı sadece Kosova'da olanların daha korkunçlaşmasına, ölü sayısının artmasına ve çok sayıda Yugoslav'ın ölümüne yol açtı.

Yani Bush'un ABD barışçı bir halktır demesi epey bir tarihin unutulmasıdır. Belki bunların hepsini hatırlamak Bush için çok gelebilir, ama küçük bir kısmı dahi yeterlidir.

Aslında, Amerika Birleşik Devletleri'nden daha fazla savaflı seven bir devlet yoktur demek daha doğru olur.

Ya hikayenin diğer kısmı, savafla ve militarizme karşı çıkanların mücadelesi?

Amerikan Devrimi'nden bu yana daima savafla karşı çıkan bir hareket vardır. Amerikan ordusunda savaflın sınıf karakterinden dolayı askerlerin subaylara karşı ayaklanmaları vardır.

1846-48 arasında Meksika Savaflı sırasında savafla karşı muhalefet ve askerden kaçmalar vardı. Meksika Savaflı'nda savaflan askerlerin çoğu yeni gelen göçmenlerdi. Koca bir alay İrlandalı vardı. Meksiko City'e doğru ilerlerken birçok alay toptan kaçıyordu. Birçok asker Meksikalılara katıldı. Bu kaçaklar bir birlik oluşturdular ve Meksikalılarla birlikte savaflılar. Çoğu İrlandalıydı.

İç savaflı çok daha karmaşıktır. Savaflı bir yandan köleliğe karşıydı, diğer yandan ise Kuzey'in egemenliği ve ülkenin birleştirilerek daha kârlı bir pazar haline getirilmesi içindi. İç savaflı boyunca New York ve diğer kentlerde zenginlerin para ödeyerek asker olmasına karşı ayaklanmalar oldu.

İspanyol-Amerikan savaflı sırasında halk yalanlarla kandırıldı. Maine adlı geminin Küba'da bombalandığı söylendi. Savaflı çok kısa sürdü. Savaflı karşıtı bir hareket için zaman yoktu.

Filipinler'deki savaflı ise yıllar sürdü ve ABD'de savaflı karşıtı bir hareket oluştu. Mark Twain dahil bir çok tanınmış kişinin önderliğinde Anti Emperyalist Birlik kuruldu. Filipinler'de özellikle siyah askerler arasında askerden kaçmalar vardı. Bazıları diğer tarafa geçerek Filipinlilerle birlikte savaflı. Tabii o zaman savaflı karşıtı hareket savaflı durduracak kadar güçlü değildi.

1. Dünya Savaflı'nda güçlü bir savaflı karşıtı hareket vardı. Sosyalist Parti o zamanlar güçlüydü ve sosyalist basının milyonlarca okuru vardı. Bir çok yerel yönetim seçimini Sosyalist Parti kazandı. 1. Dünya Savaflı başladığında Sosyalist Parti savaflı karşı çıktı. Savaflı karşı konuştukları için iki bin kişi mahkemeye verildi, Sosyalist Parti lideri Eugene Debs dahil bin kişi hapse girdi. Savaflıdan sonra savaflı destekleyenler arasında bile yoğun bir hayal kırıklığı vardı. 1920'lerde John Dos Passos, Ernest Hemingway ve Ford Maddox gibi yazarlar savaflı eleştirdiler.

2. Dünya Savaflı kesinlikle en popüler savaflı. Fakat gene İç Savaflı da olduğu gibi bir sorun vardı. Evet, bir tarafta Hitler ve faşizm; Yahudilerin ve diğer halkların katledilmesi, diğer ülkelere saldırı vardı. Fakat bütün bunlar pek de asil olmayan başka şeylere karışmaktaydı. Çünkü diğer tarafta da yayılmacı, acımasız, dünyanın her tarafında sömürgeler yaratmak isteyen Batılı ülkeler vardı.

2. Dünya Savaflı sırasında savaflı karşıtı bir hareket oluştu. Bunun bir kısmı sağcıydı ve hiçbirseye karışmamaktan yanaydı ve bir kısmı Nazi taraftarıydı. Ama bir kısmı da pasifistti. 2. Dünya Savaflı'nda savaflı istemedikleri için 6 bin Amerikalı hapse gitti.

Savaflı sonunda halkın arasında büyük şüpheler vardı. Nagazaki ve Hiroşima'ya atılan bombalar ve Dresden'in bombalanması ile yaklaşık 100 bin insanın ölümü ve başka sivil katliamlar vardı.

Ayrıca savaflı Hitler, Mussolini ve Japonya yenilmiş olmasına rağmen ırkçılık, diktatörlük hırsı ve saldırganlık yok edilmeden bitmişti. Şimdi nükleer silahlara sahip ve dünyanın çeşitli bölgelerini kontrol etmeye çalışan iki süper gücümüz vardı.

Savaflı karşıtı hareketlerin Amerika'nın politikalarının üzerindeki etkisi çok nadir olmasına rağmen Vietnam Savaflı bir istisnadır. Savaflı çok uzaması halkın Vietnam'da neler olduğunu anlamasına neden oldu. Askerler Amerika'ya döndükçe ve birçok asker savaflı karşı çıkıp örgütlendikçe -örneğin savaflı karşıtı gaziler örgütlenmesi gibi, Amerika tarihinde görülmedik bir şey oldu. 1960'da Amerikan halkının üçte ikisi savaflı desteklerken 1969'da halkın bu defa üçte ikisi savaflı karşı çıkıyordu. Bu çok önemli bir değişimdi. İlk defa hareket hükümeti etkileyecek düzeyde güçlüydü. Hareketin bu gücünü Pentagon'un iç yazışmalarında görebilirsiniz. Bu belgeler hükümetin savaflı karşıtı hareketten, asker kaçaklarının artmasından, askere gitmeyi reddedenlerden ne derli ürtüğünü açıkça gösteriyor.

1967'de ve 1968'de birçok kentteki doğrudan savaflı karşı olmayan, fakat onunla da ilintili olan siyah ayaklanmalar var. İnsanlar savaflı devam etmesinin siyahların yaşadığı gettoların ihmal edilmesinin nedeni olduğunu görmeye başlamışlardı.

Vietnam Savaflı ile birlikte ilk kez hükümet politikalarını etkileyecek kadar geniş ve güçlü bir savaflı karşıtı hareket oluştu. Hükümet bu savaflıdan, bir savaflı girişecekse bunun hızlı olmasının ve çabuk bitmesinin gerektiğini öğrendi. Dolayısıyla Grenada, Panama ve Körfez savaflı kısaydı. Gazeteciler savaflı

alanlarından uzakta tutuldu ve haberler üzerinde sıkı bir hükümet kontrolü vardı.

Şimdi yeniden savaşa girerken her şey çok hızlı ve halka Amerika'nın Ortadoğu politikalarını öğrenmek için zaman tanınmıyor.

Bush 'aşırıların' özgürlüklerimize ve demokrasimize karşı oldukları için 11 Eylül'de Amerika'ya saldırdığını söyledi.

Savaş için halkın desteğini almak istiyorsanız işe yarar bir açıklama. Ama teröristlerin kendi açıklamalarına bakarsanız, bizim içeride ne yaptığımız ya da ne çok özgürlüğe sahip olduğumuz değil, dışarıda ne yaptığımız onları daha çok ilgilendiriyor. Onlar Suudi Arabistan'daki Amerikan askeri varlığına, İsrail'in desteklenmesine, Irak'a karşı uygulanan ve BM'ye göre belki de bir milyon insanı öldürmüş olan ambargoya aldırıyorlar. Kendilerini neyin rahatsız ettiğini çok açık söylüyorlar. Usame Bin Ladin'in 11 Ekim açıklaması da bunu açıkça gösteriyor.

Independent gazetesinden Robert Fisk, Ladin'le birçok kere görüştü. Bu görüşmelerde de Ladin, Suudi Arabistan'daki Amerikan askerlerinden, Amerika'nın İsrail politikalarından ve Irak'tan bahsediyor. Bence Ladin için bizim iç durumumuzun mu yoksa dış politikaların mı daha önemli olduğunu sınamak mümkün. Amerikan askerleri Suudi topraklarına yerleşmeden önce, 1991'den önce Ladin hangi taraftaydı? 1991'den önce bugünkü kadar demokratik ve özgürdük. Ama 1991'den önce Ladin bizim taraftaydı ve biz de Afganistan'daki savaşında onun tarafındaydık. Usame Bin Ladin için dönüm noktasının ne olduğu açık.

ABD'nin savaş dönemlerinde özgürlükleri kısıtlayan bir tarihi var. Biraz da bu konuya değinir misiniz?

Özgürce konuşma hakkını 1798'de baskı altına alan John Adams şimdilerde bestseller kitapların konusu durumunda. 2. Dünya savaşında birçok insanın hapse atıldığını söylemişim. Savaş sırasında çıkartılan bir yasa ile savaşı eleştiren herkes hapse mahkum edilmekteydi. Bush'un kullandığı "ya bizimle berabersiniz ya da bize karşısınız" gibi cümleler korku verici. Ya hükümetten yanasınız ya da karşı çıkarsanız, düşmansınız.

Bütün bunlar linç havası yaratmakta. Bu havayı sadece hükümet değil, basın da yaratmakta. *New Republic* dergisinden Andrew Sullivan solun ülkede "5. kol" olduğunu yazdı. Bu "5. kol" ifadesi ilk 2. Dünya Savaşı'nda ortaya çıktı. TV sunucusu Dan Rather "Bush benim başkanım, eğer benim hizaya girmemi söylüyorsa ben hizaya girerim" dedi. Böyle bir konuşmayı bir demokraside değil bir diktatörlükte duyabilirsiniz.

Bush bu ülkede özgürlüklerin asıl olarak savaşla kazanıldığını söylüyor. Ne diyorsunuz?

Bir şey açık, özgürlüklerimiz hükümetlerin yaptıkları ile değil yurttaşların çabası ile kazanıldı. Bunun en iyi örneği siyahlardır, köleliğin, ırkçılığın tarihidir. Köleliğe karşı hareketi hükümet değil, siyah ve beyaz halk başlattı. 1950'lerde ve 60'larda ırkçılığa karşı mücadeleyi de hükümet değil halk başlattı.

Çalışanlara 12 saat yerine sekiz saatlik çalışma gününü hükümet vermedi, çalışanların örgütlenmesi ve grev mücadelesi kazandı. Hükümet bu mücadelelere karşıydı ve daima patronlardan yanaydı.

Dolayısıyla tarihe bakarsak, özgürlüklerimiz için hükümete değil kendi örgütlü mücadelemize bakmalı ve güvenmeliyiz.

Socialist Worker (ABD)'dan çeviren Saim Kaçan
(*Internet sitesinden alınmıştır-SY Kızıl Bayrak...*)

DİSK Tekstil Sendikası ihanetler zincirine yeni bir halka daha ekledi...

Reha Tekstil'de patron-sendikacı işbirliği ile 70 işçi işten atıldı

Ümraniye'de kurulu Reha Tekstil fabrikasından 60'ı sendikalı, 10'u sözleşmeli toplam 70 işçinin işine 29 Ağustos tarihinde son verildi. Bir gün sonra da patron, işyeri temsilcilerinden Zafer Yılmaz, Kamil Canpolat ve Canan Çelik'i 15 günlük ücretli izine çıkardı. Gerekeceği kadar da temsilcilerin disiplin suçu işlediğini gösterdi.

Reha Tekstil işçilerinin sendikalaşmadan bugüne yaşadıkları deneyim bölgedeki diğer tekstil işçileri için önemli bir deneyimdir. Reha işçileri tekstilde, özellikle de konfeksiyon işkolunda örgütlenmede yaşanabilecek tüm zorlukları, sendikacıların hiç bitmeyen ihanetlerini yaşayarak bugüne geldiler. Uzun süren örgütlenme çalışmalarından sonra işçiler DİSK Tekstil Sendikası'na üye olmuşlar, TİS yetkisi almışlardı. Fakat üye olmak her şeyin noktalandığı anlamına gelmiyordu. Asıl zorluk bu süreçten sonra başladı. Sendika işyerinde toplu sözleşme yetkisi aldıktan kısa bir süre sonra, Mayıs 2001'de işveren ilk elden 200'ün üzerinde işçiyi kapıya koydu. Sendikacılarla işveren arasında yapılan pazarlıkların ardından, işten atma 15 günlük izne çevrildi. İşçiler izin dönüşü arkalarından yapılan pazarlığın gerçek yüzüyle karşılaştılar. Bu sefer temsilciler, öncü işçiler ve onların çevrelerindeki işçilere işbaşı yaptırılmadı. İşbaşı yaptırılanlar ise bir süre hareketsizlik yaşadılar.

O süreçte atılan işçilerin yerine sözleşmeli işçiler alındı. Yeni işçilerin sözleşmelerindeki temel madde, sendikaya üye olamayacaklarıydı. İşveren Reha Demirdağ, iş yok bahanesiyle işten attığı işçilerin yerine yasal olarak 6 ay süresince işçi alamayacaktı. Alsa bile önceliğin sendikal faaliyetler nedeniyle işten atılmış işçilere verilmesi gerekliydi. Sendikacılar da buna razı edildi.

Reha işvereni bir süre sonra tekrar işçi alımına başladı. İşten atılan işçilerin bir kısmı bunu duyunca fabrikanın önüne geldiler ama işe alınmadılar. Yasaların ne kadar sahte olduğu, sendikacıların buna ne kadar tabi olduğu bir kez daha açığa çıktı. Reha Demirdağ her geçen gün işe sendikalı olarak geri dönenlerin üzerinde sürekli baskı uyguluyordu. Amacı sendikadan istifa ettirmek, örgütlülüğü kökten bitirmektir. Bu amaçla kimi işçiler tehditle ve baskıyla sendikadan istifa ettirildi. Geriye kalan işçiler tekrar toparlanma sürecine girdiler. Örgütlenmenin ucundan tutan işçiler bir süre sonra kendi çabalarıyla bir ölçüde toparlanmayı başardılar. Sendika bu süreçte hiçbir şekilde elini taşın altına koymadı. İşçiler sendikacıların defalarca eğitim istedikleri halde, başta Muharrem Kılıç olmak üzere sendikacılar tarafından sürekli oyalandılar.

Eylül 2001'de işverenle sendikacılar arasında ilk toplu sözleşme imzalandı. Bu sözleşmeyle işçiler, ikramiye, yakacak, aile yardımı gibi hakları kazanmış oldular. Ama patron işçileri yıldırma için ücretleri geciktiriyor, ikramiyeleri ödemiyordu. Açıkçası toplu sözleşmeden doğan haklardan işçiler yararlanamıyordu. Zaten patronun isteği, sendika üyesi işçileri yıldırma. Yeni aldığı işçilere sendikalı işçilerden birkaç milyon fazla ücret verip örgütlü işçileri üyelikten vazgeçirmeye çalışıyordu. İşçilerin fazla mesailere kalmak gibi bir zorunlulukları olmadığı halde, sendikacı Muharrem Kılıç da devreye sokularak mesailer zorunlu hale getirildi. İşçiler fazla mesailerini boykot ettiğinde, patron, işçileri ikna için sendikacıyı imdadına çağırıyordu. DİSK Tekstil Şube Başkanı Muharrem

Kılıç, adeta fabrikanın genel müdürü gibi davranıyordu, davranmaya devam ediyor. İşçilere mesailere kalmaları gerektiği, işler zamanında yetişmesi maaşların ve ikramiyelerin zamanında ödenemeyeceği, herkesin zor durumda kalacağı Muharrem Kılıç'a söyleniliyordu.

Eylül 2001'de imzalanan sözleşmeyi içine sindiremeyen patron M. Kılıç'la elele vererek, temsilcilerin ve işçilerin haberi olmadan sözleşmede değişiklikler yaptı. Ve bunu bir protokole bağladılar. İşçiler ancak işlerine son verildiği gün (29 Ağustos'ta), sendikacıların imzaladıkları satış sözleşmesinden haberdar oldular.

29 Ağustos'ta patron yemekhaneye topladığı işçilere işlerin kötü gittiği için öncelikle, sendikalı olanlardan 60, sözleşmelilerden de 10 işçiyi işten çıkardığını duyurdu. Şube başkanı da işverenle aynı ağızdan konuştu; "Türkiye'nin durumu, şartları bu. Direnişe gerek yok, yapılacak bir şey yok" dedi. İşten atılan işçiler ilk gün akşam paydos saatine kadar fabrika içinde beklediler. Bu arada patron işçileri korkutmak için bütün Ümraniye polisini, panzerleri fabrikanın önüne yığmıştı. Bu gözdağı salt Reha işçilerine değil, çevre fabrikalardaki işçilere de verilmekteydi.

Patronlar uzun zamandır bölgedeki tek bir fabrikanın örgütlü olmasından bile rahatsızlık duyuyorlardı. Böyle durumlarda sermayedarlar kenetlenip sendikayı tasfiye etmeye çalışırlar. Sendikacılar da genelde mücadeleden, işçiden yana olmamışlardır. Geçmişte DİSK Tekstil'in Merter'de örgütlü olduğu tek yer Sun Tekstil idi. Sun Tekstil işçilerin mücadelesine rağmen başta DİSK Tekstil Genel Başkanı Süleyman Çelebi, M. Kılıç, Kazım Doğan gibi sendika bürokratları sayesinde bu fabrika tasfiye edilebildi. Hainler aynı uğursuz rollerini Reha Tekstil'de de oynamaktadırlar.

İşten atılan Reha Tekstil işçileri bir gün sonra başkanla görüşmek için topluca DİSK Genel Merkez binasına gittiler. Ama Süleyman Çelebi mecliste koltuk kapma peşinde koştuğu için yerinde yoktu. İşçiler "sattınız bizi, işçiler burada Çelebi Ankara'da koltuk peşinde. Nerede devrimci DİSK? Hani şerefimiz, hani farklı sendikamız, bugünleri görmek için mi sendikalı olduk?" gibi sözlerle durumu protesto ettiler. İşçilerin karşısına geçen Genel Başkan vekili Kazım Doğan "çekilin buradan terbiyesiz herifler" diyerek işçilere hakaretlerde bulundu. Bunun üzerine Kazım Doğan işçiler tarafından tartaklandı. Bu arada polis de sendikaya çağırılmıştı.

Sendika bürokratları son bir yıldır işçi sınıfına ihanetlerini artık gizlemek gereği bile duymuyorlar. İhaneti öyle pervasızlaştırmışlar ki işçilerin alinteriyle ayakta duran, mücadeleleriyle kurulan sendikaları tekellerine almışlar, hakkını arayan işçileri sendikadan kovuyorlar. "Esnek üretim" yasası daha çıkarılmadan bunun fabrikalarda bilfiil uygulanmasına ortak oluyorlar. Zaten yasa tasarısını da sermayeyle birlikte hazırlamışlardı. Şimdi de hizmet ettikleri düzenin partilerinden milletvekili adayları oluyorlar.

İşçi hareketinin içindeki bu sermaye ajanlarının artık tahammül edilemez olan ihanetlerine dur demenin zamanı gelmiş de geçmiştir. Bürokratları sendikalarımızdan defedebilmek için taban örgütlerimizi kurup, sendikalarımıza sahip çıkalım, mücadeleyi geliştirelim. Aksi halde tekrar tekrar bu ihanetlerle karşılaşmaktan kurtulamayız.

Ümraniye'den komünist bir tekstil işçisi

Hartz Komisyonu "İş piyasasında modern hizmetler" adlı "reform paketi"ni açıkladı...

Alman işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı

Schröder-Fischer hükümetinin inisiyatifi ile kurulan Hartz Komisyonu, beş aylık bir çalışma süresi sonunda, 15 Ağustos'ta, yaklaşık 350 sayfalık bir "reform paketi"ni hükümete sundu. 13 başlık altında toplanan reform önerileri iş piyasasında köklü değişiklikleri öngörüyor. Adını komisyonun ve Alman VW (Volkswagen) şirketinin başkanı Hartz'dan alan ve ekonomi, siyaset, "bilim" insanları ve sendikacılardan oluşan komisyonun görevi; 2005 yılına kadar işsiz sayısını 2 milyona, iş ve işçi bulma kurumlarının yıllık giderlerini yılda 19,6 milyar Euro'ya düşürecek bir reform paketi hazırlamaktır. Paketten işçilerin tüm haklarına yönelik kapsamlı bir saldırı çıktı.

Rapor şu başlıklardan oluşuyor: İş merkezleri (Job Center), hızlı iş bulma, kabuledilebilirlik sınırı, gençler, yaşlı işsizler, işsizlik ve sosyal yardım, iş ve işçi bulma kurumunun işyerlerine işçilerin işten çıkarılmamalarını özendirilmesi, "Ben Anonim Şirketi" ve ucuz işçilik, iş ve işçi bulma kurumu, uzman merkezleri ve Job Floater (yatırımların özendirilmesi için alınan işçi ile birlikte devlet tarafından işyerine düşük faizli kredi verilmesi).

İşsizlerin ve çalışabilir sosyal yardım alanların ilk başvurmaları gereken kurum olarak iş merkezleri oluşturuluyor. Böylece iş ve işçi bulma kurumunun ilgilenmesi gereken insan sayısı yaklaşık 900 bini bulan sosyal yardım alanlarla birlikte yükseliyor. Büyük şirketler için özel masalar oluşturuluyor.

Hızlı iş bulmanın gerçekleşmesi için, işyerini kaybedecek olanların, bunu öğrendikleri anda iş merkezlerine bildirmeleri şart koşuluyor. Bunun gereklerini yerine getirmeyenler için günlük 7 ile 50 Euro arasında değişen para cezaları öngörülüyor. İş merkezlerinde çalışanlara özel primler veriliyor. Böylelikle ortalama iş bulma süresinin 33 haftadan 22 haftaya düşürülmesi bekleniyor ve iş merkezlerinin giderleri azaltılıyor.

Açıklanan "reform paketi"ne göre, önerilen işyerinin veya işin kabuledilebilirliğinin sınırları genişletiliyor. Bugüne kadar geçerli olan kabuledilebilirlik gerekçesinin iş ve işçi bulma kurumu tarafından açıklanması kaldırılıyor ve bunun yerine önerilen işin veya işyerinin kabuledilemezliğinin kanıtının işsizler tarafından getirilmesi öngörülüyor. Aksi takdirde verilen işsizlik parasında kısıtlamalar öngörülüyor. İşsizler, işsizlik süresi uzadığında, önerilen işyerlerinde maaşlarının düşük olmasını artık kabul etmeme gerekçesi olarak gösteremeyecekler. Altı aylık bir işsizlik süresinden sonra işsizlerin Almanya sınırları içerisinde başka kentlere taşınmaları ve alınan işsizlik parası kadar aylık maaş almaları kabuledilebilir gösteriliyor.

Gençler için öngörülen değişiklik olarak; meslek eğitimini garantilemek için piyasada hisse senetlerinin satılması öneriliyor. Buna göre, meslek eğitimi vermek için iş ve işçi bulma kurumu tarafından işyerlerine maddi yardım sunuluyor. Kişiyi özel veya şirketlerin hisse senetleri özel bir vakıf tarafından pazarlanıyor. Aileler, çocuklarının meslek eğitimini garantileyebilmek için, bu hisse senetlerinden alacaklar.

55 yaşından itibaren işsizler Köprü Sistemi ve Maaş Sigortası adı verilen iki seçenek arasında seçim yapabiliyorlar. Köprü sistemine göre, bu işsizler için işyeri aranmıyor ve alabilecekleri işsizlik parasının

altında bir yardım yapılıyor. Bu yardım için işsizlik parasının efektif kuru hesaplanıyor ve % 25'i, bu işsizlere iş bulma olanaklarının yalnızca bu oranda mümkün olduğu gerekçesiyle kesiliyor. İkinci seçeneğe göre, 55 yaşından itibaren işsizlerin düşük ücretli işleri kabul etmeleri ve çalışma sürelerinin işveren tarafından sınırlanması kolaylaştırılıyor. Düşük ücrete ek olarak bir ücret sigortası tarafından özel destek sunuluyor, fakat buna rağmen alınan ücret piyasadaki ücretin altında kalıyor.

Açıklanan paket, iş ve işçi bulma kurumlarının, işçileri işten çıkarmamalarını teşvik etmek için işyerlerine maddi olanaklar sunmasını içeriyor. Bu kurum tarafından işyerleri için hazırlanan bir işçi bilançosuna göre; işten çıkarmaların önlenmesi veya daha fazla işyerinin yaratılması durumunda, bu şirketlerin kuruma ödediği primlerin bir kısmı geri ödeniyor.

İş ve işçi bulma kurumunda yapısal ve bürokratik değişiklikler öngörülürken, uzman merkezlerinin görevi olarak işyerlerinin bir merkez etrafında toplanmasının maddi yönden özendirilmesi öneriliyor. Alınan işçi sayısına göre işyerlerine düşük faizli kredi hakkı tanınıyor (Job-Floater). Yatırımların az olduğu yörelere yatırımları özendirmek için, alınan işçi ile birlikte 100.000 Euro'ya kadar varabilen düşük faizli kredi verilecek.

Raporun en can alıcı bölümünü personel hizmet şirketlerinin oluşturulması ve "Ben A.S."ler oluşturuyor. Personel hizmet şirketleri kendileriyle iş mukavelesi imzalamış işçileri kısa süreli olarak işyerlerine kiralayacak, yani taşeron işçiler ordusu oluşturulacak. Bu şirketlerle iş mukavelesi imzalayan işçiye deneme süresi boyunca net işsizlik parası kadar aylık ücret ödeniyor, daha sonra henüz içeriği ve yüksekliği açıklanmayan, toplu iş sözleşmeleri sonucu belirlenen ücret ödeniyor. Buna rağmen bu şirketlerde çalışan işçilerin, iyimser bir tahminle, diğer işçilerin aldığı ücretin % 70'i kadar ücret almaları bekleniyor.

Şirketler için getirilen diğer bir kolaylık ise, işçi çıkarmayı güçleştiren yasalardan budanması. Şirketler artık kendileri işçi çalıştırmıyor, bunun yerine her an çalıştırıp işten çıkarabilecekleri işçileri bu personel hizmet şirketlerinden kiralyorlar. İkinci bir nokta ise, personel hizmet şirketlerinde çalışan işçiler diğer işçilerden daha düşük ücretlerle çalışmaya zorlandıklarından, bunun diğer işçilerin ücretlerini de etkilemesi. Artık işverenler toplu sözleşmelerde personel hizmet şirketlerini sendikalara, dolayısıyla işçilere karşı koz olarak kullanabilecekler. İş

piyasasında işçiler arasında oluşturulacak bu rekabetten işverenlerin kârlı çıkacağı açık. Buna göre, sendikalar ve personel hizmet şirketleri ile iki ayrı toplu sözleşme imzalanacak.

Komisyonun sunduğu raporda kaçak çalışmayı önlemek için tanıtılan "Ben A.S."ler, işçilerin işgüçlerini satmak için kurdukları tek kişilik bir şirket. Bu "şirketlerin" gelirleri yıllık 25.000 Euro ile sınırlandırılıyor. Böyle bir "şirketin" kurulması durumunda, iş ve işçi bulma kurumları tarafından "özel girişimcilere" üç yılla sınırlı maddi destek sağlanıyor. Bu desteğin aylık tutarı diğer girişimcilerinkinden düşük olmakla birlikte bu maddi desteklerden faydalanma süresi uzatılıyor. Elde edilen kazançtan %10'luk vergi alınıyor ve sosyal sigortalara (hastalık,

işsizlik vs.) ödenecek primin tam olarak alınması öngörülüyor. Burada hedef, bu "girişimcilerin" küçük şirketlerde çalışması. Kapitalistler işyerlerinde çalışan işçilerin % 50'sini bu "özel girişimciler"den oluşturabiliyor. Hedef, işçilerin işten çıkarılmasını kolaylaştırmak. Çünkü "Ben A.S."i kuran bir işçi, artık işçi olarak değil bir şirket olarak işgücünü satıyor. İşveren işgücüne ihtiyacı olmadığı zaman, bu "şirketle" sözleşmesini feshedebiliyor.

Açıklanan paketten çıkanlar, beklendiği gibi, kapitalistlerin yıllardır talep ettiklerinden ibarettir. Rapor her yönüyle işçilerin kazandıkları mevzilere saldırı anlamına geliyor. Saldırının iki yönü var: Birincisi, kapitalizmin yapısal krizlerinin faturasını işçilerin omuzlarına yüklemek. İkincisi, işçilerin birliğini parçalamak için yasal farklılıklar getirmek. Bu paketdeki önerilerin uygulanmasıyla birlikte, işyerleri talep ettikleri esnekliğe ulaşacak, kapitalistler gerekli gördüklerinde çalıştırdıkları kiralık (taşeron) veya "serbest girişimci" işçileri anında işten çıkartabilecekler. Öte yandan, "serbest girişimci" ve kiralık işçileri toplu sözleşmelerde sendikalara, dolayısıyla diğer işçilere karşı kullanabilecekler.

Paket Alman işçi sınıfına yönelik son derece kapsamlı bir saldırı. Paketin hazırlandığı komisyonda sendika bürokratları da yer alıyor. Schröder'in "iş piyasasında büyük bir adım" olarak tanımladığı saldırı paketi için, Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) federal merkezindeki iş uzmanı Johannes Jakob, kendi sınırlarını çok zorladığını, fakat birçok iyi nokta içerdiğini söyleyebiliyor. Yayın Sektörü Sendikaları'nın (IG-Medien) son başkanı Detlef Henschke ise, demokrasinin tehlikeye atıldığına dikkat çekerek, toplumu ilgilendiren işsizlik sorununun meclis yerine bilirkişilere havale edilmesinin bunun bir başlangıcı olduğuna işaret ediyor. Kapitalistlerin sorunlarının yüklerini işçilere yüklemelerini eleştiren Henschke, burada çalışma zorunluluğunun modernleştirilmiş bir versiyonu ile karşı karşıya olduğunu söylüyor.

Raporda öngörülen reformlar henüz yasalaşmadı. Schröder, önümüzdeki aylarda yapılacak seçimleri olumsuz etkilememesi için, paketin detaylarıyla ilgili tartışmaların önünü kesmeye çalışıyor. Şimdi Alman işçi sınıfının önünde, ağır bedeller ödeyerek elde ettikleri kazanımlara yönelik saldırıyı örgütlü mücadeleyle püskürtmek görev ve sorumluluğu duruyor.

11 Eylül ve sonrası...

Serhat Ararat

11 Eylül saldırılarının üzerinden tam bir yıl geçti. Bu bir yılda dünyamız önemli gelişmelere sahne oldu. Daha da önemlisi bu bir yıl içinde açığa çıkan eğilimler, önümüzdeki on yılları şekillendirme ve etkileme potansiyeline sahip. 11 Eylül 2001 günü en önemli güç sembolleri olan "İkiz Kuleler" yerle bir edildiğinde, Pentagon vurulduğunda, tek kutuplu dünyanın tek patronu ABD, dünyaya savaş ilan etmekten bir an bile geri durmadı. Yerle bir edilen sistemin sembollerinin tozu dumanı altında ABD emperyalizminin temsilcileri, dünyayı bir imparatorluk olarak algılama ve yönetme stratejisinin ikinci ve final aşamasını açıklıyorlardı. Ve o günden bu yana bu stratejik planlarını kesintisiz bir biçimde uyguluyorlar.

11 Eylül'de İkiz Kuleler ve Pentagon vurulduğunda, yeni bir çağın başladığını, eski çağın artık kapandığını değerlendirenler az olmadı. Hatta İmralı Partisi gibi hızını alamayarak bu yeni döneme ilişkin "Statükoya karşı demokratikleşme dönemi" gibi çok çarpıtılmış ve abartılı değerlendirmeler yapanlar da oldu.

Kuşkusuz 11 Eylül olayı önemliydi, ABD'nin öteden beri sürdürdüğü ve bir türlü oturtamadığı rakipsiz ve tek başına dünyayı yönetme, dünyanın tek hegemonik gücü olarak sistemi sürdürme stratejisini yeni bir aşamaya sıçratmada önemli bir bahane oluşturdu. Dünya çapında "Teröre karşı mücadele" adına yeni bir gericilik ve özel savaş sürecini başlatmada 11 Eylül olayları tüm emperyalist devletler tarafından kullanılan bir bahane oldu. Hemen hemen bütün emperyalist devletler daha sıkı, demokratik hak ve özgürlükleri tırpanlayan özel savaş yasalarını yapıp uyguladılar. Bu, bir bakıma toplumsal ve sosyalist güçlere, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı topyekün bir saldırı ve gericilik dönemi oluyordu. Bu noktada bütün emperyalist ve gericici devletler ağız ve işbirliği içindedirler. Ama bütün bunlara rağmen "yepyeni bir dönemin" başladığını söylemek abartılı ve daha önceki gelişmeleri görmemek anlamına gelir.

Bilindiği gibi Sovyet blokunun çökmesinden sonra ABD elindeki askeri, siyasal ve ekonomik gücü kullanarak dünyanın tek egemeni olarak kalmak istiyor ve kendisine yeni bir rakibin çıkmasını istemiyordu. Bu tek kutuplu dünya düzenine de "Yeni Dünya Düzeni" adını takmıştı. Yeni Dünya Düzeni tanımı ve politikası, ABD'nin dünyayı tek başına yönetme ve diğer güçlere bu olguyu kabul ettirme stratejisinden başka bir şey değildi. Diğer emperyalist güçler de güçlerinin farkındaydılar. ABD karşısında cepheden tavrı alma ve kendi aralarında bir blok oluşturma güç ve olanakları yoktu. O nedenle görüntüde öteden beri varolagelen ABD hegemonyasını kabul etmeyi ve pay almayı, aralarındaki çelişkileri görece "çözme" yolu olarak "uzlaşmayı" esas aldılar. Buradaki "uzlaşma" bir paylaşımı içeriyor ve aralarında varolan çelişkiyi şiddetlendirme potansiyelini taşıyordu. 11 Eylül'den bu yana geçen bir yıl içinde yaşanan gelişmeler, emperyalistler arasındaki çelişkilerin özünü ve gelişme eğilimini biraz daha netleştirdi. Bu noktayı aşağıda biraz daha açmaya çalışacağız.

11 Eylül saldırıları, ABD'nin kalbinden ve beyninden vurulabileceğini somut olarak ortaya çıkardı. Bu, emperyalist sistemi kadiri mutlak gösteren anlayışlar için ölümcül bir darbe oldu. Ancak bundan yanlış sonuçlar çıkarmamak gerekir. Kendi başına bu tür saldırılarla sistemin yıkılacağını sanmak da safillikten başka bir anlama gelmez.

Gelinen noktada ABD emperyalizmi, 11 Eylül olaylarının ortaya çıkardığı siyasal ve psikolojik sonuç ve etkileri ustaca kullanmasını bildi. Tam anlamıyla kitleler ideolojik ve psikolojik bombardımana tabi

tutuldu. Kamuoyu tek yanlı şartlandırıldı ve yeni bir barbarizm dalgasının siyasal ve psikolojik alt yapısı oluşturuldu.

11 Eylül saldırılarının hemen ertesinde ABD, Afganistan ve El Kaide örgütünü baş düşman ilan ederek savaş hazırlıklarına başladı. Çok geçmeden Afganistan'a bombalar yağdırdı. Kuşkusuz Afganistan'ın işgali ve hegemonya altına alınması çok önceleri üzerinde düşünülen ve planlanan bir konuydu. Dünyaya tek başına egemen olmak isteyen bir devlet, öncelikle Avrasya ve Ortadoğu'ya egemen olmak durumundadır. Avrasya ve Ortadoğu petrolerini ve petrol yollarını denetlemeden dünya hegemonyasında rakipsiz kalmak da mümkün değildir. Bu düşünceler, Brezinsky gibi emperyalist strateji üreticiler tarafından çok açık, net ve ikirciksiz bir biçimde dile getirilmiştir. Avrasya hegemonyası, öncelikle Afganistan'ın düşürülmesinden geçiyordu. Bu nedenle 11 Eylül olayları çok iyi bir biçimde kullanılarak Afganistan'a saldırıldı. Taliban karşıtı güçler de kullanılarak Taliban iktidarı kısa bir süre sonra dağıtıldı, yerine haydut ve eşkiya çetelerinden başka bir şey olmayan "Kuzey İttifakı" güçlerinden bir hükümet kuruldu. Afganistan hegemonya savaşı geniş bir inceleme ve değerlendirme konusudur. O nedenle ayrıntılarına girmek bu kısa makalenin konusu değil. Biz daha çok son bir yılda ortaya çıkan gelişme eğilimlerinin yönüne işaret etmeye çalışıyoruz.

ABD, kendi müttefikleriyle birlikte Afgan savaşında istediği hedeflere ulaşabildi mi, ya da ne kadar? Bir kez eşkiya ve savaş ağalarından oluşan yerel işbirlikçiler aracılığıyla Afganistan'a tam egemen olmak, istikrar sağlamak ve kesin denetimi kurmak mümkün değildir. ABD düşmanlığı gelişiyor, kukla hükümetin üyelerine peşpeşe suikastlar yapılıyor, en son devlet başkanına bir suikast yapıldı. Kendini korumaktan aciz kukla hükümeti ve başkanını ABD güçleri korumaya başladılar. Bütün bunlar Afganistan'ı istikrarlı bir denetim altında tutmanın öyle kolay olmadığını çok net bir biçimde gösteriyor. Katliamlarla, gırtlığına kadar savaş suçuna bulaşmış kukla bir hükümetle Afganistan'ı denetlemek neredeyse olanaksızdır. Bu yönlü gelişmeler daha da büyüme eğilimindedir. Açığa çıkan bu eğilimi değerlendirdiğimizde, ABD'nin Afganistan'da başarısız olduğu ve bunun kendi içinde Vietnam türü bir bozguna dönüşme eğiliminde olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Ancak bu madalyonun bir boyutudur. Öteki boyutu da şöyle. ABD, Afganistan saldırısı ile Orta Asya'da önemli stratejik avantajlar yakalamış bulunuyor. Eski Sovyet cumhuriyetlerinin bir çoğunda askeri üs kuran ABD, Rusya ve Çin karşısında da böylece önemli bir üstünlük yakalamıştır. ABD, bu üstünlüğün kurumlaşması ve kalıcılığı ölçüsünde Avrasya hegemonyasının rakipsiz bir biçimde kesinleşeceğini düşünüyor. Ama öyle de olsa işlerinin çok kolay olmadığı, olmayacağı kesindir.

Afganistan hegemonya savaşı ile yapılması kesinleşmiş gibi olan Irak saldırısı aynı stratejinin iki unsurudur. Kesin denetim altına alınmış, İsrail için bir tehdit olmaktan çıkarılmış bir Irak, Ortadoğu egemenliği açısından kaçınılmaz görünüyor. Bu nedenle Irak'a saldırmak ve Irak'ı Ortadoğu ve dünya politikaları bağlamında yeniden şekillendirmek için hummalı bir askeri, siyasal-diplomatik çaba içindedirler.

Afganistan saldırısını destekleyen ve uzlaşarak hegemonya savaşından geri kalmak istemeyen AB, Irak saldırısı karşısında farklılığını açıkça dile getirmeye başladı. ABD-AB çelişkisi başka konularda

da su yüzüne çıktı: Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi ilgili anlaşmayı, Kyoto Protokolü'nü, biyolojik silahların denetlenmesiyle ilgili uluslararası sözleşmeleri ABD imzalamadı ve bu konuda kendisini bağlayan girişimleri reddetti. Bu tutumunu Johannesburg Zirvesi'nde de sürdürdü. Öte yandan daha önce imzaladığı Balistik Füze Anlaşmaları'nı da tek yanlı bir biçimde iptal ettiğini açıkladı. Satır başlıkları biçiminde özetlemeye çalıştığımız bu gelişmeler iki temel eğilime işaret ediyor:

Bir: ABD, dünyayı bir imparatorluk biçiminde algılama ve tek başına yönetme stratejisine sahiptir ve bunu ödünsüz bir biçimde uygulamaya çalışıyor. Afganistan savaşı, Irak saldırısı ve özetlemeye çalıştığımız diğer gelişmeler bu stratejinin kendisini anlatıyor.

İki: ABD ile AB arasındaki çelişkiler giderek su yüzüne çıkmaya başlamıştır ve bu çelişkiler büyüme eğilimindedir. Körfez Savaşı, aynı zamanda bir yönüyle, ABD'nin tek hegemonik gücünü ve güçler hiyerarşisini başta AB olmak üzere diğer emperyalist güçlere kabul ettirme ve onaylatma savaşıydı. Yeni bir Irak savaşı ise emperyalistler arası çelişkileri yeni bir noktaya taşıma savaşı olma eğilimine gebe görünüyor. Bu durum önümüzdeki on yılların çehresini ve güç dengelerini şekillendirmeye ve etkilemeye aday görünüyor.

Hiç kuşkusuz, ABD emperyalizminin temel hedeflerinden biri devrimci ulusal ve toplumsal kurutuluş hareketlerini bastırma ve soluksuz bırakmaktır. 11 Eylül'den sonra yaptıkları yasalar ve uygulamalarla bunu çok somut olarak gösterdiler. Açık ki devrimci ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri de gelişmeleri değerlendirerek emperyalist hegemonya savaşına ve barbarizme karşı güçlü bir enternasyonal barikat örme görev ve sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Bu enternasyonalist barikatın bir "ulusal" ayağını oluşturmak ve güçlendirmek için Kürdistan devrimcilerinin de omuzlarında ağır bir yük vardır. Gericiliğin, tasfiyeciliğin ve düzen içi bataklığın bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde, Güney Kürdistan'daki kazanım ve değerlerin yok edilme tehdidi altında bulunduğu bu dönemde Kürdistan devrimcileri toparlanma, kendilerini yeniden örgütleme ve ayağa kalkma çabalarını daha etkin ve sonuç alıcı bir tarzda yürütmek durumundadırlar.

Faaliyette sabır, soluk ve kararlılık

İçinde bulunduğumuz dönemi, **zor dönem** olarak tanımlıyoruz. Zor dönemin devrimciliği de zorlu olacak, kuşkusuz. Ama bu zorlu devrimciliği sadece direngenlik biçiminde darlaştırmak, dargörüşlü bir yaklaşımın ifadesi olur. Elbette zor dönem devrimciliğinde direngenlik, olmazsa olmaz bir önkoşuldur. Fakat kesinlikle sorun bununla sınırlı değildir. Başlatılan her çalışmada ısrarlı ve kararlı, sabırlı ve soluklu olmak da dönemin bir devrimcisi, özellikle de bir sınıf devrimcisi gerektirdiği temel bir özelliktir.

Çalışmada ısrarlı ve kararlı, sabırlı ve soluklu olmayan bir devrimcinin, direngenliği de kaçınılmaz olarak zaafa uğrar. Bir devrimcinin bu özellikleri özümseyebilmesinin tek gerçek yolu ise **sahiplenme ve emektir**.

Gazete satışında ısrar ve kararlılık

İlk kez gazete satışına çıkan yoldaşlar, bunu başarıp başaramayacaklarına ilişkin duydukları ürpertiyle birlikte, büyük bir heyecan ve coşku duyuyorlar. Ancak bu coşku ve heyecan her zaman pek sağlam temellere oturmuyor. Daha çok kafalardaki kurgulara dayanıyor. Sanılıyor ki çalınan her kapının ardından gazetemizi ilgiyle karşılayacak işçiler, emekçiler çıkacak. Sanılıyor ki gazete satıldığında ya da verildiğinde ilgiyle ve bir solukta okunup, sonraki sayıda bizimle sohbet etmek için yolumuz gözlenecek.

Ne var ki gazete satışına çıkıldıktan sonra böyle olmadığı görülüyor. Bunun sonucu hayal kırıklığı, coşku ve heyecanın kırılması oluyor. Doğal olarak bu gazete satışında belli bir isteksizliğe yol açıyor. Hemen ardından satışa çıkmamak için türlü engeller çıkarılıyor. Ya da ortaya çıkan engelleri aşmak yerine, bu engellere takılarak gazete satışı erteleniyor veya iptal ediliyor.

Peki bu kimlik zor dönem devrimciliği kimliği olabilir mi? Yazık ki hayır! Böyle bir kimlikle sadece devrimci yükseliş dönemlerinde devrimcilik yapılabilir.

Lenin'in büyük Alman yazarı ve şairi Goethe'den alıntılıdığı bir deyişi vardır: Teori gridir dostum, ama yaşamın sonsuz ağacı yeşil. Olması gerekenle olanın çoğu kere aynı olmadığını ifade eder bu deyiş.

Gazetemiz işçi-emekçi gazetesidir. Kapısını çaldığımız emekçilerin sorunlarını işleyip, çözüm yolunu göstermektedir. O halde her işçi ve emekçinin gazetemizi ilgiyle okuması gerekmektedir. Olması gereken budur. Ama bugün için olan çoğu durumda bu değildir. Kapısını çaldığımız pek az kişi gazetemizi gereken ilgiyle karşılıyor. Birkaç kere gazete sattığımız bazı kimseler, sonraki gidişimizde gazetemizi almayabiliyor. Ya da kapısını çaldığımız işçi *Posta, Bulvar, Şok* gibi sermayenin ucuz gazetelerini okuyabiliyor. Dahası okuma-yazma bilmeyenlerle karşılaşmak mümkün. Bu durumda gazete satışı elbette çok az olacaktır.

Başlarken 20-30 gazete satma hayali kuran bir yoldaşın ancak 2-3 gazete satabilmesi durumunda yaşayacağı hayal kırıklığı anlaşılırdır. Ama yoldaş başlangıçta hayal kurmak yerine önüne hedef koysaydı, o hayal kırıklığını yaşamazdı. Burada sorun hayal kırıklığı yaşaması da değil, bu hayal kırıklığının gazete satışında isteksizliğe yol açmasıdır. Vahim olan budur. Böyle bir sonuca varmak yerine kararlı ve ısrarlı bir çabayla faaliyet sürdürüldüğünde, başta hayal olan rakam giderek gerçekliğe dönüşecektir. Zor dönem devrimcisi, bunu hedefleyendir.

Hiçbir faaliyet tek yönlü değildir

Sadece gazete satışını değil, hiçbir faaliyeti tek yönlü kavramamak gerekiyor. Her faaliyetimizde devrimin çıkarlarını düşünmeliyiz. Gazete satışı faaliyetinin tek amacı gazete satmak değildir.

Öncelikle bu faaliyetle gazete satışı yaptığımız bölgeyi tanıyacak ve tanımlayacağız. İşçi ve emekçilerle tanışacak, sözlü propaganda yapacak, giderek ilişkilerimizi geliştireceğiz.

Bizim gazete satmadığımız bir işçi, çalıştığı fabrikada farkında dahi olmadan faaliyetimizin propagandasını yapabilir. Bir gün önce *Kızıl Bayrak* satmaya çalışanlarla karşılaştığımız yersiz korkuyla anlatması dahi onlarca işçinin faaliyetimizden haberdar olmasını sağlayacaktır.

Gazete satışı sırasında bazı ilişkiler yakalayabiliriz. Ya da gazete sattığımız kişi bize farklı imkanlar sunabilir. Bunların dışında, faaliyete çıkarken aklımıza dahi gelmeyen imkanlar doğabilir. Yani gazete satışı faaliyetinde esas olan çok sayıda gazete satmak değildir. Daha ilk çıkışta gazete az satılıyor diye bu faaliyette isteksizleşmek, herşeyden önce darkafalılığın belirtisidir.

Her faaliyeti sahiplenip yoğun emek harcayarak devrim davasında yol alınız

Devrim davasında yol almak istiyoruz. Bunun kendiliğinden olmayacağı yeterince açık. Bu, ancak faaliyetlerimizi sahiplenip yoğun emek harcamakla mümkün olabilir. Bunun dışında başka bir yol ve yöntem yoktur.

Gazete satışında da aynı ısrar ve yoğun emeği harcamak durumundayız. Gazete satışını sahiplenip, yoğun emek harcamadıktan sonra başarı elde etmek de imkansızdır. Öncelikle gazetemizi satışa çıkmadan önce mutlaka okumalıyız. Bunu yapmadan satışa çıkmak, gazeteyi sahiplenmemek anlamına gelir. Gazeteyi sahiplenmeyen birinin satışa harcayacağı emek ve istek de en alt seviyede olacaktır. Ama okuyarak çıktığımızda, kapısını çaldığımız emekçi gazetemizi almasa da, kısaca politikalarımızı anlatarak, güncel sorunları aktararak, canlı bir propaganda yapabiliriz.

Gazete satışı tek yönlü bir faaliyet olmadığına göre, faaliyet sırasında harcanacak emeğin de bir sınırı yoktur. Zaten faaliyet sahiplenildikten ve bunun için emek harcamakta ısrarlı olunduktan sonra, faaliyet alanı genişleyecek, çeşitlenecek ve zenginleşecektir.

M. Atak

Genç komünistlerin savaşa karşı pratik faaliyetlerinden..

Düzen cephesinde hızla değişen gündemlerle işçi ve emekçiler sersemletilmeye çalışılıyor. Bir taraftan da saldırı yasaları bir bir çıkartılıyor. Bugün öne çıkan gündem seçim iken, gelecek hükümetin bir savaş hükümeti olacağı kesinleşti. Kasım'da yapılacak seçimin ardından ABD'nin Irak operasyonu büyük bir ihtimalle başlayacak. '91 Körfez Savaşı'nda üslerini Irak'a saldırı için ABD emperyalizmine açan Türk devleti, İsrail'le birlikte ABD'nin bölgedeki en has müttefiki durumunda. Emperyalist savaş, tıpkı '91 yılında olduğu gibi, işçi ve emekçiler için çok boyutlu bir yıkım olacak. Savaşta ölecek ve sakatlanacak olanlar, her zaman olduğu gibi yine işçi ve emekçiler, onların çocukları olacak. Bu nedenle kitleleri emperyalist yıkıma karşı harekete geçirmek, komünistler ve devrimciler için ertelenemez bir görev.

Bu bilinçle hareket eden biz genç komünistler, "Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların

kardeşliği" şiarını içeren *Kızıl Bayrak* afişlerini tüm E-5'i kapsayacak şekilde yaygınca yaptık. Beylikdüzü'nden Halıcıoğlu'na ve Taksim'e kadar afişlerimizin ulaşmadığı yer kalmadı.

Afiş çalışmamız ilgiyle karşılandı. Buna anlamlı bir örnek: Bir üst geçit ayağına afiş yaparken, bir afişin yırtık çıkması üzerine o afişi yere bırakıp çalışmamıza devam ettik. Ardından diğer ayağa geçip çalışmamızı sürdürdük. O sırada bir seyyar satıcının yerdeki afişi alarak yırtık yerinden birleştirip diğer afişlerin yanına eliyle yapıştırdığını ve yanındaki arkadaşının da ona yardım ettiğini gözlemledik. İki emekçinin afişimizi sahiplenerek onu elleriyle diğer afişlerimizin altına eklemeleri bizi çok etkiledi.

Tüm E-5 üzerine yaklaşık 500 adet afiş yaptık. 3 gün süren afiş çalışmamız boyunca türkülerimizle E-5'i inlettik.

Rumeli Yakası'ndan genç komünistler

Dağıtım faaliyetimiz sürüyor

Sermayenin sınıfa yönelttiği topyekûn saldırılara karşı birleşik mücadeleyi örnek amacıyla yürüttüğümüz çalışmalar yoğun bir biçimde devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta içerisinde "Kıdem tazminatının gaspedilmesi ve Ortaçağ sömürsünün yasallaşmasıyla" ilgili çıkarılmış olan broşürlerimizi metal, tekstil ve petrokimya sektöründeki hedef fabrikalara, organize sanayiine ve çeşitli atölyelere yoğun bir şekilde dağıttık. Faaliyetimiz z Sefaköy, Topkapı, Bakırköy, Yenibosna, GOP, İkitelli bölgelerini kapsadı. Dağıtım sırasında, işçilerin saldırı yasasına karşı oldukça tepkili olduklarını gözlemledik. Dağıttığımız broşürleri dikkatle okumaları da bunun bir göstergesiydi.

İşçi sınıfı saflarında örgütsüzlüğün ve dağınkılığın yaşandığı böylesi bir dönemde bu tür araçları kullanmak büyük bir ihtiyaç olarak karşımızda duruyor. İşçi ve emekçilerin gündeminde olan seçim ve savaş sorununu işlemek, bu çerçevede sınıfı mücadeleye yönlendirmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bugüne kadar yürüttüğümüz faaliyeti ilerleyen süreçte daha da hızlandırarak sürdürmemiz gerektiğinin bilincindeyiz.

Rumeli yakasından komünistler

Amerikan emperyalizminin kanlı icraatlarından biri...

11 Eylül 1973: Şili'de askeri faşist darbe!

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünya jandarmalığını eline alan Amerika, başka ülkelere çok sayıda askeri saldırı gerçekleştirdi. Birçok ülkede kendine bağlı işbirlikçi yönetimleri iktidara getirmek için onlarca kanlı darbe düzenledi. Gerici iktidarlara ve faşist diktatörlüklere iktisadi, askeri ve siyasi destek sundu. Devrimci yükselişi engellemek için dünyanın dört bir yanında kontr-gerilla faaliyetleri örgütledi. Özellikle "arka bahçe"si olarak gördüğü Latin Amerika topraklarını kana boğdu.

Bu darbelerden biri de 11 Eylül 1973'te Şili'de Salvador Allende'nin Unidad Popular hükümetine karşı yapılandır. Seçimlerle ve halk desteğiyle iktidara gelen Allende hükümetine karşı yapılan kanlı darbe, demokrasi şampiyonluğu yapan, terörizme savaş açtığını söyleyen ABD emperyalizminin terörist yüzünü açığa çıkaran sayısız örneklerden biridir. Son olmadığını ise yaşayarak görüyoruz.

1970 seçimlerinde Salvador Allende'nin başkanlığındaki Unidad Popular'ın iktidara gelmesiyle, bir yıl gibi kısa sürede ülkede gözle görülür gelişmeler yaşandı. İşsizlik büyük ölçüde azalmış, sanayide kapasite kullanımı yükselmiş, enflasyon %8'lere indirilmişti. Unidad Popular'ın programı ulusallaştırma (devletleştirme) ve bir türlü uygulanamayan reformların hayata geçirilmesine dayanıyordu. Allende, işçiler, yoksul köylüler ve orta sınıfların çıkarlarını temsil edeceğini ilan ediyordu. Bankaların kamulaştırılmasından sonra sıra ABD yatırımlarının ağırlığını oluşturan bakır madenlerine gelince, hükümet ABD ile doğrudan çatışmak zorunda kaldı. Bakır madenlerinin devletleştirilmesi, Amerikan tekeli ITT'nin çıkarlarına büyük bir darbe demektir.

ABD'nin sağcı muhalefetin desteğini de kullanarak bakır fiyatlarını düşürmesi ve kredileri iptal ederek ekonomik abluka uygulaması üzerine Şili'de kısa sürede ekonomik bir bunalım kendini gösterdi. Bir taraftan iktisadi ve siyasi abluka uygulanırken, diğer taraftan darbe hazırlıkları için yüzlerce Amerikan ajanı Şili'ye gönderildi. Faşist partilerin sokaklardaki bozgunculuğu ve terörü arttı.

Bu bunalımdan etkilenen orta sınıflar, bir süre sonra Allende hükümetine verdikleri desteği geri

çektiler. Adım adım burjuvazinin safına geçtiler. Hükümetin özel mülkiyetin korunacağına ilişkin açıklamaları, orduya güven beyan etmesi de etkili olmadı. Bunun üzerine 1972'den itibaren emekçi kitleler ve sol kesimler hükümeti desteklemek için seferber oldular. 4 Eylül 1973'te 800 bin kişi Santiago sokaklarını doldurdu. Bu aynı zamanda daha sert bir hesaplaşmanın da bir göstergesiydi.

Allende hükümetinin en büyük hatası, bu koşullarda hala darbeyi engelleyebileceğini düşünmesi, taban inisiyatiflerinin, halk tepkisinin bağımsız hareket etmesini sağlayamaması oldu. Bu aynı zamanda Şili Komünist Partisi'nin de desteklediği küçük-burjuva pasifist bir çiziydi. Kuşkusuz orta sınıflar üzerinden yapılan yanlış hesaplar da yaşanan sonuçta önemli bir rol oynadı.

İnisiyatifi ele alarak komiteler kuran, taban örgütlülükleriyle faşist partilerin ve darbecilerin saldırılarına yanıt veren Şili emekçileri, bu en kritik noktada karşı saldırıya geçememenin bedelini ağır bir biçimde ödediler. Faşist darbeciler en az 35 bin kişiyi katlettiler. Bir milyona yakın Şilili ülkeyi terketti. Binlerce insan işkenceden geçirildi, cesetleri inşaat duvarlarının içine gömüldü. Pek çoğunun akibeti ise hala bilinmiyor.

Darbeden birkaç ay önce genelkurmay başkanlığına getirilen Augusto Pinochet komutasındaki birliklerin harekete geçtiğini öğrenen Allende, Başkanlık Sarayı'na giderek, Unidad Popular hükümetini gerekirse elinde silahla savunacağını açıkladı. Radyodan yayın kesilene kadar halka hitaben konuşma yapan Allende, Başkanlık Sarayına roketler ve tanklarla hücumu geçen birliklere karşı çarpışırken katledildi.

1989 yılına kadar iktidarda kalan Pinochet, sonunun geldiğini gördükten sonra Şili'yi terketti. En son son sığındığı İngiltere'de işlediği suçlar nedeniyle yargılandı. Onun yolundan giden takipçileri uyguladıkları IMF programlarıyla Şili'yi çöküşe, emekçileri yoksulluğa sürüklerken, Allende'nin bağımsız ve özgür Şili'nin kurulması için yaptığı çağrı hala geçerliliğini koruyor.

Hataları ne olursa olsun, kendisini destekleyen Şilili emekçilere yakışan, onurlu bir tutum aldı Allende. Faşist darbeci katillere karşı direnirken halkını da direnmeye çağırıyordu:

"Size son kez hitap ediyorum. Uçaklar Magallanes radyosunun vericilerini bombaladı. Bu tarihsel geçiş anında, halkıma sadakatimi hayatımla ödeyeceğim. Ama yüzbinlerce Şilili'nin bilincine düşen tohum ergeç yeşerecek. Onların silahları ve güçleri var. Ama toplumsal ilerleyişi şiddet ve cinayete durduramazlar. Bu ülkenin geleceğini kuracak gençlere sesleniyorum: Şili'de faşizmin geçmişi uzun. Tüm terörist suikastlar, havaya uçurulan köprüler, yıkılan demiryolları, patlatılan petrol kuyuları onların eseri idi.

"Hepsi satın alınmıştı. Tarih önünde yargılanacaklar:

"Az sonra sesimi artık duyamayacaksınız. Ama hep sizinle olacağım. Beni vatana sadık onurlu insan olarak hatırlayın. Halkım kendini savunmalı, ama feda etmemeli. Vatanın emekçileri, ben Şili'ye ve geleceğe inanıyorum. Başka adamlar, başka insanlar ihanetin bastıracağı bu acı karanlığı aydınlatacaklar. Er-geç özgür insanın geçeceği kapıları açacak ve daha adil bir toplum kuracaklar. Yaşasın Şili! Yaşasın halk! Yaşasın emekçiler!

"Bunlar benim son sözlerim ve fedakarlığım boşuna değil, satılmışlığa, korkaklığa ve ihanete bir ahlak dersi olacağına eminim."

"Halkız biz, yeniden doğarız ölümlerde!"

Faşist darbeye Santiago'daki Ulusal Stadyum, binlerce kişinin doldurulduğu hapisane olarak kullanıldı. Şilili ünlü müzisyen Victor Jara da bu stadyumda katledildi. Gitarıyla stadyuma getirilen Victor Jara şarkı söylemeye başlayınca, ölüm tehditlerine rağmen binler insan eşlik etti şarkıya. Gitar çalmasını engellemek için ellerini kırdılar. Gitar çalamıyordu artık, ama şarkı söylemeye devam ediyordu. Katiller kafatasını parçalayıp cesedini tribünlere astılar.

Jara öldürülmeden önce stadyumda yazıp bestelediği ve daha sonra serbest bırakılan bir tutuklu tarafından dışarıya ulaştırılan "Şili Stadyumu" adlı şarkısı birçok ülkede dayanışmanın şarkısı oldu.

Beş bin kişiyiz burada
Şehrin bu ufak kıyısında
Beş bin kişiyiz
Kimbilir kaç kişidir
Bütün şehirlerde ve bütün ülkede
Tohum eken ve fabrika işleten
Yalnız burada on bin el

...
Ne zor şarkı söylemek
Şarkı dehşetinki olunca
Yaşadığım dehşet
Öldüğüm dehşet
Kendimi böylesi bir kalabalık
Ve bu şarkımı çılgınlıkların ve
Sessizliğin noktalandığı böyle çok
Sonsuzluk anı içinde bulmak
Gördüğümü hiç görmemişim
Hissetmiş ve hissetmekte olduğum
Yeni bir anın doğumu olacak.

İngiliz gazeteci John Pilger ABD ve İngiltere'nin Irak'la ilgili yalanlarını gözler önüne serdi...

Savaş senaryoları yalan üzerine kurulu

İngiliz belgesel film yapımcısı ve gazeteci John Pilger, ABD'nin Irak'a saldırıp Saddam Hüseyin'i devirme senaryosunun baştan aşağıya yalan üzerine kurulduğunu belirtti. Pilger'e göre, ABD Başkanı George Bush ile İngiltere Başbakanı Tony Blair'in danışmanlarının bilinçli bir şekilde yaydıkları bu yalanların bir kısmı şöyle:

1. yalan: Irak bölge için ve -Blair'in deyişle-uygarlığa karşı bir tehdit oluşturuyor. (Bush-Blair)

"CIA'nın elinde Irak'ın son 10 yıl içinde ABD'ye karşı herhangi bir terör eylemine karıştığını gösteren tek bir kanıt yok. İstihbarat kaynakları, Saddam Hüseyin'in El Kaide'ye kimyasal veya biyolojik silah vermediğinden emin." (The New York Times, 5/2/02.)

Ritter'in açıklaması çürütüyor

2. yalan: Irak, kitle imha silahlarını yeniden imal etti. (Blair)

"Savaş için hiçbir neden yoktur. Ben pasifist değilim ve savaştan korkmuyorum. ABD Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış biriyim. Cumhuriyetçiyim ve son başkanlık seçimlerinde oyumu Bush'a verdim. Ama en önemlisi, her zaman gerçekten yana olmamdır. BM'nin silah denetçileri Irak'ta büyük başarı gösterdiler. Görevimiz bittiğinde silah miktarında yüzde 90-95 oranında bir azalış olmasını sağlamıştık. Gözlemcileri Irak sınır dışı etmedi, bazı gözlemcilerin ABD hesabına casusluk yaptığı ortaya çıkınca onları BM geri çağırdı." (Scott Ritter, 23/7/02. Ritter BM'de silah denetimi dairesinde

7 yıl şeflik yaptı.)

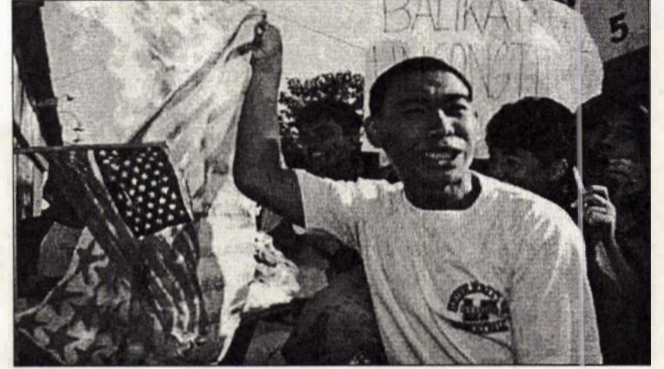
3. yalan: Irak, komşu ülkeler için tehlike oluşturuyor. (Bush-Blair)

"Arap Birliği'ne üye 22 ülke, mart ayında Irak bunalımına artık son verilmesini istediklerini açıkladılar. Bunun ardından Suudi Arabistan ile Irak aralarındaki sınır kapılarını açtı. Irak, Kuveyt'in devlet arşivlerini geri vermeyi kabul etti. Suriye ve Lübnan, Irak'la normal diplomatik ilişki kurdu. Ürdün Havayolları Bağdat ile Amman arasında haftada 5 gün uçuyor." (J. Pilger)

"Asıl tehlikeyi ABD oluşturuyor"

John Pilger, İsveç'te yayımlanan Aftonbladet gazetesinde çıkan yazısında şu yorumu yapıyor: "Körfüz bölgesinin ve bütün Ortadoğu'nun altüst edilmesi senaryosu, Irak'ın bir tehlike oluşturmasından değil, ABD'nin kendi çıkarları için Saddam Hüseyin'i devirme saplantısından kaynaklanıyor. Saddam daha önce ABD'nin adamıydı. Onu ve Baas Partisi'ni iktidara CIA getirdi. Bir CIA görevlisi bu darbe için 'en sevdiğimiz darbe' demişti. 1980'lerde gücünü Ronald Reagan, Margaret Thatcher ve George Bush'tan aldı. Bunlar ona bol bol silah ve askeri malzeme gönderdiler; bunu çoğu kez yasadışı yollarla yaptılar.

ABD şu sıralarda Saddam Hüseyin'in eli kanlı eski generallerinden birini "Kendi haydut Saddam'ı" olarak yetiştirmeye uğraşiyor. Başta ABD'ninki olmak üzere Batı dünyasının ekonomik çıkarları, Irak petrolününin

garanti altına alınmasını gerektiriyor. Bunu da Washington'ın yeni Saddam'ı yapacak."

Pilger yazısını şöyle tamamlıyor: "George Bush yönetimi bir ikilem içinde. Irak'a saldırı ve Ortadoğu'da çatışmalar, Amerikan askeri endüstrisine büyük katkıda bulunacak. Senato zaten bu sektöre 24 milyar dolar tutarında ek bir bütçe sağladı. Aynı zamanda, ekonominin çürümüşlüğü ve dev şirketlerin yöneticilerinin düzenbazlığı da gölgede kalacak. Bu skandallara Bush ve yakın adamları boğazlarına kadar batmış durumda.

Ancak, Irak'a yapılacak saldırının olumsuz sonuçları da olacak. Böyle bir adım, El Kaide örgütüne uzun süredir beklediği fırsatı verecek ve örgüt, araçları eliyle Suudi Arabistan'ın ve dünyanın en önemli petrol kaynaklarının denetimini eline alacak. Bu olasılık, ABD yönetiminin ikileminin diğer ayağını oluşturuyor."

(Gürhan Uçkan/Stockholm, Cumhuriyet/2 Eylül 2002)

SHP'nin "muz cumhuriyeti"

Alev Er

Daha önce de söylediğini okumuştum çeşitli gazetelerde ama, dün CNN'deki manşet programında, yüzünde konforlu bir gülücük, yeniden tekrarladı SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın.

HADEP'le yaptıkları ittifak görüşmelerinin sonuçsuz kalmasının nedenlerini açıklarken, "Sizin bir yerlerden uyarı aldığımız, nereden çıktı şimdi bu HADEP'le işbirliği meselesi, tepkisi üzerine bu ittifaktan vazgeçtiğiniz söyleniyor" sorusunu şöyle yanıtladı: "Türkiye bir muz cumhuriyeti değildir. Öyle uyarılar yapılmaz, öyle müdahaleler olmaz partilerin ittifak girişimlerine..."

Bunu bilmiyorum. Konforlu bir gülücük çok akla yakın bir söylentiye yalanlamaya yetiyorsa, buna inanmamız gerekir, tarih tam aksini gösterse de. Bu yüzden, bunu burada kesiyorum.

Ama şunu sürdürmeliyim ki, Türkiye, Karayalçın'ın "muz cumhuriyeti" olarak tanımladığı bir süreci çok yoğun yaşadı.

"Muz cumhuriyeti" hukuk devleti olmaktan uzaklaşmak, o devlete uygun kuralların dışına çıkmaksa, Karayalçın bunu böyle tanımlıyorsa eğer, oralarda epey oyalandık biz; epey insanımız, epey zamanımız kayboldu oralarda. Hiçbirini hâlâ bulabilmiş, yitirilen zamanı geriye akıtabilmiş değil henüz ve yine henüz, o yolu terkettiğimiz söylenemez...

Bu devletin zirvelerinde, bu ülkenin kendini başka türlü tarif eden insanların hukuk dışı yöntemlerle nasıl dize getirileceği, onların sözcüsü

ve silahı olarak ortaya çıkmış örgütlerin, hukuk devleti olmanın gerektirdiği kurallar çiğnenerek nasıl çökertileceği kararlaştırıldı, çok değil on yıl önce.

Alınan o kararlara uygun illegal örgütler kuruldu; uyuşturucu kaçakçılığında o güne kadar kazanılan paraların devlet tarafından kurulan bu örgütlerce, devlet hiyerarşisi içinde ama aynı yasadışıyla artık devletin kasasına nasıl aktarılacağı, bu paraların kendini başka türlü tarif eden insanların temsilcisi olduğunu açıklayan örgütü çökertmek için nasıl kullanılacağı ayrıntılı olarak planlandı, çok değil on yıl önce.

Ve bu planlar bütün acımasızlığıyla uygulandı; bu ülkenin bir bölgesi, yanından ya da içinden geçerken insanların çevreye bile bakmaktan çekineceği, adını duyduğunda ürperceği kadar korku yaratan bir ün kazandı. Böyle oldu, çünkü "yargısız infaz üçgeni" denen bu yörede, evinden, yolda giderken arabasından kaçınlan sayısız insanın ensesine kurşun sıkılarak katledilmiş cesetleri bulundu.

Devletin resmi örgütleri, bu cinayetleri gerçekleştirmek için edinildiği sonradan ortaya çıkan silahları, devleti bile kandırarak ülkeye getirip "infaz üçgeni" katillerinin beline taktı.

Ve böyle böyle, binleri aştı bu ülkenin "devlete zararlı" sayılan vatandaşlarından sokak ortasında, güpegündüz "faili meçhul" ilan edilenlerinin sayısı.

Çok değil, on yıl önce.

Ve bütün bunların böyle olduğu çoktandır sır

değil, çünkü devletin resmi raporlarında hepsi, yukarıda anlatıldığı gibi, açık açık yer aldı.

Ve bugün CNN Türk'teki konforlu gülüşüyle "Türkiye bir muz cumhuriyeti değildir" diyen SHP Genel Başkanı Karayalçın, o gün bir başka SHP'nin genel başkanı, ama bundan daha önemlisi, bütün bu "muz cumhuriyeti" faaliyetlerinden sorumlu hükümetin başbakan yardımcısı idi.

O yargısız infaz kararları, devletin tepelerinde, onun başbakan yardımcılığı yaptığı sırada alındı.

O yargısız infaz üçgenleri onun o siyasi sorumluluk üstlendiği dönemde kuruldu.

Devletin resmi raporlarına geçen, hukuk devletine değil ancak "muz cumhuriyeti"ne yakışan ne varsa, hepsine, haydi suçortaklığı demeyelim, sessiz tanıklık yaptı Karayalçın.

Zaman affeder belki ama, unutturmaz; hele böyle "muz cumhuriyeti" gibi kavramlara sarılırsan, asla...

Bu yüzden, bugünkü SHP'nin genel başkanı, o günkü SHP'nin genel başkanının sorumluluklarının hesabını vermeden, konforun bu kadarını yansıtamaz tebessümlerinde.

Ve o hesabı vermek için de insana gerçekten cesaret gerekir.

"Burası bir muz cumhuriyeti değil" cümlesini kurmaktan, dudaklara bu cümleye uygun tebessüm yapıştırmaktan daha fazla bir cesaret.

Karayalçın'la HADEP'in anlaşmasının ya da anlaşmamasının tek anlamlı yanı bu...

(Gazetem.net sitesinden alınmıştır...)

Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir!

AB'ye uyum yasaları meclisten geçti. Bu, gazete başlıklarında "demokrasi bayramı" söylemleriyle şaşalı bir şekilde yer aldı. Yıllardır AB'ye girebilmek için yoğun çaba sarfeden sermaye devleti, işçi ve emekçileri "insan haklarında düzelmeye olacak", "daha iyi bir yaşama kavuşacağız" aldatmacasıyla kandırmaya çalıştı.

Kapitalizmde iki sınıf vardır; ezen ve ezilen. Biz işçi ve emekçilerin boş hayallere kapılmaması gerekiyor. Türkiye'de uyum yasaları kabul edilirken, asgari ücret sefalet ücreti olarak belirlendi. Açlık devam ediyor, hak gaspları artıyor. Cezaevlerinde insanlar ölüme terk edilmiş durumda. Ölüm orucu neredeyse 2.5 yıldır devam ediyor. Tecrit, izolasyon, gözaltı ve işkenceler devam ediyor. Yaşam hücreleştirilmiş durumda. İçerde devrimciler F tipi hücrelerde delirtilmeye, kişilikleştirilmeye çalışılıyor. Dışarıda ise işçi ve emekçiler işsizlikle, açlıkla, yoklukla, yoksullukla çaresizlik içinde kıvrılır durumda. Çaresizlik içinde bunalıma girenlerin, delirenlerin sayısı artıyor, intiharlar artarak devam ediyor. Evet AB yolunda adım atıldı, ancak işçi sınıfının durumunda değişen bir şey yok.

Biz işçilerin ücreti sefalet ücreti olarak belirlenirken, işten atmalar, özelleştirmeler son hızla devam ederken, KİT'ler yabancı sermayeye peşkeş çekilirken, işçi ve emekçilerin mücadeleleriyle kazandıkları haklar bir bir gaspedilirken, esnek üretim yasallaştırılmaya çalışılırken, sigortasız çalışma dayatılırken, tazminat hakkı gaspedilirken, ağır ve sağlıksız çalışma koşulları sonucu her gün iş kazaları yaşanırken, hastalanınca hastaneye gidemezken, AB'ye girmek her derde deva olarak sunuluyor. İşçi ve emekçilerin bu hayalle yaşamaları isteniyor.

Çocuklar açlıktan ölüyor, insanlar çöplerden yiyecek toplayarak beslenmeye çalışırken, bunlar haber konusu bile olamıyor.

Çünkü medya için haber değeri yok bunların. Hangi manken kime ne demiş, hangi futbolcu hangi sanatçı ile çıkmış, hangi sanatçı kiminle yakalanmış vb. flaş haber oluyor. Bütün bunlar dururken, itibarımızı düşüren manzaralar, açlık haberleri vb. verilir mi?

Sermaye sınıfı ve düzeni baskı ve sömürü, işsizlik ve açlıktan başka bir şey sunmıyor. Biz işçi ve emekçiler kendi gücümüze güvenip örgütlenerek, bu sınıfı ve sistemi ortadan kaldırıp kendimizin yöneteceği bir sistemi kurana kadar, tüm bunlar sürecek.

Evet arkadaşlar; daha ne kadar sağır ve dilsiz rolünü oynayacağız? Başımızı ne zaman kumdan çıkarıp etrafımıza bakacağız? Sıranın tek tek bizlere, kendi çocuklarımıza gelmesini mi bekleyeceğiz? Bugün sana, yarın bana! Sıranın hepimizde olduğu bilinciyle hareket edip bu gidişe dur demeliyiz. Sömürüye, işten çıkarmalara, açlıktan ölümlere karşı çıkmalıyız.

Milletvekillilerinin maaşlarına bir gecede milyonlarca artış yapılırken, biz işçi ve emekçilere 184 milyon sefalet ücretini reva görenlere göz mü yumacağız? Yoksa bizim üzerimizden yürüttükleri seçim oyunlarına kanıp bizi daha iyi sömürecek bir hükümet mi arayacağız? Bu arayışların boş olduğunu geçmiş hükümetler yeterince yaşattı. Unutmayalım ki bir avuç asalak biz işçi ve emekçilerin sırtından sefa sürüyor. Yaratıklarımıza, ürettiklerimize el koyarak, halkı soyarak halkın milletvekili oluyorlar.

Biz işçi ve emekçilerin tek kurtuluşu bir araya gelmesi, örgütlenerek gücünü birleştirmesi ve bu sömürücü sistemin yerine kendi yönetimini, sosyalizmi kurmak için mücadeleye sarılmasıdır. Bizim kurtuluşumuz ne "demokrasi bayramı" olarak sunulan AB üyeliğinde, ne de yeni bir hükümetin kurulmasındadır. Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir.

Bir tekstil işçisi/İzmir-Çiğli

Sorunlarımıza karşı duyarlı olmalıyız!

Çalıştığım işyerinde yeni bir usta yardımcısı işe başladı. Pek iş bilgisi olmayan ve insan ilişkileri yok denecek kadar az biri. Bu durumda onun eksiklik ve açıklarının kapatılması için onun üstlenip kaldıramadığı yükün biz çalışanların üzerine yüklenmesi onun en tabii hakkı oluyor. Sonuçta gene ezilen ve horlanan sadece ve sadece bir araç haline gelen biz işçiler oluyoruz.

İşte bu kişinin bir arkadaşımızın üzerine çok anlamsız ve haksız bir şekilde gitmesi onun işten ayrılmasına neden oldu. İşinin tam olarak ne olduğunu anlayamayan bu usta, nedensiz bir biçimde arkadaşımıza baskı uygulamaya başladı. Daha fazla dayanamayan arkadaşımız usta ile tartışmaya başladı. Tartışma üzerine diğer usta geldi. Arkadaşımızı azarlayıp bağırды. Hırsını alamayıp 70 kişiyi yemekhaneye indirdi ve konuşmaya başladı: "Bu adamı buraya ben getirdim, bir itirazı olan varsa söylesin. Artık bir şeyleri kabullenmeniz gerekiyor. İlle birileri sizin kafanıza mı vursun, bunu mu istiyorsunuz. Eğer birisi size bunu veya şunu yap diyorsa, doğru veya yanlış olsa bile yapacaksınız, başka alternatifiniz yok."

70 kişi 25 yaşındaki ustanın bu sözlerini kuzu gibi dinlemek zorunda kaldı. O anda bu dünyaya bazı insanlara boyun eğmek için geldiğimizi düşündüm ve bu çok zoruma gitti. Bunun anlatılması çok güç. Adam bir kelimeyle bizi aşağıya indiriyor, istediğini söylüyor ve bir kelimeyle yukarı çıkıyor diyor. Bizi koyun sürüsü yerine koyuyor. Yukarı çıktıktan sonra usta ile tartışan arkadaşımız işten ayrılacağını söyledi.

Bu tablo kurulu düzende hergün yaşananların sadece bir parçası. Biz patron ve ustaların gözünde sadece ürettiğimiz zaman varız. Herkes bunu çok net bir biçimde görüyor. Ama hala güçlerinin farkına varamıyorlar. Ve bu tür olaylar da yaşamaya devam ediyor. Eğer biz o arkadaşımıza sahip çıksaydık, belki de böyle olmayacaktı. Usta bize değil de biz ustaya istediğimizi dinletebilirdik. Bunun tek yolu duyarlı olmaktan geçiyor. Çalışıyoruz, üretiyoruz, ama sorunlarımıza sahip çıkamıyoruz. Bütün işçileri sınıf mücadelesine katılmaya çağırıyorum.

Bir işçi/İzmir

Dersim'de faşist baskı ve terör sürüyor...

OHAL'in ismi kalktı sadece...

Dersim'de OHAL'in sadece ismi kalktı. Çünkü herhangi bir kişi penceresinden baktığında, özel tim noktalarının hala yerli yerinde durduğunu görebilir. Dışarıya çıkıp dolaştığımızda, yine siyasi polisler önümüzü keyfi bir şekilde kesip, kimlik kontrolü yapıp gözaltına alabiliyor. Bunlara rağmen devlet kalkıp OHAL kalktı diyebiliyor. Dersim'de OHAL fiili olarak uygulanıyor.

Köylerine dönmek isteyen köylülerin önleri kesiliyor, girişler yasaklanıyor, girmeye çalışan dövülüyor, hırpalanıyor, baskı uygulanıyor.

OHAL kalktı diyenler, Dersim'in büyük şehir gibi olduğunu söylüyor. Eğer öyle ise niye binlerce asker, arama noktaları, özel tim noktaları yerli yerinde duruyor? Devlet eğer "iyi niyetli" ise, neden gençleri fuhuştan, esrardan, yolsuzluktan kurtarmıyor da, özel timinin korumasındaki esrar satıcısını destekliyor, besliyor. O satıcıya yaklaştığımız da özel tim hemen karşımıza çıkıyor. Tabii nereye kadar koruyabilir, o da bilinmez.

OHAL kalktı deniyor. Saat başı askeri helikopter kalkıyor, şehir üstten denetleniyor.

Gençlerden hiç kimse OHAL'in kalktığına inanmıyor. Kalksaydı şu an şehir merkezinde gezmek çok rahat olurdu. Ama bu ileri düşünceli

gençlik için geçerli değil, OHAL kalksa da onlara rahat verilmeyecek. Ülkenin her yerinde aynı düzen. Ama bu düzen elbet bir gün yıkılacak!

Arkadaşlarla bazen köyleri geziyoruz. Tanıdığımız bir köylünün bize söyledikleri herşeyi açıklıyor.

"Seçimler yine yaklaşıyor. Askerler, JİTEM'ciler gelip gene bize baskı yapacaklar, 'Oylardan bir tanesi sol bir partiye gitmeyecek, MHP'ye vereceksiniz" diyecekler. Sol bir partiye versek de, bunu öğrendikten sonra gelip bizlere yapmadıklarını bırakmayacaklar. Gelseler de önemli değil, herşeye alıştık. Bundan sonra ne olursa olsun. Gelecek nesil rahat olsun yeter!"

Dersim'den bir genç

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

“Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılsamaya mahal vermemeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun içyüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin; devrimci ilke ve amaçları proganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsatından başka bir şey değildir.

“Seçimler dönemi burjuva düzen partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeleyerek devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır.

Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.”

(Ekim, sayı: 229, Eylül '02)